

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 34

Dimarts, 17 de desembre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 25, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic

Proposició de llei

de reconeixement de la catalanitat exterior

Informe

núm. 01/95 de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici de 1994, contingut en la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995

Designació

de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat

Designació

del vicepresident del Ple de la Junta de Museus de Catalunya i d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya

Designació

d'un membre del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya

Designació

de quatre vocals del Consell Audiovisual de Catalunya

Designació

de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Interpellació

al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució

Interpellació

al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers

Commemoració

de la constitució del Parlament de 1932, de l'aprovació de la Constitució espanyola i de la Declaració universal dels drets humans

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de residus procedents de la ramaderia

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic (Tram. 200-00018/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances. 2144

El president anuncia la presentació d'una esmena tècnica als articles 3.5.c, 4.2.10, 6 bis, 7.3, 10 bis, 11 bis i 13 bis, el text de la qual és llegit pel secretari primer. 2144

Votació de l'esmena tècnica: aprovada per assentiment. 2145

ARTICLES 1 A 6

— Text del Dictamen

Votació: aprovat per assentiment. 2145

ARTICLE 7

— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Oleart i Comellas, que alhora fa l'explicació de vot. 2145

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU). 2145

El Sr. Oleart i Comellas (P) n'anuncia la retirada. 2146

ARTICLES 7 A 13 BIS

— Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat. 2146

DISPOSICIÓ ADDICIONAL PRIMERA

— Esmena del G. Socialista (núm. 2)

Torn a favor: Sr. Carnicer, que n'anuncia la retirada. Tot seguit, defensa les esmenes núm. 5, que retira en favor d'una esmena transaccional, i núm. 7. 2146

DISPOSICIÓ ADDICIONAL QUARTA

— Esmena del G. Socialista (núm. 3)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

DISPOSICIÓ ADDICIONAL CINQUENA

— Esmena del G. Socialista (núm. 4)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS ADDICIONALS

— Esmena del G. Socialista (núm. 5)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS DEROGATÒRIES

— Esmena del G. Socialista (núm. 6)

Torn a favor: Sra. Duch. 2147

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS FINALS

— Esmena del G. Socialista (núm. 7)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU), que presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 5, la qual és llegida tot seguit pel secretari primer. 2147

Votació del text del Dictamen per a les disposicions addicionals primera a tercera: aprovat per unanimitat. 2149

Votació de l'esmena núm. 3: aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions. 2149

Votació de l'esmena núm. 4: rebutjada per 41 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions. 2149

Votació del text del Dictamen per a la disposició addicional cinquena: aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions. 2149

Votació del text del Dictamen per a la disposició addicional quarta, amb l'esmena núm. 3 incorporada: aprovat per 101 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. 2149

Votació del text del Dictamen per a la disposició addicional sisena: aprovat per 102 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció. 2149

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 5: aprovada per unanimitat. 2149

Votació de l'esmena núm. 6: rebutjada per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció. 2149

Votació de l'esmena núm. 7: aprovada per 98 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions. 2149

Votació del text del Dictamen per al preàmbul i per al títol de la Llei: aprovat per unanimitat. 2150

<i>Explicació de vot del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2150
<i>Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	2150
<i>Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	2150
<i>Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	2151

2. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior (Tram. 202-00043/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

<i>Presentació del Dictamen:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2151
— Text del Dictamen	
<i>Votació:</i> aprovat per assentiment.	2153
<i>Explicació de vot del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2153
<i>Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Riera i Gassiot.	2154
<i>Explicació de vot del G. P. Popular:</i> Sr. Pujol i Folcrà.	2155
<i>Explicació de vot del G. Socialista:</i> Sr. Vilalta i Oliva.	2156
<i>Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Ferrer i Roca.	2157

3. Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe núm. 01/95 de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici de 1994, contingut en la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995 (Tram. 257-00001/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2158
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	2160
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	2161
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	2163
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	2164
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Codina i Castillo.	2165
— Text del Dictamen	
<i>Votació de l'apartat 2:</i> aprovat per 51 vots a favor, 42 en contra i 11 abstencions.	2167
<i>Votació dels apartats 1, 3, 4, 5 i 6:</i> aprovats per unanimitat.	2167

Modificació de l'ordre del dia

<i>El president proposa la incorporació en l'ordre del dia de l'elecció de dos consellers del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. S'aprova per assentiment.</i>	2167
---	------

Alteració de l'ordre del dia

<i>El president proposa que el punt onzè sigui tramitat abans del vuitè, i el novè en el lloc de l'onzè. S'aprova per assentiment.</i>	2167
--	------

4. Designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat (Tram. 283-00002/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

<i>Votació:</i> són elegits el Sr. Ramon Maria Llevadot i Roig, el Sr. Josep Antoni González Casanova i el Sr. Joaquim Borrell i Mestre per 95 vots.	2168
--	------

5. Designació del vicepresident del Ple de la Junta de Museus de Catalunya i d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (Tram. 284-00003/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

<i>Votació:</i> són elegits president el Sr. Frederic-Pau Verrié i Faget i vocal el Sr. Francesc Uribe i Porta per 99 vots.	2168
---	------

6. Designació d'un membre del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya (Tram. 284-00013/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

<i>Votació:</i> és elegit el Sr. Jordi Martí i Galbis per 97 vots.	2168
--	------

7. Designació de quatre vocals del Consell Audiovisual de Catalunya (Tram. 284-00018/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)

<i>Votació:</i> són elegits el Sr. Josep Argemí i Renom, el Sr. Enric Canals i Cussó, el Sr. Josep Gifreu i Pinsach i el Sr. Miquel Bonastre i Codina per 106 vots.	2168
---	------

8. Designació de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Tram. 284-00019/05) (Punt afegit de l'ordre del dia.)

Votació: són elegits el Sr. Lluís Garriga i Paituví i el Sr. Jordi Menéndez i Pablo per 105 vots.

2168

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució (Tram. 301-00031/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Barenys i Martorell (S).

2169

Resposta: conseller de Benestar Social.

2170

Rèplica: Sra. Barenys i Martorell (S).

2171

Contrarèplica: conseller de Benestar Social.

2172

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya (Tram. 301-00028/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

2173

Resposta: conseller de la Presidència.

2174

Rèplica: Sr. Ridao i Martín (ERC).

2176

Contrarèplica: conseller de la Presidència.

2177

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital (Tram. 301-00030/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

2178

Resposta: conseller de la Presidència.

2180

Rèplica: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

2181

Contrarèplica: conseller de la Presidència.

2182

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional (Tram. 301-00029/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (M).

2183

Resposta: conseller de Cultura.

2185

Rèplica: Sr. Morera i Tanyà (M).

2186

Contrarèplica: conseller de Cultura.

2187

Alteració de l'ordre del dia

El vicepresident primer proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt setzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.

2187

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (Tram. 302-00057/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

2187

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

2189

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sra. Bruguera i Bellmunt.

2191

— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia.

2192

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

2193

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta.

2193

Posició del grup presentant: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV), el qual presenta una esmena transaccional.

2194

El Sr. Bargalló i Valls (ERC) retira l'esmena presentada en favor de l'esmena transaccional.

2194

El Sr. Bosch i Garcia (M) retira les esmenes presentades en favor de l'esmena transaccional.

2195

El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) intervé per fer un aclariment.

2195

Votació dels punts núm. 1 a 4: aprovats per unanimitat.

2195

Votació del punt núm. 5: aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

2195

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers (Tram. 302-00053/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	2195
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Orriols i Sendra.	2196
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	2197
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	2198
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	2199
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Corbacho Chaves.	2200
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	2201
<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	2201

15. Commemoració de la constitució del Parlament de 1932, de l'aprovació de la Constitució espanyola i de la Declaració universal dels drets humans

<i>El president llegeix una declaració en commemoració del seixanta-quatrè aniversari de la constitució del Parlament de 1932, del divuitè aniversari de l'aprovació de la Constitució espanyola i del quaranta-vuitè aniversari de la proclamació de la Declaració universal dels drets humans.</i>	2201
--	------

Alteració de l'ordre del dia

<i>El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt quinzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.</i>	2201
---	------

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia (Tram. 302-00054/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	2202
--	------

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes (Tram. 302-00056/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	2203
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió al punt tretzè del dia (núm. 1a 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bartolomé i Carrascal.	2204
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	2206
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	2207
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	2208
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional resultant de les dues mocions i les esmenes.</i>	2208
<i>Votació:</i> aprovada per assentiment.	2208

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya (Tram. 302-00055/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Terradellas i Redon (S).	2208
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Vilaseca i Guasch.	2209
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2210
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	2211
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	2211
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	2212
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Terradellas i Redon (S), el qual retira part del segon punt de la Moció.	2212
<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	2212

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic. Tram. 200-00018/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior. Tram. 202-00043/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995. Informe núm. 01/95 sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici de 1994. Tram. 257-00001/05. Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

4. Designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat. Tram. 283-00002/05. Grups parlamentaris. Designació.

5. Designació del vicepresident del Ple de la Junta de Museus de Catalunya i d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. Tram. 284-00003/05 i 284-00017/05. Grups parlamentaris. Designació.

6. Designació d'un membre del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya. Tram. 284-00013/05. Grups parlamentaris. Designació.

7. Designació de quatre vocals del Consell Audiovisual de Catalunya. Tram. 284-00018/05. Grups parlamentaris. Designació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la funció pública de Catalunya. Tram. 301-00028/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política esportiva nacional. Tram. 301-00029/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital. Tram. 301-00030/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la integració laboral de les persones amb disminució. Tram. 301-00031/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers. Tram. 302-00053/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia. Tram. 302-00054/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya. Tram. 302-00055/05. Sr. Daniel Terradellas i Redon, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes. Tram. 302-00056/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Tram. 302-00057/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

17. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997. Tram. 200-00020/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, es fa avinent que aquesta Presidència proposa, ateses les dimissions de dos consellers del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i a sollicitud d'una cinquena part dels membres de la cambra, del Grup Socialista al Parlament, la inclusió... (*Veus de fons.*) No hi ha quòrum per votar-ho, no es pot votar en aquests moments. No hi ha encara cap socialista. (*Ri-alles.*) Molt bé. Ara arriben... (*Remor de veus.*) Encara no hi ha quòrum. D'acord.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, la llista de les preguntes orals al Consell Executiu serà inclosa en el dossier de la sessió d'avui; les adreçades al president de la Generalitat seran distribuïdes posteriorment. Totes les preguntes seran substanciades demà, a dos quarts de cinc de la tarda.

Iniciem, per tant, l'ordre del dia.

Projecte de llei per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic

El primer punt és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el Projecte de llei per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic. D'acord amb l'article 101 del Reglament, es comença

el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu. El conseller d'Economia presenta el Projecte; té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei pel qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic i que ha estat tramès pel Govern a aquesta cambra per al seu debat i aprovació pretén adaptar la normativa vigent en aquesta matèria, en l'àmbit de les competències de la Generalitat de Catalunya, a la doctrina derivada de la Sentència del Tribunal Constitucional 185/1995, de 14 de desembre, en la qual s'estableix que certs preus públics, per constituir-se en prestacions patrimonials públiques, queden sotmesos al principi de reserva de llei, la qual cosa s'acompleix amb el Projecte que ens ocupa.

L'esmentada Sentència, en concret, declara la inconstitucionalitat de certs preceptes de la Llei de taxes i preus públics estatal, i, per tant, formalment no afecta la vigència de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya. No obstant això, i donat que l'argumentació de fons que deriva de la Sentència pot ésser predicada igualment respecte de la norma de la Generalitat, s'ha considerat adequat recollir en una llei les disposicions actualment vigents, fonamentalment decrets reguladors d'aquells preus públics que, d'acord amb els criteris de la referida Sentència, es consideren prestacions patrimonials públiques.

Quant al contingut del Projecte, s'ha optat per una disposició que reculli detalladament els elements essencials del preu de manera semblant a la normativa tributària, i això per tal de garantir al més àmpliament possible els drets dels administrats, en lloc de limitar-se a elevar el rang normatiu de les disposicions legals que en l'actualitat regulen els preus públics. Així, el text té un doble contingut: d'una banda, transcriu gairebé en la seva integritat, si bé amb les adaptacions necessàries que una llei exigeix, el text dels decrets que regulen fins ara els preus públics objecte del text que ens ocupa, i introdueix tan sols en alguns supòsits certes modificacions que afecten l'import de la tarifa. Aquestes modificacions es fan necessàries per tal d'adaptar l'import del preu a l'increment de les despeses ocasionades per la prestació del servei quan aquest no ha estat modificat en un llarg període de temps.

D'altra banda, es contenen en les seves disposicions addicionals les necessàries modificacions de la Llei de taxes i preus públics de l'Administració de la Generalitat, per tal d'adaptar-la a la doctrina emanada de la referida Sentència, en ordre a la delimitació del concepte del preu públic envers el de taxa, així com els requisits formals necessaris per a la seva creació i modificació.

Per altra banda, s'ha de tenir present que, paral·lelament a la tramitació d'aquesta norma, s'està discutint a les Corts Generals el nou marc de finançament de les comunitats autònomes, i és punt clau d'aquest la modifi-

cació de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, la LOFCA, la qual dedica especial atenció a les conseqüències derivades de la ja reiterada Sentència, preveient la conversió del que fins ara s'anomenaven preus públics en taxes, sempre que es compleixin els requisits que l'esmentada Sentència estableix. Donat que aquesta circumstància era desconeguda en el moment de l'elaboració del Projecte, i per tal de preveure la possible alteració de la naturalesa jurídica del preu, en els debats previs a aquest Ple, portats a terme en el si de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, s'ha acordat incloure una nova disposició addicional que permeti adaptar-se, si s'escau, a aquesta possible modificació, per tal que la mateixa no impedeixi l'aplicació efectiva de la Llei.

Finalment, i com a conseqüència dels treballs de la citada Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, i a la vista d'aquestes modificacions legislatives de què hem fet esment, s'ha previst un mandat al Govern perquè durant l'any 97 trameti al Parlament una nova llei de taxes i preus públics, la qual haurà de recollir no tan sols una nova regulació de la figura de les taxes i preus públics en la línia del que s'apunta en la que ara és objecte de debat, sinó també de les noves taxes o preus que l'Administració de la Generalitat consideri oportú crear.

Demanat l'aprovació pel Ple del Parlament d'aquest Projecte de llei, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per part de la Comissió hi ha algun diputat que vulgui prendre la paraula? (*Pausa.*) No essent així, comença el debat.

Abans de la presentació de les esmenes reservades... —la primera de les esmenes és a l'article 7, per la qual cosa es podran votar conjuntament el sis primers articles—, no obstant, hi ha una esmena tècnica al Projecte de llei per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic, a fi de millorar tècnicament el redactat del Projecte de llei, que prego al secretari primer que en doni lectura per a coneixement de tota la cambra. Senyor Escudé, vol llegir aquesta esmena tècnica que afecta diversos articles?

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Esmena tècnica al Projecte de llei pel qual es fixen els preus públics que constitueixen les prestacions patrimonials de caràcter públic: «A fi de millorar tècnicament el redactat del Projecte de llei, tal com ha estat establert en el Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, es creu convenient introduir-hi una esmena tècnica, mitjançant la qual s'haurien de substituir els articles següents: article 3, punt 5, lletra c; article 4, punt 2, desè; article 6 bis; article 7, punt 3; article 10 bis; article 11 bis, i article 13 bis, per una disposició addicional setena, amb el contingut següent:

“1. Els imports dels preus públics establerts per aquesta Llei per a la prestació de serveis o per al lliurament de

béns subjectes a l'impost sobre el valor afegit inclouen aquest impost al tipus legal vigent.

"2. Si, de conformitat amb la disposició addicional si-sena, els preus públics esdevenen taxes, se n'ha de deduir l'impost sobre el valor afegit, si escau".»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Aquesta esmena tècnica és assumida pel conjunt del Ple, perquè afecta diversos articles, per poder facilitar les votacions? (*Pausa.*) El silenci de la cambra em fa suposar que és assumida i veig que així és reafirmat amb moviments de cap pels diputats responsables en la Ponència i en la Comissió d'aquest Projecte de Llei.

Passaríem, per tant, en primer lloc a votar el text dels articles 1, 2, 3, 4, 5 i 6, que són sense esmenes. Per estalvi de temps, es poden donar per aprovats per assentiment, o és necessari passar a la votació formal? (*Pausa.*) Poden ser assumits per assentiment, ho repeteixo, els articles 1, 2, 3, 4, 5 i 6 del Projecte de Llei? (*Pausa.*) Així es declara: incorporades les esmenes tècniques a què ha donat lectura abans el secretari primer, queden aprovats per assentiment els articles que acabo de citar.

Anem a l'article 7, lletra b, que hi ha una esmena de supressió, formulada pel Grup Popular. Per defensar aquesta esmena, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Voldria amb aquesta intervenció fer la defensa de l'esmena i l'explicació de vot, si em permet.

Senyores i senyors diputats... (*Pausa.*) Senyor president, no sé si...

El president

Sí, sí.

El Sr. Oleart i Comellas

Doncs, faria, com he dit al principi, la defensa de l'esmena a l'article setè, lletra b, apartat 3, i l'explicació de vot del Grup Popular general al Projecte de Llei de preus públics que avui debatem.

En el transcurs de les reunions mantingudes amb la Ponència i en comissió, hem intentat, amb les més de cent esmenes que hem presentat el Grup Popular, millorar tècnicament i fer més entenedor aquest Projecte de Llei. Hem de dir, en honor a la veritat, que hem rebut en tot moment una col·laboració estreta, tant pel que fa referència..., de forma comprensiva per part del ponent del Grup del Partit Socialista de Catalunya i també del representant i ponent del Grup de la majoria de Convergència i Unió, senyor Camps.

De totes les esmenes presentades ens sentim especialment satisfets, perquè crec que hem millorat, com deia al principi, amb l'estimable col·laboració del lletrat de la Comissió, tècnicament aquest Projecte de Llei. I de tot el que nosaltres havíem presentat per millorar-la, hem arribat a l'única diferència que fa referència a l'es-

mena que tracta l'article setè, apartat b, que tracta d'un impost relacionat amb la Conselleria de Medi Ambient. El ponent de la majoria, a través del seu propi Projecte de Llei enviat pel Govern, entén que és en aquest Projecte de Llei on s'ha de reflectir aquest impost que preveu la mateixa Comunitat Europea. Nosaltres discrepem en aquest sentit i pensem que aquest no és el text on havia de figurar la defensa d'aquesta nova taxa o impost que es pagarà pel medi ambient, sinó que això hauria d'haver estat subjecte a la Llei general pressupostària. Per tant, nosaltres volem mantenir aquesta esmena perquè pensem que aquesta no és la disposició reglamentària on s'hauria de presentar.

A la resta dels articles manifestem la nostra conformitat i anunciem, en tot cas, el vot favorable a la globalitat del Projecte de Llei que d'aquí a uns moments votarem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra de l'esmena a l'article 7, lletra b, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Efectivament, jo em congratulo perquè amb tots els ponents hem transaccionat esmenes, tant amb el senyor Martí Carnicer com amb el Grup Popular, hem transaccionat una pila d'esmenes, un centenar d'esmenes d'una forma que, efectivament, jo he de confessar que milloren tècnicament el text, i d'aquesta manera felicito el senyor Oleart. La convivència ha sigut tan bona que, fins i tot, ens traspassem els magnífics bolígrafs que... Jo pensava que era un... No, jo el retornaré.

Bé, en tot cas, aquesta esmena és també una esmena menor, perquè els grans conflictes ja els havíem solucionat en ponència: havíem solucionat el tema d'un règim de retroactivitat, que era de dubtosa constitucionalitat, i havíem solucionat la possibilitat que, per mitjà de la Sentència del Tribunal Constitucional, no quedés clar què era taxa, què era preu públic o, millor dit, la pràctica desaparició de les taxes, la dels preus públics.

Què vol dir aquesta esmena? Vol dir que amb tota raó el ponent popular es qüestiona si la taxa ecològica que marca la Comunitat Europea és efectivament una taxa i, d'acord amb la nomenclatura de l'article 26 de la Llei general tributària, efectivament, podríem donar-li la raó, perquè no queda clar que la taxa ecològica, el tribut de 500 ecus que imposa la Comunitat, sigui efectivament el que en nomenclatura jurídica espanyola i catalana entenem com a taxa. Per tant, caldria col·locar-la aquí o caldria col·locar-la en un altre lloc? Doncs, miri, a mi em tremolen les cames, perquè jo demanaria, senyor Oleart, si, amb el compromís que jo assumeixo en nom del meu Grup Parlamentari –i òbviament, el Grup Parlamentari dóna directament suport al Govern–, poguessin retirar aquesta esmena, jo em podria comprometre que durant l'any 97, i evidentment, amb converses amb el Grup Popular, pogués situar aquesta taxa

ecològica efectivament en el text de taxes o en el lloc més adequat com a llei específica que li correspongui.

I li faig aquesta petició per què? Perquè a l'entrada en vigor l'1 de gener del 97 ens trobarem que no podrem cobrar la taxa ecològica si jo, compartint els seus dubtes, acceptés aquesta esmena, i només per una..., no per un afany recaptatori, però per no perdre pistonada, si m'ho permet, li demanaria que retirés aquesta esmena.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la proposta que acaba de ser feta pel diputat senyor Jaume Camps, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Des de l'escó, senyor president, si em permet. Vistes les noves posicions del partit, del Grup de la majoria, i tenint en compte el principi de compromís que ha agafat enfront del Partit Popular, anunciem, senyor president i senyores i senyors diputats, la retirada de la nostra esmena a aquest Projecte de llei, acceptant el compromís del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

En aquest cas, es procedeix a votar l'article 7, havent sigut retirada l'esmena; però com que, a més, els articles 8, 9, 10, 11, 11 bis, 12, 13 i 13 bis del text són sense esmenes, podem realitzar la votació conjunta de l'article 7 i els que acabo de citar. És conforme? Doncs, ens preparem per a la votació.

S'inicia la votació.

Els articles citats -7, 8, 9, 10, 11, 11 bis, 12, 13 i 13 bis- han estat aprovats per 73 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a debatre la disposició addicional primera, que té una esmena de supressió presentada pel Grup Socialista. Per defensar aquesta esmena, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, i en un únic torn faré totes les esmenes del Grup Socialista, llevat la que porta el número 6 del Dictamen de Comissió, que la farà la diputada senyora Montse Duch.

Amb l'esmena número 2, que correspon a la disposició addicional primera, demanem la supressió d'aquesta disposició...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En demanem la supressió perquè aquesta és la disposició que fa referència que les

tarifes poden ésser modificades per llei de pressupostos. En tot cas, senyor president, aquesta és una esmena que ens sembla una obvietat i, en tot cas, amb la tècnica jurídica o amb la tècnica pressupostària en algun moment s'ha optat per la llei d'acompanyament, per una llei especial d'acompanyament que sembla un conducte reglamentari més correcte. Però, dit sigui de pas, en la mesura que tampoc ens oposem que la Llei de pressupostos en algun moment ho pugui fer, la retiraria en benefici de l'ambient general que hi ha hagut en aquesta Llei, que encara que en aquest cas no ha pogut ser allò que al ponent de la majoria sempre li agrada, el senyor Jaume Camps, que és que no hi hagi cap esmena, nosaltres som els primers a lamentar-ho, però alguna esmena, finalment, haurà de quedar en aquest debat en plenari.

L'esmena número 3, que correspon a la disposició addicional quarta..., aquí diu que qualsevol llei que d'ara endavant modifiqui o creï preus públics ha de contenir la nova redacció dels preceptes afectats; nosaltres entenem que més que «lleï» val més dir «norma», no perquè no pensem que tots aquests aspectes s'han de desenvolupar des del punt de vista legal en un àmbit, en un reglament de llei, com en una esmena posterior, sinó pel fet que, per coherència de la mateixa Llei, en la mesura que es pugués aprovar després la disposició addicional cinquena, quedaria d'alguna manera la Llei incoherent. Per tant, és una esmena segurament més de redactat, que nosaltres proposem.

La disposició addicional cinquena, la supressió de la qual nosaltres demanem amb l'esmena número 4, preveu l'increment automàtic de les taxes. És a dir, és una disposició que diu: «Si no hi ha llei de pressupostos, les taxes s'incrementaran amb l'IPC». Nosaltres entenem que aquesta és una disposició que contradiu la legalitat vigent. La legalitat vigent diu que les taxes i els preus públics només es poden modificar amb rang de llei; en tot cas, d'acord amb la Sentència del Constitucional, podríem dir que uns preus públics sí, uns preus públics no, però el que sí que és cert és que en cap cas la pròrroga pressupostària dóna peu a pensar que l'increment de les taxes i els preus públics es puguin fer de forma automàtica. Per tant, ens oposarem a aquesta disposició addicional cinquena i entenem que el que no es pot fer és un automatisme amb l'increment de taxes i preus públics. I, per tant, quan es vulgui fer una taxa o un preu públic, que es porti una llei en aquest Parlament, que s'aprofiti la Llei de pressupostos de forma limitada, no ens hi oposem, i fins i tot que en algun cas es pugui fer una derogació parcial i enviar-ho en alguna ordre de Conselleria, segurament, si estigués ben delimitat el camp, tampoc ens hi oposaríem, però els automatismes en temes de taxes i impostos considerem que no són bons.

Fèiem una esmena demanant una nova disposició addicional en relació que es produís un text refós de les diferents disposicions de lleis de taxes i preus públics, amb les diferents modificacions que ha tingut la Llei, així com una ordenació del conjunt de taxes i preus públics a efectes de la transparència, a efectes de la publicitat del tema. Hi ha una transacció que, en tot cas, el ponent de la majoria presentarà a la Mesa, en què el

Govern es compromet a fer aquest text refós; més que fer un text refós, fer un nou projecte de llei. Per tant, també hi estariem d'acord durant l'any 1997. Per tant, en benefici de la transaccional, retirariem l'esmena número 5. La 5.

La 6 ja li he dit, senyor president, que la defensarà la senyora Montse Duch, i en tot cas la darrera de les nostres esmenes és la setena, que és una esmena d'entrada en vigor. Les lleis fiscals entren en vigor l'1 de gener de cada any i, per tant, no hi insistiré més; nosaltres entenem que no seria correcte –correcte podria ser-ho, però segurament no seria allò habitual i, per tant, quedaria un cert nivell d'indefensió des del punt de vista de la seva inhabitualitat– el fet que aquesta Llei entrés en vigor l'endemà del *Diari Oficial* i ens trobéssim que determinades taxes el dia 24, 25, 27 de desembre s'incrementessin. Per tant, demanem que aquesta Llei entri en vigor l'1 de gener de 1997.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per ordenar millor el debat, senyor Camps, potser és preferible que la senyora Montserrat Duch intervingui en l'esmena que ha de defensar ella, i després li donaré la paraula per a l'oposició que faci a les esmenes. Té, per tant, la paraula la senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, molt breument, per tal de defensar l'esmena, originàriament, 117 –actualment l'esmena 6–, que proposa la derogació de l'article sisè del Decret 258, de 5 juliol. Els llegiré aquest Decret, perquè segurament em faré més entenedora per a la majoria. Aquest Decret fixa que a aquells estudiants que ja posseeixin un títol universitari oficial de primer o segon cicle obtingut en una universitat espanyola i que es matriculin en un altre estudi conduent a un títol universitari oficial de primer o segon cicle se'ls aplicaran els preus per crèdit que estableix aquest Decret amb un recàrrec del 50%. Nosaltres demanem que sigui derogat aquest article. I per què volem que sigui derogat? Per quatre raons fonamentals.

La primera, perquè l'existència del recàrrec que suposa aquest article constitueix un greuge en relació amb el conjunt d'estudiants del sistema universitari espanyol.

En segon lloc, perquè penso que, si aquest article té afany recaptatori, aquesta..., realment, recaptatori, ho és poc, perquè això només és aplicable a la petita franja del cinc per cent d'estudiants que accedeixen al sistema universitari per la via dels que ja són diplomats o llicenciats. En canvi, no té afany recaptatori, però sí que per nosaltres constitueix un mecanisme socialment regressiu. No ens estranya: d'alguna manera, és plenament coherent amb l'invent d'allò que es va dir el *recetazo*. Però ens sembla que és regressiu socialment perquè nosaltres som partidaris d'un sistema de finançament universitari sobre la base de la progressivitat fiscal i, per tant, seríem contraris a l'aplicació de determinades taxes que graven tothom per igual.

Una tercera raó es referiria..., si no té, per tant –demostrat d'una manera molt ràpida–, una pretensió recaptatòria, deu tenir un afany dissuasiu, potser. I ens sembla que això encara segurament és més negatiu, perquè tots acceptem les deficiències del sistema de preinscripció, que de vegades fa que alguns estudiants acabin fent una carrera que no sigui la que inicialment pretenien; en segon lloc, perquè en aquesta societat que en diem «del coneixement» hi ha cada vegada més requeriments, des del punt de vista de l'accés al mercat del treball, etcètera, per a la formació continuada i per a la segona carrera. Per tant, si té un afany dissuasiu, ens sembla, de tota manera, igualment condemnable.

I una quarta línia argumental, exposada també molt breument, és que hi ha hagut una mobilització estudiantil dels afectats, contraris a l'aplicació d'aquest Decret –repeteix, mesura que només s'aplica a Catalunya; no s'aplica a la resta de comunitats autònomes amb competències en ensenyament universitari–, i ens sembla entendre que la mobilització dels estudiants i unes preguntes del Grup Parlamentari Socialista han motivat que d'alguna manera s'hagi fet una certa marxa enrere ja respecte a l'aplicació d'aquest article, perquè s'està obligant les secretaries, en aquest moment, de les facultats i escoles a retornar l'increment que s'havia aplicat als estudiants, amb efectes retroactius.

Per tant, per no crear un greuge que afectarà aquells que se'ls ha aplicat, pensem que el millor, tenint en compte que el Govern ja ha fet una certa marxa enrere en relació amb això, el millor seria derogar l'article sisè.

Això és tot. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Senyor Camps, abans de donar-li la paraula, podem encara efectuar una altra votació. Tenint en compte que l'esmena a la disposició addicional primera ha sigut retirada, proposo que votem aquesta disposició addicional primera, juntament amb les disposicions addicionals segona i tercera, que no tenen esmenes. (*Pausa.*) Prefereix intervenir abans?

El Sr. Camps i Rovira

No, senyor president, sense voler menystenir en absolut les facultats d'ordenar el debat, a mi m'agradaria poder fer el torn en contra després de tots els torns a favor i abans de les votacions.

El president

D'acord. Doncs, té la paraula el diputat senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, efectivament, jo, sempre que puc –sempre que puc–, procuro, amb la col·laboració de tots vostès, treure les lleis per unanimitat. Aquest cop em sembla que ens fallarà per dues esmenes del Grup Socialista, perquè ja li avanço que, malgrat que vostè no s'ha posat..., no ha

volgut..., em sembla que les vol mantenir, i jo n'hi acceptaré dues. Les altres dues, no puc acceptar-les-hi, no puc acceptar-les-hi. I em sap molt de greu, perquè, realment..., però, vaja, en tot cas, en un projecte de llei amb cent vint-i-una o cent vint i escaig d'esmenes, que en quedin dues, tampoc és dramàtic.

Començo per l'última, començo per l'última. Senyora Duch, no estem d'acord, no estem d'acord, i em sap greu que tregui coses que no tenen res..., que vostè sap que no tenen res a veure. Home, què té a veure...? Són ganes, allò, de tocar el que no sona, parlar aquí del *medicamentazo* o del *recetazo*. Què té a veure el *recetazo* amb el que estem discutint, que són unes taxes universitàries dels ciutadans i ciutadanes que ja tenen un títol oficial per part de la universitat? Què té a veure? Què ens vol dir? Que tenim un pacte amb el PP, de suport? Si ja ho sabem, home! Si el *recetazo*, a més a més, no l'han aplicat!, que és una de les crítiques que jo els faig, al Partit Popular. Si de pas que ara fem una enquesta al carrer i pregunta: «Això dels vint duros de la recepta, què tal?», i la gent no sap si s'ha aplicat o no s'ha aplicat, perquè diuen: «Ho anuncien i després no ho fan.» O sigui que, en això, perdoni'm, un punt de crítica diguéssim, de passada. No hi té res a veure! Per què ho treu ara? (*Remor de veus.*) No, no, però...

Escolti, això, aquesta taxa, no té un afany recaptatori, perquè vostè mateixa em reconeix que és la xocolata del lloro. Ni té un afany dissuasiu: nosaltres no volem dir que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país no estudiïn dues, tres o quatre carreres universitàries. El que estem dient és que, amb els diners públics, s'està fent un immens esforç i es cobren unes taxes ridícules –si és que no volem fer demagògia. I es cobra..., el vuitanta per cent de l'ensenyament universitari és finançat amb els diners de tots. I als ciutadans i ciutadanes que han tingut ja l'avantatge, pagat entre tots, que se'ls pagui el vuitanta per cent de la seva carrera, sembla lògic –sembla lògic– que, quan ja tenen el títol oficial i legítimament volen accedir a un nou ensenyament universitari, se'ls cobri un 7% més. Home, només faltaria! No és un problema d'afany dissuasiu ni un problema d'afany recaptatori: és un problema de justícia! Hi ha molta gent que no pot accedir a la universitat, a la primera carrera, i al senyor que té un títol universitari, que l'Estat i nosaltres, tots, hem fet un immens esforç per regalar-li pràcticament els seus estudis –com ha de ser, com ha de ser–, sembla lògic que a la segona part, a la segona carrera, se li cobri una miqueta més. Em sembla lògic, vaja! És que ho entendria tothom! Per això li votaré «no» a aquesta esmena.

En canvi, passant a les que ha defensat el senyor Martí Carnicer, com que retira la número 2, doncs, ja no cal parlar-ne. Pel que fa a l'esmena número 3, estic d'acord que segurament parlar de «norma» en comptes de «lleis» seria més adequat. El que llavors no entenc gaire..., perquè, si jo li dic que sí a la 3, per què vostè em diu que no a la 4? Per què? Miri, jo crec que vostè, en això, malgrat que vostè en sap més, d'aquests temes, que jo mateix, en aquest tema s'equivoca. És cert que les taxes tenen una reserva legal i que, per tant, no es pot fer el campiquipugui a través d'una ordre ministerial o d'un reglament, però la Sentència, l'última Sen-

tència del Tribunal Constitucional, ens parla que «el artículo...» –la hi llegeixo en castellà per ser fidedignes amb el text; ja em perdonarà–, «el artículo 31.3 de la Constitución española no excluye la posibilidad de que la ley pueda contener remisiones a normas infraordenadas, siempre que tales remisiones no provoquen, por su indeterminación, una degradación de la reserva formulada por la Constitución en favor del legislador.» És a dir que poden justificar que la llei encomani a una ordre ministerial la fixació, temporalment, d'una taxa, sempre que no se superin els paràmetres que ha marcat la reserva legal. I aquest és el cas típic de pròrroga pressupostària que estem contemplant aquí. Vaja, no m'hi faig fort, però crec sincerament, crec sincerament, que està en un error d'interpretació. En tot cas, no podria daixò...

Pel que fa a l'esmena número 5 –és la que vostè demana un text refós, en el qual ja li vaig donar la raó–, hem presentat una esmena transaccional –subscrita per tots els grups parlamentaris, senyor president–, en què..., no tan sols un text refós, que segurament ens obligaria a una «premura» que podria portar a errors... No sabem encara com quedarà la Llei de taxes a Madrid, o la llei d'acompanyament, i, per tant, és molt millor presentar un nou text, un nou text que reculli totes les esmenes que se'n derivin, i fins i tot aquelles modificacions com la que abans parlava amb el senyor Oleart, de l'etiqueta ecològica. El nou text permetrà fer l'afegit del qual parlàvem abans. Per tant, aquesta transaccional solucionaria l'esmena número 5 de vostès.

Quedaria l'esmena a les taxes universitàries, que ja l'he contestada.

I, finalment, a l'esmena número 7, l'última, també li diria que sí. Vejam, té raó vostè, té raó vostè, que les lleis fiscals és normal i és lògic que entrin en vigor l'1 de gener de cada any, però pensant i preveient, al moment que es va presentar el Projecte, que l'aprovació no seria..., seria molt abans del que en definitiva ha estat, per raó de la Sentència..., perdó, no de la Sentència del Tribunal Constitucional: de la llei acompanyatòria de Madrid, semblava també prudent fer-la entrar en vigor abans, perquè així quedava un període de vacant legislativa més curt. Però té raó: podent publicar la Llei, és molt millor que entri en vigor l'1 de gener del 97.

Amb tot això quedarien vives dues esmenes, en les quals jo penso que encara s'hi podrien repensar, home!

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Procedirem ara a ordenar la votació. Abans, però, llegiria el diputat senyor Escudé, primer secretari de la Mesa, la transaccional corresponent a l'esmena número 5.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Esmena transaccional que presenten els grups parlamentaris sotasignants –que crec que són tots– a l'esmena número 112, esmena número 5 de les reservades al Ple, del Projecte de llei

per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic. Text de l'esmena, que substitueix totalment l'esmena del Grup Parlamentari Socialista: «El Govern, durant l'any 1997, trametrà al Parlament un projecte de llei regulador de les taxes i preus públics que substituirà les disposicions legals vigents en la matèria i contindrà, si s'escau, les modificacions legals que derivin del canvi en el règim jurídic general de finançament de les comunitats autònomes.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Procediríem, per tant, retirada l'esmena a la disposició addicional primera, a votar el text d'aquesta disposició addicional primera i el text de les disposicions addicionals segona i tercera, que no tenen esmenes. Per tant, procediríem a preparar i iniciar la votació.

Iniciem la votació. (*Veus de fons.*) A aquestes, no; a aquestes que estem votant en aquest moment, no. (*Pausa.*)

Procedirem, havent-hi hagut una confusió, procedirem a anul·lar aquesta votació i repetirem la votació, perquè no hi hagi dubtes sobre la qüestió. Repeteixo, repeteixo: votem, retirada l'esmena a la disposició addicional primera, votarem conjuntament la disposició addicional primera, que ha quedat sense esmenes, i les disposicions addicionals segona i tercera, que no tenien esmenes. Hi estan d'acord? (*Pausa.*) Iniciarem la votació tot seguit.

Iniciem la votació.

Hi ha 102 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per tant, aquests textos de l'addicional primera, segona i tercera han quedat aprovats pel resultat que acabo de dir.

Procedirem ara a votar la disposició addicional quarta, que, segons els termes de la intervenció del diputat senyor Jaume Camps, ha dit que l'assumia. Molt bé, doncs... (*Remor de veus.*) Perdó? Paro, paro... (*El senyor Carnicer i Vidal demana per parlar.*) Senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, entenc que l'esmena s'ha de votar.

El president

Naturalment!

El Sr. Carnicer i Vidal

No, és que m'ha semblat que volia passar a votar ja directament l'article. Primer s'ha de votar l'esmena.

El president

No, no, l'esmena s'ha de votar en primer lloc. Per si sola. El que passa és que, probablement, pel resultat de la votació ens estalviarem votar el text de la disposició.

Passem, per tant, a votar l'esmena número 3, disposició addicional quarta.

S'inicia la votació.

L'esmena ha sigut aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions i, per tant, no procedeix votar el text vell de la disposició addicional quarta.

Passem ara a votar l'esmena a la disposició addicional cinquena.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació és de 41 vots a favor, 58 vots en contra i 2 abstencions; per tant, l'esmena a la disposició addicional cinquena no ha estat aprovada.

Procediríem ara a la votació del text de la disposició addicional cinquena.

Iniciem la votació.

El text de la disposició addicional cinquena ha sigut aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

(*Pausa.*)

M'indica el lletrat que en votar l'esmena a la disposició addicional quarta, que només afegia una paraula, ha quedat sense votar el text de la disposició addicional quarta, i, per tant, procedirem a la votació del text de la disposició addicional quarta amb l'esmena ja aprovada.

Iniciem la votació de la disposició addicional quarta. S'inicia la votació.

La disposició addicional quarta ja esmenada ha quedat aprovada per 101 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. (*Remor de veus.*)

Continuem la votació. Per favor, guardin silenci.

Procedirem ara a votar la disposició addicional sisena, que no té esmenes.

Iniciem la votació.

Guardin silenci, si us plau... El resultat de la votació del text d'aquesta disposició ha estat de 102 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Procedirem ara a votar l'esmena transaccional a l'esmena número 5, d'addició d'una nova disposició addicional. Votem l'esmena transaccional.

Iniciem la votació.

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per 102 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votarem ara l'addició d'una disposició derogatòria.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha estat refusada per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a la votació de la disposició final; l'esmena a la disposició final, esmena número 7 del Dictamen.

Iniciem la votació.

L'esmena a la disposició final ha sigut aprovada per 98 vots en contra..., perdó, vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

I procedeix encara formular la votació del preàmbul i del títol de la Llei.

Iniciem la votació.

El text del preàmbul i del títol de la Llei ha sigut aprovat per unanimitat: 103 diputats i diputades presents en aquest moment a l'hemicicle.

Acabat el debat i les votacions, els grups que ho desitgin poden fer explicació de vot, amb un temps límit de cinc minuts. Pel Grup Mixt? (*Pausa.*) No hi ha explicació de vot? El senyor Morera té la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix. Bé, el nostre Grup, a excepció d'un error, diguem, d'ordre mecànic, ha votat favorablement el text que s'havia presentat i sobretot les transaccionals, i ho fem malgrat entendre que aquest és un projecte que se'ns ha presentat, i ara ja una llei, al nostre entendre atípic absolutament; ve obligada pel compliment d'una sentència del Tribunal Constitucional que, si no hagués estat així, no hauria fet possible la presentació del Projecte de Llei. És un projecte –i ja, per tant, una llei– que culmina un procés, jo diria, força accidentat del marc legal pel que fa a un tipus de tributació, a un tipus de tributs, com són les taxes i els preus públics; en concret, si no ens hem errat en el recompte, és la cinquena llei que des de l'any 84 se'ns ha presentat en aquest Parlament referida a aquests apartats. I és, al nostre entendre, una llei també atípica, malgrat tot, perquè sembla, per les esmenes que s'han presentat i per molts dels comentaris que s'han fet avui aquí mateix, que aquesta serà una llei que pot tenir una part important de provisionalitat en tant que el règim de les taxes i els preus públics es pot variar en el futur per quedar reduït –com havia estat abans, per cert–, doncs, en l'única figura de les taxes, i així pràcticament els preus públics perdrien la virtualitat a tot l'Estat espanyol, i també en el cas de Catalunya.

Jo diria que la part essencial d'aquesta nova Llei és la modificació de dos articles de l'actual Llei de taxes i preus públics, que el que fa és adequar, precisament, les prescripcions de la Sentència en el sentit de marcar el principi de legalitat per als preus públics que tenen la condició de prestacions patrimonials de caràcter públic. Aquest nou redactat, per tant, el que fa és legalitzar una part dels anomenats preus públics, els quals necessiten, precisament, estar inspirats per aquest principi de legalitat.

Malgrat tot, nosaltres entenem que la seva aprovació, com així ho han indicat els serveis jurídics de la Generalitat i les mateixes recomanacions que es feien des de la Conselleria..., era necessària la seva votació purament i simplement per qüestions de seguretat jurídica, i sobretot per no devaluar o per no reduir els ingressos o la previsió d'ingressos que s'havia fet en els pressupostos que, en el cas de no aprovar-se aquesta Llei, pel que fa a un seguit de preus públics –i en el futur, em sembla, taxes–, doncs, podrien haver minorat en el seu ingrés, ja que no s'haguessin pogut portar a la pràctica.

Amb tot, i malgrat una certa recança pel que fa probablement al manteniment legal d'aquesta nova Llei, que probablement en un futur, i en un futur a curt termini,

sufrirà..., haurà de sofrir noves alteracions, nosaltres –com, em sembla, la resta de grups– hem votat favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup també ha votat a favor d'aquest Projecte de Llei, atès, per altra banda, que no és una llei volguda o de voluntat política del nostre Govern, o del seu albir polític, sinó més aviat un manament d'un tribunal espanyol, el qual, amb la Sentència 185 de l'any 1995, obliga a distingir entre els preus públics i les taxes, que han d'estar regits per llei, dels que simplement ho poden ser per decret o per ordre.

Per altra banda, nosaltres també hem votat a favor de tot el conjunt perquè considerem que aquest moment no és el moment propici per discutir els preus o les xifres o les tarifes que s'han imputat en aquesta Llei, atès que diu la cinquena disposició addicional que això s'haurà de fer a cada pressupost, i considerem que serà en aquell moment precís, en aquell moment cronològic i temporal de l'aprovació dels pressupostos, que s'haurà de discutir si els preus són correctes i, sobretot en aquells serveis que no són obligació dels administrats, però en canvi estan prestats també per la iniciativa privada, estan d'acord amb els que fixa el mercat.

Per això ens hem oposat a la disposició cinquena, ja que només disposa que es podran incrementar els preus, i nosaltres considerem que a més a més de poder-se incrementar també s'haurien de poder rebaixar, ja que psicològicament només entenem que els preus es poden pujar, però els preus també es poden abaixar.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Breument. El nostre Grup entén que aquest Projecte de Llei el que fa és aplicar una sentència del Tribunal Constitucional, número 185, de l'any 95, del 14 de desembre, per a la modificació dels preus públics regulats per llei. En aquest sentit, l'aplicació ens ha semblat correcta, i el nostre Grup tenia interès en tres aspectes concrets, que a través del treball en comissió, i per diverses esmenes acceptades, han sigut considerats.

En primer lloc, la no-retroactivitat de la llei –ha sigut, aquesta, acceptada–; en segon lloc, la necessitat de fer un text refós o una llei que el substituís –la qual cosa també ha sigut acceptada–, i, per últim, pronunciar-nos que el nostre Grup ha votat favorablement la derogació

de l'article 6 del Decret 258/ 96, perquè entenem que el pagament que es fa per títols universitaris té regressivitat social, i en aquest sentit el nostre Grup ha presentat diverses preguntes parlamentàries.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Popular, s'ha manifestat ja que havia fet la seva explicació de vot; el mateix per part del Grup Socialista, i, en tot cas, el diputat senyor Jaume Camps té la paraula per si vol fer explicació de vot del seu Grup.

El Sr. Camps i Rovira

Bé, gràcies, senyor president. Només unes paraules per agrair a tots els ponents la col·laboració que hi ha hagut en l'aprovació d'aquesta Llei i per agrair als serveis de la cambra la inestimable ajuda, que en aquest cas ha estat realment singular, en un dictamen molt i molt important respecte als problemes de retroactivitat de determinada norma, i per congratular-me que, un cop més, el Parlament de Catalunya ha trobat el consens en un tema que no és un tema major però que, realment, era important l'adaptació i la transparència fiscal dels preus i taxes que paguem en aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Proposició de Llei de reconeixement de la catalanitat exterior

Passem, per tant, ara, al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de reconeixement de la catalanitat exterior. Atès l'acord pres per la Comissió que el Dictamen sigui presentat per un dels signants de la proposta, té la paraula per fer-ho el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és per a mi un honor personal poder presentar el Dictamen de la Comissió relatiu a la Llei de reconeixement de la catalanitat exterior —d'ara en endavant, és a dir, a partir d'avui, Llei de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior—; aquesta és una decisió deguda a la paternitat del text inicial de la Proposició de llei, que correspon al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per encàrrec del qual vaig elaborar-ne el primer redactat.

La Llei està estructurada a partir de cinc títols, vint-i-sis articles, dues disposicions addicionals i una disposició derogatòria. Pel que fa referència al primer dels títols, l'objecte de la Llei és articular, des del punt de vista legal, les relacions de la Generalitat, de la societat catalana i de les seves institucions amb les comuni-

tats catalanes establertes fora del territori de Catalunya, comunitats a les quals el Govern de la Generalitat reconeix la catalanitat dels seus membres, així com el seu dret a participar en la vida cultural i social del poble català, del qual són part, i a compartir-ne els ideals col·lectius. També promou la funció dels casals catalans en aquest marc, com a vehicle regular i marc preferent de relació entre els membres de les comunitats catalanes i les administracions públiques de Catalunya.

La Llei precisa, en el seu article quart, a qui correspon el caràcter de membres de les comunitats catalanes, és a dir, aquelles persones a qui es refereix l'article sisè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; es fa un esment especial, d'un notable caràcter polític, com és una referència a aquelles persones que es van haver d'exiliar a partir dels motius de la Guerra Civil del 36 al 39 i que mantenen la seva residència a l'estranger, però també hi incorpora aquelles persones que, per les circumstàncies que sigui, se sentin vinculades a Catalunya, a la seva personalitat nacional, al seu destí com a poble, sempre, però, a partir de l'existència de lligams jurídics amb les associacions.

En aquest primer títol, la Llei preveu, sempre d'acord, evidentment, amb les disponibilitats pressupostàries, l'habilitació anual d'una partida específica en els pressupostos de la Generalitat per tal de dotar de manera adequada els diners suficients per a poder complir els objectius d'aquesta Llei.

En el títol segon es fa referència als casals catalans. En aquest nom de «casal català», genèric, hi incloem els centres, les entitats, les associacions de tot tipus que s'aduguin a allò que concreta i especifica la Llei. Aquests casals catalans han de ser reconeguts de manera oficial pel Govern de la Generalitat; han de tenir uns requisits fonamentals, com és el de trobar-se d'acord, de conformitat amb l'ordenament jurídic de l'Estat en el qual són establerts; la inclusió, com és lògic, d'objectius estatutaris bàsics que mantinguin la seva voluntat de relacionar-se amb Catalunya a partir de qualsevol dels seus elements que configuren la seva realitat nacional o amb la pluralitat de propostes democràtiques per articular en el futur, i no cal dir que sempre, evidentment, amb funcionament i amb criteris estrictament democràtics. Aquests casals, es reconeix també que podran constituir, si així ho volen, federacions i confederacions.

A partir de l'article vuitè es crea el registre de casals, adscrit al Comissionat per a Actuacions Exteriors, i s'estableix també la possibilitat que, sempre que s'hagi sol·licitat prèviament, aquests casals puguin rebre de manera gratuïta el *Diari Oficial de la Generalitat*, el *Butlletí Oficial del Parlament* i distintes publicacions del mateix Govern de la Generalitat.

I estableix també altres aspectes que crec que val la pena de remarcar. Per una banda, la igualtat de condicions amb les entitats domiciliades en territori català a l'hora de beneficiar-se de l'acció de govern de la Generalitat; també, evidentment, la participació en programes empesos o organitzats per la Generalitat, i, sempre que s'adeqüi a la naturalesa de l'activitat, la Generalitat haurà d'aprofitar l'estructura associativa formada

per la xarxa de casals. També preveu la possibilitat de signar convenis per a la prestació de serveis o per a l'exercici de funcions o representacions que la Generalitat els delegui, la possibilitat de disposar d'un fons editorial, audiovisual i informàtic bàsic, així com l'accés a un servei informàtic de teletext interactiu sostingut per la Generalitat, o bé la possibilitat de beneficiar-se de la Universitat Oberta de Catalunya, així com la col·laboració recíproca amb els mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

A l'article onzè es parla d'elaborar projectes concrets que siguin indispensables per al desenvolupament de les activitats als casals, per a la qual elaboració serà possible el suport de la Generalitat, així com també per a inventariar, catalogar, restaurar i difondre el patrimoni bibliogràfic, fotogràfic, documental i artístic dels casals, o bé l'organització de campanyes de solidaritat amb comunitats catalanes establertes en territoris que passin per certes necessitats bàsiques.

El títol tercer fa referència als membres de les comunitats catalanes, i, en tot cas, a la cobertura d'alguns dels seus possibles drets, entre els quals particularment esmentaríem el fet que, en el cas que es tracti de persones especialment desprotegides per raons de caire socioeconòmic, d'edat o de salut, les convocatòries d'adjudicació d'habitatges socials o de prestacions d'assistència social podran establir les condicions de persones retornades sense recursos com un element de valoració en els barems d'accés a aquestes.

El títol quart és aquell on es fa referència als òrgans de relació amb les comunitats catalanes de l'exterior, motiu pel qual es crea el Consell de les Comunitats Catalanes, amb les funcions d'assessorar el Govern de la Generalitat en les seves línies generals d'actuació en aquest camp, elaborar informes relatius als casals catalans arreu del món i fomentar les relacions entre els casals i Catalunya i les seves institucions. L'article 17 és aquell on es fa referència a la composició del Consell de les Comunitats Catalanes, una composició que es preveu finalment en trenta-quatre membres, dels quals un representant de cadascun dels grups parlamentaris d'aquest Parlament, evidentment la representació pròpia del Govern i la que correspon als distints casals o federacions de casals. La Llei preveu també l'organització, cada quatre anys, de la trobada de casals catalans arreu del món, trobada que hauria d'acabar-se amb l'aprovació d'un document de conclusions.

I, finalment, pel que fa referència al títol cinquè d'aquesta Llei, la Llei preveu acords de cooperació i tractats internacionals: per una banda, acords de cooperació amb governs autònoms d'altres nacionalitats i regions, sempre amb l'objectiu d'una aplicació adequada d'aquesta Llei; en segon lloc, a nivell estatal, vetllar per tal que es garanteixi l'ensenyament de la llengua catalana i en català a les escoles europees per a l'educació dels fills i les filles del funcionariat internacional en les institucions i els organismes de la Unió Europea i també arreu on ho demanin les comunitats –això comportarà tractats o convenis de caràcter internacional, en els quals hi haurà de jugar un paper evident el Govern de l'Estat–, i, finalment –si l'atenció dels senyors diputats i senyores diputades m'ho permet–, també l'elabo-

ració i l'actualització d'un cens dels catalans residents a l'exterior.

Aquesta Proposició de Llei arriba avui aquí amb l'acord del conjunt dels grups de la cambra. Des del punt de vista d'Esquerra Republicana, en nom del qual dedicaria aquests darrers minuts de la meua intervenció, el nostre Grup, al seu moment, ja va proposar la conveniència d'articular el suport i el reconeixement institucional a les comunitats catalanes a l'exterior, com ho demostra, per una banda, un primer reconeixement parlamentari, a iniciativa d'Esquerra Republicana, com és la Resolució 170, adoptada a la tercera legislatura d'aquest Parlament, en forma de proposició no de llei –en comissió, doncs–; la preocupació per la dotació, al nostre entendre encara no prou suficient, en els pressupostos de la Generalitat per a cada any ha pres cos, s'ha realitzat a partir d'esmenes concretes per a incrementar la dotació, amb èxit no complet, però amb èxit any rere any, i ara arriba finalment aquesta Llei, que és un acte de justícia i reconeixement de l'activitat duta a terme per aquest conjunt de comunitats catalanes a l'exterior.

Des d'Estocolm, doncs, des de Brusselles, des de Frankfurt fins a Caracas i Saõ Paulo, des de Madrid, des d'Amsterdam, des de Sant Sebastià fins a Xangai, des de Quebec o Toronto fins a Victòria, a Austràlia, passant per noms de persones i entitats molt concrets, aquesta Llei té com a finalitat i com a objectiu el suport al treball d'entitats i persones: de persones com David Cardús a Houston, com Solà Soler a Washington, com Bartomeu Costa-Amic a Mèxic, com Josep Inglada a l'Havana, com Francesc Galmés a Guatemala, com Lluís Ruiz, Joan Rocamora, Jordi Vives i la família Seres a Buenos Aires, com Albert Ventura a Castellar, com Josep Maria Casas a Córdoba, com Josep Coca a Pergamino, com Valero i Muñoz a Mendoza, com Domènec Sunyer a Rosario, com Josep Maria Soler a Montevideo, com Antoni Pi, Pere Pruna, Pelai Sala, Joan Jordà a Santiago de Xile, com Francesc Panyella i Melcior Carton a Marsella, com Josep Ibàñez a Londres, com Antoni Montserrat a Luxemburg, o com Antoni Simó Massó a Suïssa. És una llei feta i pensada per a aquesta gent i per a moltíssima altra gent de molts altres llocs que no són esmentats en aquesta intervenció.

Jo voldria, per acabar, agrair la predisposició i la complicitat de tots els ponents que han participat en l'elaboració d'aquesta Llei, de tots aquells ponents que hi van presentar esmenes –els diputats senyors Ferrer, Vilalta, Riera i Pujol–, i del diputat Bosch, pertanyent a un altre grup, que al seu moment no hi va presentar esmenes per motius prou coneguts. Volia agrair-los la seva complicitat, la seva predisposició, fins i tot la seva mà esquerra –fins i tot la mà esquerra del senyor Simó Pujol–, que s'ha vist també en el tràmit final d'aquesta Llei. I, òbviament, les apreciacions sempre pertinents de la lletrada senyora Folchi.

Aquesta Llei arriba a l'hemicicle sense esmenes vives, arriba a l'hemicicle sense transaccionals pendents, arriba a l'hemicicle amb la unanimitat absoluta de tots els grups. Cal esperar que a partir d'ara hi haurà, doncs, corresponsabilitat política per part de tots els grups

parlamentaris i la consciència explícita que allò que acabem d'aprovar no només era necessari sinó que era, sobretot, un acte de justícia. La Llei ha de tenir conseqüències polítiques, conseqüències culturals i conseqüències econòmiques, i fóra bo que els responsables parlamentaris de cada grup prenguessin la molèstia i l'interès de poder-se-la llegir amb deteniment. Hem aprovat moltíssimes coses, i voldria tenir la consciència certa que tots som conscients exactament d'allò que hem aprovat, perquè allò que hem aprovat ens compromet a molt. És un acte de justícia i de reconeixement a l'abnegació, la tenacitat i el patriotisme d'aquelles entitats i aquells catalans i catalanes estesos arreu del món, que van mantenir aquesta tenacitat, aquesta abnegació i aquest patriotisme, sobretot en els moments més difícils per a aquest país. És hora, doncs, que ara aquest país els retorni tot allò que en el seu moment ens va ser donat sense demanar absolutament res a canvi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, i atès que no s'han presentat vots particulars al Dictamen, ni s'han reservat esmenes, pot sotmetre's directament a votació el Dictamen. Si no hi ha inconvenient per part dels portaveus dels grups parlamentaris, podríem aprovar per assentiment aquest Projecte. D'acord? Per assentiment, o prefereixen fer la votació? *(Pausa.)* Es declara aprovat per assentiment de tots els membres de la cambra presents a l'hemicicle, i alguns que encara s'hi estan incorporant —el quòrum hi és amb escreix.

Els grups parlamentaris que ho desitgin poden fer explicació de vot, per un temps límit de cinc minuts. Pel Grup Mixt, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Parlament de Catalunya acaba d'aprovar una llei que, al nostre entendre, feia setze anys que esperava. Hem donat llum verda a una llei de reconeixement de la catalanitat exterior o, tal com ha quedat esmenada, a la Llei de relacions amb les comunitats catalanes a l'exterior. I dic que fa setze anys que esperava perquè a un govern de veritat, un cop constituïda, reconstituïda la seva legalitat democràtica, i després d'un període de dictadura, el primer que li corresponia fer era homenatjar i reconèixer formalment tots aquells compatriotes que, sigui pel motiu que sigui i faci el temps que faci, els ha tocat de viure lluny del seu país d'origen. Aquest oblit és especialment greu quan encara està pendent un reconeixement i homenatge nacional als catalans i catalanes que es van haver d'exiliar després de la darrera catàstrofe demogràficopolítica: la desfeta del 39.

El president

Prego que guardin silenci.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies. Alguns, des de les nostres organitzacions, ja hem organitzat homenatges a aquests patriotes, però el Govern de Catalunya continua mut, i passa allò de «no sap, no contesta».

Les terres catalanes han estat darrerament, durant les darreres dècades, objecte de forta immigració, immigració de raons econòmiques i socials. Això, però, no ens ha de fer oblidar que Catalunya ha estat històricament terra d'emigració, una terra que ha donat gent disposada a refer la seva vida en un altre racó d'aquest gran món que ens acull. I ho ha fet sempre i majoritàriament amb dos components aparentment contradictoris: per una banda, la voluntat de preservar la cultura d'origen, la voluntat d'agrupar-se per fer viva la catalanitat en terres estranyes, i, per altra banda, la voluntat, necessitat i realitat d'integrar-se al país que generosament els ha acollit. Aquesta doble vessant ha donat situacions molt diverses i organitzacions de la catalanitat exterior gairebé tan diverses com ho són les ciutats i els països que les acullen.

L'exili català, divers i cronològicament intermitent, es pot dir que va començar el segle XVIII amb l'exili polític dels patriotes vençuts a la desfeta de 1714, i que també ha tingut un fet, un moment important, en l'exili produït després de la derrota de 1939. Entremig, però, hi ha hagut onades, grans onades d'emigració econòmica, d'emigració social, cap a països especialment americans i europeus. La situació econòmica catalana ha afavorit històricament l'emigració de persones a la recerca d'una vida millor en nous mons. Així, milers de catalans, durant tota la història, han pres la maleta i s'han desplaçat en cerca de fortuna cap a Mèxic, Cuba, Argentina, Uruguai, etcètera: molts han trobat la tan desitjada fortuna i molts han tornat al seu país d'origen; d'altres, molts, s'han quedat al país que els ha acollit i s'hi han integrat i hi han enfonsat les seves arrels.

Fruit de totes aquestes migracions, i de tota aquesta gent que s'ha quedat i que en aquests moments està vivint en aquests països, són les moltes, diverses i múltiples entitats catalanes situades a tants i tants llocs del gran món que ens envolta. Allà on hi ha un grup de catalans, o els seus descendents, és molt probable que hi hagi un casal, un club, una associació o un orfeó, una forma qualsevol de demostrar la voluntat de deixar constància que hi ha catalans i la voluntat de mantenir un lligam viu amb la terra d'origen.

Darrerament, però, les grans emigracions s'han acabat; només reben noves aportacions de gent nova els casals situats en centres clau de la Unió Europea —Brusselles, Luxemburg o Estrasburg—, on hi van a parar contingents d'eurofuncionaris d'origen català. Lluny queden aquells casals actius i potents que van recollir fons a favor del president Macià a finals dels anys vint, quan el president i Ventura Gassol visitaren unes entitats que per totes les Amèriques vivien amb gent d'emigracions recents i amb potència econòmica, degut al ràpid creixement dels països d'acollida. Avui els casals, desgraciadament, no tenen la potència d'abans: en molts llocs hi ha persones grans, o també persones joves, però que han nascut fora de Catalunya, lluny de Catalunya, i no

tenen globalment l'empenta d'altres èpoques; tampoc Catalunya no passa les situacions crítiques de fa unes dècades i, per tant, no fa tant necessari una suplència exterior. Aquest context fa que em ratifiqui en l'afirmació amb la qual he començat: que és una llei que hauria d'haver arribat abans.

Acabada la dictadura i acabat l'exili del 39, era necessària una reparació històrica, un reconeixement explícit que no ha arribat, i encara parcialment, fins al final del 96: la relació entre l'interior i l'exterior no hauria d'haver passat tants anys d'oblits i silencis. I ara el repte és del futur. Cal valorar, entre tots, quin és el paper d'aquests casals al llarg dels propers temps. La coordinació proposada per la Llei donarà prou resultats? Seran realment aparadors de Catalunya arreu del món? Estarem des d'aquí a l'altura de les circumstàncies? En qualsevol cas, el temps ho dirà.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, quan avui, a finals del 96, un jove o una jove prometedora estudiant rep una beca de La Caixa per anar a estudiar a l'estranger, aquesta persona passa a formar part d'una selecta però actual emigració de persones catalanes cap enfora. Si aquest o aquesta estudiant, allà on vagi, s'adreça al casal català d'allí, s'hi apunta i hi collabora, s'haurà afegit a un ens que, segons la Llei que ara aprovarem, mereix el nostre respecte, la nostra col·laboració i el nostre suport. Aquest respecte, col·laboració i suport, alguns l'hem mantingut sempre; el nostre Govern i el nostre Parlament no ho poden afirmar amb tanta rotunditat.

Les comunitats catalanes a l'exterior tenen des d'avui, i per primer cop a la història, un reconeixement oficial des de l'interior. Confiem que el Govern de la Generalitat estigui a l'altura de les circumstàncies i no defraudi les expectatives que té aquesta gent a partir de l'aprovació de la Llei. En èpoques difícils, sort n'hem tingut de les comunitats catalanes a l'exterior; esperem que en èpoques de més normalitat com les actuals aquesta ajuda vagi de dins cap a fora. De moment, avui hem signat un compromís; el temps dirà si es compleix o no es compleix. Ens agradaria, en un futur, poder afirmar que sí.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'agraïment del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a la iniciativa parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, agraïment especial a l'illustre diputat Josep-Lluís Carod-Rovira, que ens ha fet navegar a tots en aquesta mena de viatge a favor de la catalanitat exterior, satisfacció pel treball de la Ponència i ben especial agraïment a la lletrada senyora Imma Folchi, així com als diputats senyors Joaquim Ferrer, Ramon Vilalta, Simó Pujol, Xavier Bosch i el ja esmentat Josep-Lluís Carod-Rovira, per una feina que ens ha permès reunificar i fondre en un sol text un se-

guit d'esmenes de signe sovint..., no contradictori, però sí diferent.

Jo voldria insistir en un punt que deia el senyor Carod-Rovira: que ningú no es cregui que es tracta d'una llei menor. És important perquè reconeix pàgines decisives de la història de Catalunya i ens ajuda a reinterpretar-les. Per exemple, els efectes de la pobresa a Catalunya, l'esperit d'aventura d'una sèrie de catalans, sí, però, sobretot, explica tot allò que és subsegüent a pàgines tràgiques de la nostra història, que obliga molts catalans a anar a l'exili. Quan recordem les *Corrandes d'exili* de Pere Quart, mort ara fa deu anys —«avui en terres de França i demà més lluny potser, no moriré d'enyorança, ans d'enyorança viuré»—, ens marca una mica la pauta del que serà aquest viure d'enyorança per a molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

La Llei és important perquè eixampla i concreta els mecanismes de projecció internacional de Catalunya, i aquest no és un tema menor. Personalment crec que la Llei recolza en una interpretació..., diguem-ho així, generosa, agosarada de l'article 6.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya —els invito a comprovar fins a quin punt la interpretació és audaç a partir de la lectura atenta del treball de Miquel Coca i Payeras, catedràtic de dret civil, en el volum de comentaris de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, volum primer, pàgines 247 i següents. En efecte, si la Llei, ja en la seva exposició de motius, recorda els lligams de Catalunya amb molts països del món, aprofundeix en un concepte i en un estatus: el de membre de la comunitat catalana a l'exterior. Si el tema ja apareix plantejat a l'article quart d'aquesta Llei, s'hi insisteix en els articles 12, 15 i 19, i no es tracta de meres declaracions simbòliques, perquè la Llei diu que els membres de les comunitats catalanes a l'exterior podran ser beneficiaris, si s'escau, d'una sèrie de beneficis que hauran de ser contemplats d'aquí a un any, que així ho diu també la Llei, en propers exercicis pressupostaris. A través del Consell de Comunitats Catalanes, creat a partir de l'article 15 d'aquesta Llei, i dels casals catalans, els membres de les comunitats catalanes a l'exterior gaudiran d'un seguit de beneficis.

I una darrera consideració. La nova Llei legisla sobre l'obligatorietat d'una acció del Govern de la Generalitat per tal de garantir l'ensenyament del català i en català en les escoles europees per a l'educació dels fills i de les filles del funcionariat internacional en les institucions i organismes de la Unió Europea. És a dir, quan insistia que es tracta, en aquest cas, d'eixamplar les possibilitats de projecció exterior del català no ho deia perquè sí.

Alhora creiem nosaltres que aquesta Llei el que farà serà fer molt més estrets els vincles de reciprocitat. És a dir, Catalunya recorda aquells que són catalans i que per un seguit de circumstàncies han de viure lluny de Catalunya, han desenvolupat la seva vida, s'han fet grans fora de Catalunya, han fet una vida i una nova família fora de Catalunya, però alhora se'ls demana també que tinguin en compte que hi ha interessos comuns per a la collectivitat catalana que ells són els més ben preparats per representar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al seu torn d'explicació de vot, té la paraula el diputat del Grup Popular, senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcrà

Senyor president, senyores i senyors diputats, Catalunya té de fa segles el caràcter obert dels pobles a la recerca de les noves cultures i dels diàlegs entre els homes. Com a país fronterer, Catalunya ha buscat unes relacions internacionals, econòmiques i culturals, així com polítiques, en el Regne d'Aragó abans i a l'Espanya unida més tard (*remor de veus*). Com a país de llengua pròpia, que ha generat una important cultura, Catalunya ha trobat i ha de trobar en el diàleg entre els pobles d'Espanya, d'Europa, d'Amèrica, la millor expressió de la seva identitat.

És, doncs, en aquest marc d'obertura històrica que la present Proposició de llei enllaça bé amb un procés secular i vol contemplar el futur. Ben encertadament s'ha canviat el primer títol d'aquesta llei, que es titulava, a proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, «de reconeixement de la catalanitat exterior»: creiem que és millor l'actual títol, «de relacions amb les comunitats catalanes a l'exterior». Diferenciar la catalanitat exterior de la interior és, potser, admetre que no és la mateixa o que no està sotmesa a les mateixes influències substancials. De fet, és més rigorós i identificatiu amb el contingut de la llei. Hem d'anar amb compte amb el fet d'utilitzar termes que ja estan superats: la francesitat o la gallicitat, el germanisme o el pangermanisme són termes que avui no s'utilitzen pel seu caràcter essencialista i fins i tot imperialista; és millor, doncs, parlar de relacions amb els catalans a l'exterior que no pas del terme essencialista de la «catalanitat exterior».

Parlar de catalans a l'exterior és parlar de seguida de comunitats catalanes, per tal com des del 1840, i com es descriu a l'exposició de motius, els catalans a l'exterior tenen una llarga història d'associacionisme, per no oblidar els orígens i refermar la seva pròpia identitat. La principal expressió de la comunitat catalana a l'exterior ha estat el casal, aquesta paraula que descartem, evidentment, en aquesta llei, en la seva accepció d'alt llinatge, en record dels comtes de Barcelona, per referir-nos-hi en la seva vessant popular, de casa gran o d'entitat que brolla de la societat civil. Avui, els casals catalans d'arreu del món continuen essent una representació valuosa de la veu i de la presència de Catalunya, veu i presència pertot arreu: es diu així mateix en l'exposició de motius, per concloure que aquesta llei proposa la institucionalització de les relacions entre els casals catalans entre ells i amb Catalunya i les seves institucions, i el foment, la protecció d'aquests col·lectius, mitjançant el reconeixement d'una sèrie de drets i establiments de prestacions que corresponen al Govern de la Generalitat.

Aquesta és la filosofia de fons d'una llei a la qual el nostre Grup Parlamentari s'adhereix plenament, després d'haver retocat algunes expressions massa abstractes. Creiem, tot i així, que no calia abusar, com es fa en l'articulat, de l'expressió «realitat o identitat nacional»,

i hauria convingut transformar-la en «realitat o identitat catalana», no perquè neguem que Catalunya sigui una nació, sinó perquè no cal estar repetint aquest terme constantment. Doctrinalment, el nostre Grup defensa que Espanya també és una nació, i, en canvi, no és partidari d'emprar termes com «realitat o identitat nacional», sinó de «realitat o identitat espanyola».

De vegades, el que a cadascú de nosaltres ens és familiar impedeix entendre que per a altres soni estrany. La iniciativa d'aquesta llei feta per un grup parlamentari ha obligat, en ares a aconseguir el consens, a acceptar una terminologia que és partidista i que, evidentment, no assumim. Ha quedat, dins de l'exposició de motius, que Catalunya fou «vençuda» l'any 39. Catalunya, o tot el poble de Catalunya, no fou ni serà mai vençuda. (*Remor de veus*.) Però, com que és més important, en termes de reafirmació de la catalanitat, aprovar una llei demostrant que tots junts som un poble, no hem mantingut fins al Ple el que legítimament podíem defensar i hem apostat per la unanimitat, però per això mateix no és sobrer que deixi constància de per què preferim aquesta unanimitat i no la petitesa de la diferenciació partidista.

No vull, però, desviar-me de l'objecte principal de la meua intervenció, amb la qual el nostre Grup Popular vol deixar clar el nostre suport a la nova llei. Hi ha cinc títols que abasten la realitat i la problemàtica de les comunitats catalanes a l'exterior. Resten prou clars els conceptes de comunitat i de persones que la formen, per tal de poder-los aplicar el que assenyalava l'article cinquè, que determina anualment una partida pressupostària específica per als catalans i comunitats catalanes o casals de l'exterior: aquí també hem hagut d'admetre una mica de descafeïnitació, supeditant els ajuts a les disponibilitats pressupostàries, com queda reflectit a l'article cinquè i a l'apartat c de l'article dotzè, i en el mateix article onzè; aquest ha estat també el preu de la unanimitat. El Grup Parlamentari que dona suport al Govern —o aquest mateix Govern, que és el que condiciona el Grup Parlamentari, aneu a saber— sempre té por d'estar obligat a fer quelcom. En aquest cas podria haver fet una excepció en tractar-se de catalans desarelats del seu entorn preferit i que han patit la llunyania i l'enyorança. Menys mal que no hem estat sotmesos a expressions com «continuar fent», «seguir en la mateixa direcció», «reafirmar l'actual política»..., que també són expressions del grat de la minoria majoritària d'aquesta cambra.

Es contemplen també en aquesta llei els requisits per al reconeixement oficial dels casals catalans, així com les garanties que els són ofertes per la Generalitat, drets i deures entre els quals podem destacar la facultat de constituir confederacions o federacions entre casals, per tal d'assegurar així una via més fàcil de col·laboració amb les institucions catalanes. El Govern de la Generalitat es compromet a oferir serveis i prestacions als membres de les comunitats catalanes o casals a l'exterior. Cal, però, prestar especial atenció a la consideració que contempla envers persones especialment protegides que retornen de l'estranger a Catalunya: assegurar-los, per raons socioeconòmiques, d'edat o de salut, especials prestacions és assimilar els seus drets

amb aquells que no s'han mogut de Catalunya, cosa que és una mesura que creiem justa.

Els òrgans de relació amb les comunitats catalanes de l'exterior creen, amb encert, el Consell de les Comunitats Catalanes, que és la millor garantia per tal que aquesta Llei no quedi en la simple lletra i sigui operativa i eficaç: és un consell equilibrat, entre institucions oficials i reconegudes entitats de la societat civil. Aquest Consell, que segons la Llei s'ha de reunir almenys una vegada l'any, com permet la mateixa Llei, hauria de fer-ho, al nostre judici, almenys cada sis mesos en els seus primers anys, per tal que no quedi com un òrgan llunyà o simplement protocol·lari.

És bona també la mesura especificada en la Llei d'una trobada cada quatre anys dels casals catalans d'arreu del món, ja que aquesta convocatòria ajudarà a comprendre millor la realitat, les necessitats, les expectatives de futur dels catalans, agrupats en comunitats a l'exterior.

Els acords de cooperació i els tractats internacionals s'estableixen en el marc de col·laboració amb altres comunitats autònomes espanyoles i amb estats estrangers, i a través de l'Estat espanyol per tal que la presència dels casals catalans asseguri també la projecció exterior de la cultura catalana.

Senyores i senyors diputats, l'esperit d'aquesta Llei, que subscriu el nostre Grup Parlamentari, és, de fet, un pas important en el desenvolupament del nostre Estatut d'autonomia, que demostra ser un marc suficientment ampli com perquè no es parli de reforma, com ho demostra aquesta Llei. Aquest és un nou testimoni que signem els representants electes del poble de Catalunya de la tradicional obertura i del permanent esperit de diàleg que mai hem d'abandonar. Aquesta estimació és el que ha permès la unanimitat en l'aprovació d'aquesta Llei. Aquest esperit és el que hem de mantenir i assolir en totes aquelles iniciatives legislatives que responen a l'essencialitat de la nostra identitat com a poble, i ha estat possible per la predisposició dels ponents que m'han acompanyat, els senyors Carod-Rovira, Riera, Vilalta, Ferrer i Bosch, als quals agraeixo també, com han fet ells, des d'aquesta tribuna, la seva postura en la negociació.

I vull acabar amb una cita que hem de tenir sempre en compte, perquè la unitat en l'essencial sobreixi. Aquesta és una cita important, i diu així: «Serem respectuosos amb totes les ideologies i totes les doctrines, amb totes les maneres de pensar i de veure la política. Convindrem que ningú és posseïdor de la veritat i que només l'assolirem sumant el que pensem entre tots, però serem inflexibles perquè les estratègies siguin pacífiques i exigirem que tot es faci des d'una gran estimació al país.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb brevetat i concisió, o amb menys proximitat, com demanava el diputat Antoni Dalmau quan va intervenir amb motiu de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, simplement per expressar la satisfacció del nostre Grup, en primer lloc, pel consens, per la unanimitat que hi va haver en el moment d'acceptar la tramesa de la Proposició de Llei, i també pel consens que ha presidit el treball de la Comissió; en primer lloc, lògicament, per la mateixa iniciativa i pel bon saber fer del proponent, senyor Carod-Rovira, i també pels altres diputats que en representació dels diversos grups componien la Comissió: el senyor Xavier Bosch, el senyor Ignasi Riera, el senyor Simó Pujol, el senyor Joaquim Ferrer i, lògicament, la lletrada senyora Imma Folchi.

Des de l'opinió del nostre Grup, assenyalar la satisfacció també pel canvi mateix en el nom de la Llei —que ara ja és llei—: en principi, la proposició era «Proposició de llei sobre la catalanitat exterior», i el company Antoni Dalmau assenyalava ja en aquella intervenció com era de difícil precisar l'abast jurídic del concepte de «catalanitat», i, per tant, ens sembla molt més positiu, molt més convenient, el nou títol, que és el de «Llei que regula les relacions amb les comunitats catalanes a l'exterior». I, a partir d'aquí, una precisió: les comunitats catalanes a l'exterior, les entitats catalanes a l'exterior, no són només aquelles que tenen una arrel històrica o que es deuen a l'emigració obligada per les circumstàncies de la Guerra Civil: comunitats catalanes a l'exterior són tots aquells grups de ciutadans de Catalunya que tenen un vincle real amb Catalunya, o fins i tot un vincle afectiu amb Catalunya, que volen constituir-se com a tals comunitats, i, per tant, ho són aquelles que radiquen, efectivament, a Sud-amèrica, o a Nord-amèrica, o arreu d'Àfrica, o a l'Àsia, o a Oceania o a Europa, o a la resta de l'Estat espanyol; les que radiquen a la resta de l'Estat espanyol també són comunitats catalanes a l'exterior i, per tant, també cauen plenament dintre de l'abast d'aquesta Llei. Aquesta Llei regula, per tant, les relacions de la Generalitat amb aquestes comunitats i estén el benefici de determinades prestacions a alguns membres d'aquestes comunitats, estén la possibilitat de prestacions, les que es regulen a l'article 14, a determinats membres, que són aquells que es contemplen en l'article 4 d'aquesta Llei: les persones residents fora del territori de Catalunya i llurs cònjuges i descendents, als quals es refereix l'article 6 de l'Estatut d'autonomia o/i les persones nascudes a Catalunya que en foren evacuades o bé que hagueren d'exiliar-se per raons polítiques i que mantenen llur residència a l'estranger.

Per tant, d'alguna manera hem passat d'una llei que en principi es plantejava, fins i tot en el seu títol, amb un caràcter molt fonamentalment essencialista, a una llei que regula, des del punt de vista funcional, les relacions entre la Generalitat i aquestes comunitats que, disperses arreu del món, es reclamen com a catalanes i volen viure amb major o menor intensitat la seva vinculació afectiva, emocional o històrica amb Catalunya.

La Llei estableix uns òrgans, institucionalitza uns òrgans de relació: són el Consell de les Comunitats Catalanes, que en representació d'aquestes mateixes comunitats, estructurades per continents, però també en representació de diversos representants dels diversos departaments de la Generalitat i representants dels diversos grups polítics que componen aquesta cambra, es trobaran un cop l'any, almenys –el portaveu del Grup Popular demanava fins i tot la possibilitat que fos cada sis mesos–, es trobaran almenys un cop l'any per posar sobre la taula, per parlar i per plantejar les necessitats que aquesta relació reclama. I s'institucionalitza també la necessitat d'una trobada de comunitats catalanes arreu del món, almenys un cop cada quatre anys, per elaborar un document de conclusions o de recomanacions que serveixi de guia i de model al Consell Executiu de la Generalitat, per veure i per fer allò que convingui fer.

La Llei, lògicament, ha de produir unes conseqüències de caràcter jurídic, de caràcter social i de caràcter econòmic. Esperem, el nostre Grup espera que aquesta Llei no quedi simplement en la pura retòrica, que les conseqüències siguin tals que efectivament en els pressupostos de la Generalitat en el futur s'implementin les partides necessàries perquè aquestes relacions puguin materialitzar-se en fets positius, en fets materials, que, en definitiva, és la forma de donar contingut a la previsió que estableix la Llei.

Satisfacció, finalment –i per acabar, senyor president–, perquè significa la satisfacció d'un deute que teníem contret: hem estat setze anys per resoldre'l, l'hem resolt, jo crec, d'una forma molt positiva, amb el consens de tota la cambra; ara solament resta esperar que aquest deute s'ompli també de contingut a través de les previsions que la Llei contempla.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el fet d'intervenir en aquest torn d'explicació de vot en darrer lloc m'estalvia ja molt d'explicar les característiques amb detall d'aquesta Llei que acabem d'aprovar. Vull recordar que el primer intervinent, el senyor Carod-Rovira, n'ha fet una descripció molt a fons, molt detallada, i així mateix han arrodonit aquella explicació tots els altres intervinents que han participat en aquest torn.

Jo vull dir d'entrada que, com era previsible, i vam dir en un ple anterior, era fàcil, ha estat fàcil aconseguir la unanimitat a l'entorn d'aquell Projecte, avui Llei. No seria exacte dir que no hem fet reunions de la Ponència –que n'hem fet unes quantes–, no seria exacte dir que no hem estat discutint, però també seria inexacte dir que no ha estat fàcil aconseguir la unanimitat. Les característiques de la Llei –ho repeteixo: no vull entrar-hi a fons, perquè ja ha estat fet, però sí que vull recor-

dar-ho– són: reconeixement dels catalans a l'exterior, relació de les institucions polítiques catalanes, de l'Administració catalana amb aquests catalans i col·laboració, perquè, tal com ha estat dit ja anteriorment, ara fa uns minuts, no solament es tracta de retre un homenatge a la catalanitat exterior, als catalans de l'exterior, sinó d'estrènyer una relació amb una realitat molt present, molt operativa i que ens pot fer molt servei en allò que ens interessa a tots, a Catalunya en el moment present.

Per tant, doncs, no insistiré en les característiques d'aquesta Llei, però sí que m'estendré, ni que sigui breument, doncs, en algunes de les raons que la motiven, recordaré algunes de les raons que la motiven. Vull recordar, en primer lloc: aquesta Llei fa referència a energies importants, a energies importants que tenim a l'exterior, i vull recordar que existeixen, almenys, seixanta butlletins, seixanta revistes escampades pel món corresponents a casals, centres i associacions catalanes. Aquests seixanta periòdics, seixanta òrgans d'expressió, són una mostra molt significativa que estem parlant d'unes energies importants.

Les comunitats catalanes a l'exterior són, en general, grups importants integrats en el país que els va acollir, valorats positivament, socialment molt valorats, però, evidentment, amb una estimació pel país, pel seu país d'origen, per Catalunya. Aquesta estimació, aquest equilibri, aquesta adaptació, integració en el país de recepció, i aquesta estimació pel seu país d'origen, es reflecteix en col·laboracions: avui hi ha casals catalans que tenen a les seves dependències –estic pensant, per exemple, ara, en el Casal Català de Santiago de Xile–, el servei del Copca, és a dir la promoció econòmica de Catalunya que l'Administració catalana té organitzada en els llocs més adients, i altres tenen també a les seves dependències representació del Copec, la promoció cultural de Catalunya. Vull dir amb això que aquests grups, valorats socialment, són –ho repeteixo una vegada més– energies importants per a tots nosaltres.

La Llei que acabem d'aprovar es proposa acréixer, incrementar la col·laboració, no solament –i ells ho entenen molt bé– retre homenatge a tots els qui van patir en èpoques d'adversitat, d'especial adversitat, sinó sobretot acréixer la col·laboració; primer en la divulgació en els països on són del que és Catalunya i també que ells puguin més fàcilment contribuir al procés de reconstrucció nacional de Catalunya, a Catalunya. Simplement recordem què ha fet i què fa l'emigració jueva per Israel i observarem de seguida que en aquest camp també les nostres comunitats catalanes a l'exterior segurament que poden fer –i aquesta Llei segurament que ho possibilitarà– moltes més coses per Catalunya de les que fins ara han estat possibles.

Aquestes eren algunes, crec que són algunes de les motivacions que expliquen, que argumenten, que raonen aquest Projecte de Llei, avui ja Llei.

Recordem, també, quina és la situació de les comunitats catalanes. Segueixen la vida catalana. Aquestes comunitats catalanes molt sovint són lluny, altres vegades més a prop, però segueixen puntualment, amb atenció, la vida catalana, evidentment en situacions molt

diferents, en realitat molt diferents. Per exemple, no fa pas gaire vaig poder comprovar, perquè m'ho varen dir ells, que a la Gran Bretanya els catalans no són gaire amics de reunir-se, potser per la proximitat, i només fan un gran aplec, una gran sessió, que és la trobada anyal de l'Anglo-Catalan Society, però al costat d'això hi ha realitats molt allunyades. Abans el diputat Carod-Rovira ha fet referència als catalans de Victòria, Austràlia, que en aquest estat s'hi apleguen uns dos-cents catalans que fan una vida social molt intensa. Per tant, doncs, ens estem referint a realitats molt diverses, molt diverses, però totes elles i tots ells segueixen –i això és un comú denominador, una característica de tots– amb una gran atenció, com és lògic, la vida catalana.

L'aportació de les comunitats catalanes a l'exterior és també molt diversa. Jo aquí vull recordar, per exemplificar el que he dit, el cas del senyor Michael Strubell, que és un ciutadà britànic, que aquest va contribuir a fer-nos conèixer als catalans dos opuscles molt importants publicats a Gran Bretanya el 1714. Aquest home, aquest ciutadà, doncs, no sé si podríem contemplar-lo també en el conjunt dels catalans a l'exterior, però és evident que ha fet molt, ha contribuït al coneixement de Catalunya allà i aquí. Per tant, ens estem referint a una realitat que és diversa, és polièdrica.

En conjunt, les comunitats catalanes a l'exterior, òbviament, cal recordar-ho, cal celebrar-ho, cal dir-ho en veu alta, estimen Catalunya; divulguen i mobilitzen energies –recordem les seixanta publicacions esteses pel món– i contribueixen al procés de reconstrucció nacional, i amb aquesta Llei tenim l'esperança, des de Convergència i Unió, el conjunt de grups, segur, que hi puguin contribuir més.

Per tant, doncs, senyor president, acabo aquesta explicació de vot per part de Convergència i Unió dient que contribuir a fer-la possible ha estat, evidentment, un compromís, ha estat un honor i, evidentment, ha estat un goig.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995. Informe núm. 01/95 sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici de 1994

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya, corresponent a l'any 1995, sobre el Compte general de la Generalitat, corresponent a l'exercici de 1994.

D'acord amb l'article 147.5 del Reglament, que fa referència a la tramitació parlamentària de l'Informe de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, pot haver-hi un torn a favor i un torn en contra i, posterior-

ment, la intervenció dels altres grups per fixar la seva posició. Per tant, em correspon preguntar: hi ha un torn a favor? (*Pausa.*) Si no hi ha torn a favor, no hi ha torn en contra, per tant tots els grups hi poden participar per fixar la seva posició per ordre de menor a major i per un temps límit de deu minuts. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com un ritual, la Sindicatura de Comptes ha presentat l'Informe de fiscalització del Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'exercici de 1994. I dic «ritual» no només perquè aquest episodi es repeteix any rere any sinó perquè, també any rere any, les advertències, les propostes, les conclusions i algunes mancances que s'hi detallen, en un percentatge, jo diria, molt elevat, també es repeteixen malauradament any rere any.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si m'ho permeten, començaria per unes mancances que la Sindicatura de Comptes, almenys els anys que porto de diputat en aquesta cambra, jo diria pràcticament en la primera pàgina de cada informe, és precisament del primer que informa, fet aquest que ha fet que nosaltres aquest any, en el tercer punt de les propostes de resolució que presenta el Grup Mixt, hi hàgim fet, doncs, l'hàgim detallat d'una forma especial, a part de proposar que el Govern compleixi les recomanacions de la Sindicatura.

Aquesta és una referència –com he dit– que fa la Sindicatura de Comptes molt a l'inici del seu Informe i que llegeixo textualment, per situar-los una mica en el mateix que diu la Sindicatura, que diu, textualment: «No poden ser sotmesos als controls d'eficiència i economia previstos ni als d'eficàcia» –es refereix als pressupostos de la Generalitat– «perquè precisament aquestes memòries no s'hi acompanyen». Jo ja ho vaig dir en la intervenció que vaig fer, en nom del meu Grup, en el primer debat sobre pressupostos, que entenem que seria important, seria desitjable i seria, jo diria, políticament correcte, i faig èmfasi en aquesta última expressió, «políticament correcte», perquè sembla –almenys, venim una mica de tradició tots plegats i el Govern de la Generalitat jo diria que també s'hi ha sumat i s'hi ha sumat durant massa anys– que no hi ha el costum d'aportar, no només en la gestió pressupostària, en la liquidació dels pressupostos, sinó que no hi ha costum en l'execució d'aquests pressupostos de fer valoracions econòmiques, financeres dels costos, d'acompanyar memòries dels costos, dels serveis que la Generalitat acompanya. Per nosaltres, jo diria que és el nucli principal de la nostra intervenció, i el fet que hàgim, precisament, detallat en les nostres propostes de resolució aquest aspecte. Nosaltres entenem que ha arribat l'hora, el 1996, que el Govern de la Generalitat, i per tant també el 94 en aquest Informe, vingui obligat, es compromet a acompanyar la liquidació pròpia dels pressupostos, el Compte general de la Generalitat, de totes aquelles memòries de serveis, de totes aquelles valora-

cions de costos que implica la mateixa gestió administrativa.

Nosaltres som del parer que això ja s'hauria d'haver produït i jo vaig dir en la meua primera intervenció, en el debat de pressupostos, que ens alegràvem que per primera vegada en la història moderna de l'Administració de la Generalitat, almenys un departament, en aquest cas el Departament d'Economia i Finances, va acompanyar o va fer, l'any passat, precisament, aquest exercici de control de la pròpia activitat, de control financer de la pròpia activitat. És a dir que no només es reduïa estrictament a un control de legalitat pressupostària, un control pressupostari, de gestió estrictament pressupostària, sinó que, a més a més, s'havia acompanyat tota la documentació que feia referència al Compte general de tots aquells aspectes que —com he dit— fan referència a l'eficiència, l'eficàcia, en definitiva al control econòmic, al control financer de l'activitat administrativa.

És bo recordar en aquest sentit i en aquest aspecte que la mateixa Sindicatura va editar l'any 93 un llibre que porta per títol *Cap a una administració pública més eficaç*, que precisament el preàmbul el feia el conseller d'Economia i Finances, el senyor Macià Alavedra, que ja deia llavors, el 93, que la Generalitat es comprometia, precisament, a partir d'aquell moment, a començar aquesta activitat pròpia, jo diria, en qualsevol altra administració del món occidental i que el Govern de la Generalitat encara no ha dut a terme.

Jo diria que, per no trencar el que ha estat la tònica sempre dels informes de fiscalització de la Sindicatura, aquesta és una limitació que en aquest any en la primera pàgina ja ve determinada i que, per tant, hem de recordar que la fiscalització, l'Informe que se'ns acompanya, és més una fiscalització de regularitat pressupostària i de control legal extern propi als controls interns de l'Administració de la Generalitat, però que es redueix estrictament a aquests dos aspectes. I pel que fa a les entitats administratives, de caire administratiu, de les empreses públiques, l'únic que es fa, pràcticament, a part dels informes periòdics que es fan a cada empresa pública, però pel que fa a aquest informe que se'ns ha donat, només s'acompanya l'estat de balanços i de situació pressupostària que tenen.

Feta aquesta prevenció, que al nostre entendre..., ja ho he dit al principi, jo diria que tots plegats, i nosaltres no ens cansarem de repetir-ho, perquè creiem que és un aspecte..., aquesta no és una qüestió estrictament tècnica, sinó que és un aspecte jo diria, fins i tot, d'un cert contingut polític i, per tant, d'exigència política, que a partir d'ara l'Administració de la Generalitat faci atenció a aquest prec, que no el fem només nosaltres, sinó que fins i tot el fa la Sindicatura de Comptes, que ja ho feia l'any 93, que s'ha començat definitivament l'any passat pel Departament d'Economia i Finances i que a nosaltres ens agradaria que en el control que fa la Sindicatura de Comptes anualment també es pugui fer aquest control econòmic, aquest control financer de l'avaluació dels costos i, per tant, d'aquest altre control que ja he dit que és una activitat i jo diria que és una actitud que ja tenen la majoria de països democràtics i avançats del món.

La Sindicatura de Comptes, però, a més a més, com cada any, acompanya un seguit d'observacions i recomanacions que es fan. Nosaltres hem fet una remissió genèrica d'aquestes recomanacions, però permetin-me que ara, ni que sigui ràpidament, faci esment a aquells aspectes que, des del nostre punt de vista, tenen probablement més interès, no? Per exemple, la Sindicatura recorda una vegada més, probablement, l'excés o l'abús que es fa de les partides considerades ampliables. Jo recordo, en el debat de l'any passat, que pràcticament tots els grups de l'oposició van fer referència a aquest fet, i des del grup minoritari però majoritari se'ns va dir: «Home!, és curiós que des de l'oposició es facin aquests recordatoris, que no és res més que els que fa la mateixa Sindicatura, quan un dels exercicis principals de l'oposició pel que fa al debat de pressupostos és precisament presentar esmenes als crèdits ampliables; molts, és a dir, tots els grups ho fan; és a dir, vostès haurien de donar exemple amb això i no fer massa esmenes pel que fa a les partides ampliables». Jo diria que precisament el nostre tarannà no va per aquí, el que passa és que les possibilitats pressupostàries o d'actuació de l'oposició pel que fa al debat de pressupostos són més aviat escasses, i més pel que fa referència al text articulat. Però sí que és evident que es segueix fent un ús probablement massa abusiu de les partides ampliables.

I hi ha un altre aspecte per nosaltres molt important, i que hi farem referència precisament en el debat del text articulat, que és un apartat, una qüestió que l'any passat per primera vegada, que jo recordi, se'n va fer ús, que nosaltres fins i tot creiem que pot tenir fins i tot problemes de legalitat —i ho dic així de clar—, perquè nosaltres entenem que la Llei de finances públiques de Catalunya no ho permet o no ho hauria de permetre, malgrat que cada any es posa un article en la Llei de pressupostos que ho permet, que és la de transformar deute a curt termini a llarg termini. Nosaltres creiem que no és bo, que no és convenient, que realment permet que això no sobrepassi l'endeutament del Govern de la Generalitat, sobretot l'endeutament a curt termini previst en els pressupostos, i que, per cert, l'any passat, l'exercici del 95 es va superar —i la mateixa Sindicatura va haver-ho de recordar—; ara, amb aquesta sortida això no es produeix, però nosaltres entenem que és una mala solució, i és una mala solució econòmica i pressupostària, perquè no entenem que a llarg termini, que en principi el deute a llarg termini hauria de servir únicament i exclusivament per finançar bàsicament despeses d'inversions, doncs, serveixi precisament per finançar deute a curt termini.

I hi ha un altre apartat de què faria esment molt ràpidament, que és que es fa referència a un pla anual, a la necessitat d'arbitrar un pla anual d'auditories per part de la Intervenció General de la Generalitat, pel que fa al control de subvencions i avals. Nosaltres entenem que sobretot per a la qüestió dels avals, i més en aquest exercici del 97, que es preveuen uns avals molt importants, seria interessant que aquest tipus de pla anual d'auditories..., que es prengué especial atenció pel que fa a aquest fenomen de les auditories, que el podria fer la mateixa Intervenció General si així es permetés, i nosaltres entenem que seria interessant.

Faria esment d'altres qüestions, bàsicament de tipus econòmic, pel que fa a la càrrega financera, pel que fa al dèficit pressupostari i pel que fa l'endeutament, i jo diria, penso personalment que això pertany més al debat de pressupostos que no al de la Sindicatura de Comptes, que és purament i simplement, com he dit al principi, el control de la legalitat.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Morera i Tanyà

I amb això acabo, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies per la seva col·laboració. Té ara la paraula el Grup d'Esquerra Republicana: el senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president. Estem aquí per aprovar el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes que fa referència als comptes generals de la Generalitat de Catalunya de l'any 1994. Nosaltres, pel que fa referència a aquest Dictamen, evidentment, aprovem el primer punt, el qual diu que s'aprova l'informe de la Sindicatura de Comptes. Evidentment. Tanmateix, si observem aquest Dictamen que fa referència a l'exercici de 1994 i el comparem amb el de l'any passat, el que fa referència al 93, observem que hi han coincidències i, per altra banda, també hi han modificacions i coses noves. Pel que fa a les coincidències, hi ha un punt, que és el d'instar el Govern de la Generalitat a seguir les recomanacions de la Sindicatura de Comptes i informar d'aquest tema el Parlament dins un termini d'un any. Efectivament, no podem dir que hagi passat un any, però sí que sembla una mica masoquista que el Parlament insti el Govern a seguir les recomanacions que mana la Sindicatura, efectivament, quan això hauria de ser una cosa absolutament normal, sense necessitat d'insistir-hi. I per altra banda que, si és dintre d'un any, caldria esperar que dins de poc termini això ja s'hagués acabat. Tanmateix hi han ampliacions i hi han modificacions. Hi ha el punt, sobretot, referent a ampliar el pla d'auditories que anualment es fa per analitzar les subvencions, els avals i els ajuts. Això ja era una recomanació que feia la Sindicatura i que ara nosaltres, des del Parlament, la Comissió proposa que aquest Ple també ho aprovi, a fi i a compte que el tema d'avals, de subvencions i d'ajuts sigui intervingut i sigui analitzat d'una manera precisa i concisa.

Tanmateix, hi ha una cosa nova que l'oposició feia molts anys que reclamava i que ara la Comissió també ja ho ha assumit, i que es proposa en aquest Ple, i és el de la consolidació dels comptes, la consolidació de la comptabilitat en dos blocs: un, que faria referència a l'Administració de la Generalitat i a les entitats de la Seguretat Social, així com totes aquelles empreses o entitats autònomes administratives, i per altra banda, un altre bloc on hi haurien les entitats autònomes que són

comercials, industrials, les empreses que són de capital públic i la Corporació de Ràdio i Televisió. Efectivament, si això, a partir de l'exercici vinent, ja tenim els comptes consolidats, ens facilitarà molt més la comprensió dels comptes generals de la Generalitat i ens facilitarà també la seva crítica i la seva vigilància, tanmateix. No obstant, caldria esperar que, en aquesta consolidació, hi fossin també totes les empreses, aquestes que són filles d'aquesta comptabilitat creativa o d'aquesta comptabilitat imaginativa que fa desviar el dèficit públic, no de l'Administració pública en si, sinó a través d'empreses públiques, també que tot estigui englobat.

Nosaltres hem de dir que no podem aprovar, no obstant aquests punts que he dit fins ara, que són del nostre acord i del nostre grat, no podem aprovar punts que nosaltres ja havíem aportat a la Comissió i que no se'ns va fer cas: un d'ells és el de limitar el nombre de crèdits ampliables. Evidentment, això és un subterfugi que no dóna cap valor ni cap credibilitat al pressupost de la Generalitat. Si, efectivament, aprovem un pressupost i es poden fer ampliacions de crèdit en qualsevol partida, sense cap límit i sense cap disciplina, és com si no féssim res, i això no solament s'ha de fer eliminant o suprimint el nombre de partides ampliables, sinó tanmateix, també, dotant d'un crèdit suficient totes aquelles partides que ja d'antuvi a l'inici de l'exercici es pot saber que allà hi haurà una ampliació. Aquest és un punt per nosaltres important. L'altre és l'endeutament. Nosaltres voldríem entendre i comprendre finalment quin és l'endeutament de la Generalitat de Catalunya, sense cap *lifting*, sense cap estètica pressupostària. Nosaltres voldríem saber quin és el dèficit que té la Generalitat no financer. Voldríem entendre quin és l'endeutament a llarg termini, ja sigui que vingui per mà dels bancs o de les entitats de crèdit i del que no ho sigui. Voldríem també saber quins són els crèdits de tresoreria i a curt termini. Voldríem conèixer, sobretot i en especial, quins són els saldos que tenen els creditors de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres, quan veiem moltes persones, proveïdors de la Generalitat, subministradors de la Generalitat, o persones subjectes a una subvenció, que tarden més de dos anys a ser pagades, nosaltres considerem que aquest endeutament és gran. I no endebades ja el secretari general de Convergència, en una conferència a Madrid, va dir que l'endeutament de la Generalitat estava entre el 8 i el 10 del producte interior brut de Catalunya, i això és un coeficient molt elevat, molt elevat, que nosaltres considerem que això hauria de ser per finançar les instal·lacions a llarg termini, però de cap manera per finançar els deutes que tenim amb els nostres creditors o per finançar el que és simplement la tresoreria.

Hi ha també un punt ja filosòfic que ens interessaria conèixer d'una manera..., com més aviat millor, i que el mateix síndic major de la Sindicatura ens va dir, quan nosaltres li ho vàrem reclamar a la Comissió, i és el cost i el rendiment dels serveis públics. Avui, aquest matí, en aquest mateix plenari, hem aprovat la Llei de taxes i de preus públics, i jo em pregunto: perquè aquest Ple pogués votar amb autèntica consciència i amb plena decisió si efectivament tot el catàleg de preus i les tarifes de preus que hem aprovat aquest matí eren correctes,

nosaltres havíem de saber la comptabilitat analítica de tots aquests preus, si eren d'acord amb el cost i l'eficiència i l'eficàcia del servei. I això, a Catalunya, encara no ho podem saber. El síndic major va dir: «Nosaltres, a la nostra oficina, sí que podem saber, analíticament, què ens costa cada auditoria que fem; nosaltres sabem exactament cada informe que fem què ens val, què ens costa, però és que la Generalitat de Catalunya no està organitzada per conèixer què li costen els mateixos serveis que presta.»

Això és una cosa, però n'hi ha una altra, que és el grau de compliment dels objectius programats. Efectivament, els pressupostos que nosaltres aprovem vénen per programes; però, efectivament, aquests programes que es fan, s'acompleixen, d'acord amb els seus objectius? En els comptes generals no ho tenim, no tenim el control de l'eficàcia i de l'eficiència. És cert —ho diu la Sindicatura de Comptes—: «Alerta! Aquest informe que us hem fet sobre els comptes generals de la Generalitat, no són un control, és simplement una fiscalització de la legalitat d'aquests pressupostos.» Però, en això, nosaltres hauríem d'anar més avall.

I un altre tema —i final— és la memòria de tots aquells projectes que vénen amb finançament afectat. És a dir, la Generalitat de Catalunya té molts ingressos, molts, que tenen un caire finalista. Aleshores, nosaltres considerem que hi hauria d'haver, per a tots aquests projectes, una memòria en la qual s'expliqués i s'explicités correctament els percentatges de finançament que pertocuen a cada una de les parts i si hi han hagut desviacions, i sobretot, en aquests ingressos finalistes, si s'han portat allà on havien d'anar, que moltes vegades hi han desviacions amb finalitats que no són les pròpies per a les quals s'havia donat el finançament.

Per tot això, el nostre Grup estem d'acord amb l'Informe que ha fet la Sindicatura de Comptes, però, tanmateix, no podem donar la conformitat als comptes generals de la Generalitat, perquè fins ara encara els considerem obscurs i no els considerem prou transparents per donar-los el nostre beneplàcit.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per fixar-ne la posició, té la paraula el diputat Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ens trobem avui amb una tasca de significativa importància, que és avaluar el Compte general de la Generalitat de l'any 1994, que va ser pressupostat per més d'1,5 bilions de pessetes. Dintre de la política econòmica, una peça significativa i pròpia és la política pressupostària, i dintre de la política pressupostària, hi ha dos moments fonamentals: un és l'aprovació dels pressupostos i l'altre és l'anàlisi que es fa de l'avaluació de la gestió feta i l'adequació de la liquidació dels pressupostos als pressupostos aprovats. És

aquest el moment que ara anem a abordar, que valorem el Compte general de la Generalitat.

Segons la Llei de finances de Catalunya, al Compte general de la Generalitat constarà un estat demostratiu de l'evolució i situació de les inversions, amb especificació de la seva incidència comarcal, i també una memòria justificativa dels costos i el rendiment dels serveis públics, així com del grau de compliment dels objectius programats en aquest sentit. En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, hem d'avaluar l'adequació del pressupost liquidat, l'aprovat, els costos, els rendiments, les inversions i subvencions i la seva territorialització. És això el que nosaltres intentarem abordar.

Abans, però, ja assenyalar la direcció del vot del nostre Grup: en principi, el nostre Grup votarà afirmativament el primer punt, en què s'aprova l'Informe de la Sindicatura de Comptes; donarem un vot negatiu al Compte general de la Generalitat de Catalunya, per les raons de què després parlarem, i donarem un vot favorable als punts 3, 4 i 5, que insten el Govern a complir les recomanacions de la Sindicatura i, d'altra banda, a presentar de forma consolidada les partides, així com ampliar les auditories en el que fa referència a subvencions i avals.

La justificació del vot negatiu del nostre Grup al Compte general es basa fonamentalment en dos arguments que hem hagut de repetir ja en altres ocasions i que avui faré altre cop —lamentablement, hi hauré de fer altre cop esment. En primer lloc, manca de transparència en els comptes, i en segon lloc, una manca del control sobre la despesa pública, que ha portat a dèficits significatius, que ha portat un endeutament creixent, una càrrega financera creixent i una alta morositat en els comptes de la Generalitat. El tema de la manca de transparència es pot seguir perfectament en les conclusions i anàlisis que fa la Sindicatura de Comptes en diversos exercicis: portem ja onze exercicis revisats per la Sindicatura de Comptes, des que l'any 86 es van revisar els comptes del 84, i en aquests onze exercicis està clar que hi han recomanacions que són repetides continuadament, és a dir, que ens trobem davant d'un problema que no és conjuntural, no és d'un exercici, és un problema estructural.

Mirin, en posaré alguns exemples significatius: en primer lloc, no figura entre els documents lliurats la memòria justificativa dels costos i dels rendiments dels serveis públics —pàgina 10—; això ha sigut citat ja per altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Certament, aquest any hem fet un avanç, i s'ha de dir aquí, i ens en felicitem tots: hi ha un servei del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat que presenta, per primer cop —per primer cop, hi insisteixo—, una memòria de costos i rendiments. Que s'estengui l'exemple, a veure si és veritat que l'any que ve ja en són molts els departaments que fan aquesta qüestió que els membres de l'oposició els venim demanant continuadament.

No-coneixement de les despeses fiscals; també hi ha en aquest sentit una recomanació de la Sindicatura, com va passar en l'exercici anterior i en altres, dient que no

es coneixen ben bé les despeses fiscals, i són molts mils de milions de pessetes. Nosaltres vam fer una proposta en aquest sentit a la Comissió d'Economia i Pressupostos, que no va ser acceptada. També hi han problemes per a seguir el control de tresoreria –ho diu així la Sindicatura de Comptes. Cal que la Junta Consultiva de Contractació conegui tots els temes de contractació –pàgina 86. En el tema de l'endeutament tenim greus dificultats, perquè hi ha una disposició normativa que permet substituir deute curt per deute llarg, i realment mai sabem quant tenim de deute i quina és la situació d'endeutament. Es refereix, la Sindicatura, al fet que això és un problema per a conèixer realment els deutes a llarg, sobretot perquè els deutes a llarg han de ser per a inversions a llarg termini, i aquí tenim un problema: l'any 94, senyores diputades, senyors diputats, 32.000 milions de deute a curt van ser substituïts per deute a llarg. Tenim problemes també amb els avals i subvencions, i ens demana la mateixa Sindicatura que s'ampliï el pla d'auditoria que hi ha. Certament vam presentar nosaltres una proposta en aquest sentit, que va ser finalment recolzada pel Grup de la majoria, de la qual cosa ens alegrem, perquè possiblement podrem conèixer millor la situació d'aval i subvencions.

Tenim també problemes per a veure quan es comptabilitzen els ingressos i les despeses, en quins exercicis: hi ha un transvasament d'ingressos i despeses d'uns exercicis a uns altres. Per exemple, en aquest exercici les transferències es comptabilitzen quan es meriten, no quan es reben, amb la qual cosa es fa difícil, diguem, veure quan arriben els ingressos i, per tant, saber el dèficit real.

Quelcom semblant passa moltes vegades també amb les despeses. En definitiva, això ens dona unes xifres que a nosaltres, els diputats que estudiem aquests temes, se'ns fa difícil saber quines són les xifres reals sobre el tema, se'ns fa difícil saber-ho. Un exemple, només: el dèficit de la Generalitat per a l'any 94 és de 3.700 milions; si l'ajustem, com fa la Sindicatura, es converteix en 55.500 milions de pessetes –la diferència és certament important.

Finalment, hem de dir que, a efectes de poder veure millor la situació, els grups de l'oposició han demanat consolidar comptes. Certament, aquesta vegada sí, el Grup de la majoria ha acceptat i sembla que a partir del 96 tindrem consolidació de comptes, de la qual cosa també ens alegrem i en deixem constància pública. Llàstima que això no hagi passat durant molts exercicis abans. Per tant, dificultat de coneixement de la situació, manca de transparència.

Segon aspecte: manca de control de la despesa pública. Entenem que hi ha una gestió deficient en la qüestió pública de la Generalitat. Mirin vostès, les modificacions de crèdit són creixents; l'any 91, més de 200.000; l'any 94, 231.000; si ho mesurem en percentatge, les variacions que signifiquen aquestes modificacions de crèdit, excloent el tema financer, passen de ser el 7,7% dels pressupostos a ser prop del 12% dels pressupostos, o sigui, hem augmentat el pes relatiu de les modificacions de crèdit. Per tant, això fa que els pressupostos –alguna vegada ho hem dit– siguin aproximatiu o virtuals. La mateixa Sindicatura diu que és convenient li-

mitar els crèdits ampliables –aquest és un tema important–, les modificacions per departaments també són significatives –el DARP, 100%; Treball, 84%; Governació, 36%; Economia i Finances, més del 20%... Així també són importants els crèdits que generen noves obligacions de despesa: 60.000 milions.

En definitiva, ens trobem davant d'una modificació de crèdits que provoca que el pressupost sigui aproximatiu –tenim diferències importants: en termes absoluts, per exemple, aquest any és del 15%; si només agafem modificacions no financeres, és del 12–, i, per tant, aquí entenem que hi ha un problema de gestió deficient, de mala gestió. Conseqüència: dèficits públics importants, que, certament, baixen de 32.000 milions l'any 91 a 3.000 en aquest exercici, però que si l'ajustem en són 55.500. Endeutament creixent: si l'any 91 tenien un endeutament de 300.000 milions, l'any 94, sumant llarg i curt, tenim 650.000 milions; és a dir, cada cop estem més endeutats i la càrrega financera creix; creix, passant de l'any 91 una càrrega financera de 43.000 milions, a l'any 94, una càrrega financera de 121.000 milions de pessetes. És a dir, del 4% dels ingressos corrents, es dedica al tema financer el 9% dels ingressos corrents. En quatre anys s'ha doblat el percentatge d'ingressos corrents que es dedica a la càrrega financera.

Segons comptes de la mateixa Sindicatura, i només considerant crèdits a llarg termini, nosaltres haurem, fins a l'any 2011, de pagar 722.000 milions de pessetes per amortitzacions i interessos, i 722.000 milions de pessetes, senyores diputades i senyors diputats, és molt important, molt important. Per tant, un endeutament molt fort que –els ho torno a dir–, l'any 94, si sumem crèdits a llarg, crèdits a curt i obligacions pendents, ens n'aniríem als 900.000 milions de pessetes. Provoca, com a conseqüència, morositat –aproximadament 300.000 milions en aquest any–, que afecta ajuntaments, proveïdors i empreses, i també particulars que reben subvencions de la Generalitat, que les reben amb molt de retard, i així mateix, limita la capacitat inversora de la Generalitat.

És per aquesta raó, senyores diputades i senyors diputats, que el nostre Grup donarà el seu vot negatiu al Compte general de la Generalitat, quant a manca de transparència, quant a manca de control de la despesa pública, que implica un endeutament creixent i una càrrega i una morositat també creixents, tot i reconeixent i agraint al Grup de la majoria que, a partir del 96, puguem consolidar comptes i es faci una ampliació del Pla d'intervenció, per saber...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Novella i Izquierdo

Acabo, senyor president.

...per conèixer millor la situació dels avals i les subvencions.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en les meves primeres paraules vull expressar el nostre suport a la Memòria de la Sindicatura de Comptes de 1995 i, val a dir, almenys des del nostre Grup Parlamentari, des del Grup Popular, l'exemplar tasca que amb eficàcia i amb rigor ha desenrotllat la Sindicatura.

En l'Informe del síndic major, senyor Ferran Termes, a la Comissió varem poder comprovar que s'ha acomplert el cent per cent del nivell d'execució, és a dir, cinquanta-quatre informes. Ara bé, també voldria destacar, tant de la intervenció del senyor Ferran Termes com de la Memòria, el següent: d'una banda, la delegació automàtica del Tribunal de Comptes en les actuacions prèvies a l'exigència de responsabilitat comptable que porti a Catalunya, que, de no tenir-ne cap l'any 1994, han passat a cinquanta-sis l'any 1995, i que, a més, totes aquestes delegacions fan referència a problemes de l'Administració perifèrica de l'Estat. També que se'ns hagi adjuntat, per part de la Sindicatura, tres annexos del que s'està fent dins de la Sindicatura; lectura que, a més, recomano a tots els membres del Consell Executiu, donat..., i principalment per la seva transparència, en temes com la retribució d'incentius, l'informe d'auditoria de l'organització Eurorai i les normes de disseny d'informes. Però aquesta Memòria també inclou –hi ha fet referència el senyor diputat, el senyor Francesc Ferrer, d'Esquerra Republicana de Catalunya; també ho ha dit– els temes de l'Administració local. Els ciutadans de Catalunya han de saber que les nostres administracions no compleixen els articles 192 i 193 de la Llei 39/88, reguladora de les hisendes locals, i ho dic donat que cap presenta memòria justificativa de cost i rendiment dels serveis i de la demostració i el grau de compliment dels objectius programats, i aquest és un tema prou seriós; seriós perquè tots plegats, d'una manera o altra, reclamem més recursos per a les entitats locals, i en paraules del síndic major, que vull aprofitar, hem de trobar un camí de salvació per a una situació que en aquests moments és crítica i en alguns moments quasi és terminal. Ara bé, sense informació, en primer lloc, no sabem per què hem arribat, en molts casos, al moment actual, i sens dubte no sabem com hem d'arribar a les solucions que en aquest Parlament també hem d'afrontar.

Passaria ara al Compte general, fiscalitzat per la Sindicatura de Comptes, i aquest és, probablement, tan important com el mateix debat pressupostari. Ho és, si més no perquè a partir d'aquest veiem la capacitat del Consell Executiu per a seguir el mateix pressupost. Des del Grup Popular observem i coincidim amb d'altres grups d'aquesta cambra que els errors i les negligències continuen any rere any, que el Consell Executiu no demostra la suficient aptitud i fa cas omís de les recomanacions de la Sindicatura. I ens hem de preguntar: per què aquest desordre?, per què aquesta anarquia?, per què continuar amagant documentacions i no complir les recomanacions?, recomanacions que són d'obli-

gat compliment, recomanacions que el proper any el Consell Executiu ens haurà d'informar sobre el seu grau de compliment, tant pel que fa a l'exercici 93 com a l'exercici 94. Però també en aquest Compte general hem de fer des d'aquí no solament posicionaments polítics, sinó repassar amb cura les xifres del mateix Informe. Un pressupost que arriba, com ja s'ha dit, a la xifra d'1 bilió 530.000 milions de pessetes, i que s'ha liquidat amb una desviació de 144.000 milions de pessetes. Motius? Doncs, com quasi sempre: 231.000 milions de pessetes de partides de crèdits ampliables, ampliacions que dificulten el control pressupostari i que manquen d'un finançament concret, a més que, en no fixar-se el seu màxim ni la seva manera de finançar-ho, ens deixa la porta oberta perquè el dèficit que es vol controlar tingui moltes més dificultats per a poder-se fer. Partides que tenen el seu origen principal, com a causes, en els interessos del deute i les despeses del personal.

Però liquidació que en l'exercici de 1994 ens ha presentat –i creiem que ho hem de dir– l'illusionisme; ens ha presentat l'illusionisme perquè s'ha reduït de forma notable el dèficit pressupostari. Ja s'ha dit aquí: passant, l'any 91, de 32.000 milions de pessetes, el 92, 50.000, i el 93, 49.000, i el 94, 3.737 milions de pessetes. Resulta, simplement, que és un criteri diferent amb la comptabilització respecte als darrers exercicis, doncs, l'illusionisme. Ara hem guanyat alguna cosa, i també s'ha dit per part de diferents portaveus d'altres grups parlamentaris: el Departament d'Economia i Finances –i ens n'hem de felicitar tots plegats–, com a única excepció, ha presentat la Memòria sobre els costos i rendiments, però –com he dit– ha estat solament ell.

Ens tornem a trobar amb el tema estrella: l'endeutament. La disparitat, senyores i senyors diputats, creix dia a dia, les xifres es disparen i la falta de concreció augmenta. 134.000 milions de pessetes han estat les necessitats d'endeutament, de les quals prop de 24.000 han estat per endeutament a curt, deixant aquesta xifra fins a 164.000 milions de pessetes; i l'endeutament a llarg, que ha crescut respecte a l'any 93 d'un 28%, ha deixat la xifra total en 486.000 milions.

Quan sumem les dades de l'Informe de la Sindicatura amb les informacions que disposem de 1995 i algunes xifres que es deixen caure del que portem de 1996, la veritat és que el quadre es converteix, almenys des del nostre punt de vista, en un autèntic «desquadre»; «desquadre» perquè no quadra amb les xifres que fa ben poc temps l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra, deia des d'aquesta tribuna: 1 bilió 99.000 milions de pessetes. Endeutament per al qual l'any 1994 es troben, per part del Consell Executiu, noves fórmules, i també d'altres grups parlamentaris en la mateixa Comissió hi van fer referència: el que és la compra d'edificis pel procediment del cens emfitèutic, donat que, com que l'edifici encara no s'ha adquirit, no es comptabilitza l'endeutament, és a dir, no en sabem els compromisos.

Però sí que hi ha temes clars: Catalunya continua essent, amb molta diferència, la comunitat autònoma més endeutada de les del 151. Tenim una nova empresa, l'any 94, la Junta de Residus, i un nou organisme, l'Ins-

titut de les Terres de l'Ebre. Les despeses per transferències a empreses corrents se'ns han disparat de més de 90.000 milions de pessetes previstos per les empreses públiques que han sobrepassat els 100.000 milions de pessetes. I la sanitat continua presentant diferents inquietuds, i a més ens trobem amb una nova recomanació per part de la Sindicatura, que és la comptabilització dels ingressos corresponents a l'atenció a beneficiaris desplaçats d'altres comunitats autònomes, pel que fa referència al Servei Català de la Salut i a l'ICS.

Senyor president, el Grup Popular votarà afirmativament la Proposta de resolució pel que fa referència que es segueixin les recomanacions de la Sindicatura i que se n'informi –serà per segona vegada– aquest Parlament per part del Consell Executiu en el termini màxim d'un any. Igualment donarem suport perquè s'aprovi l'Informe 1/95 i que..., a partir de 1996 s'insti la Sindicatura a efectuar una consolidació de tots els comptes de la Generalitat, Administració, entitats gestores de la Seguretat Social i entitats autònomes administratives, i també, com el que fa referència al punt sisè, que s'insti la Sindicatura a..., també les entitats autònomes comercials, les empreses públiques i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Ara bé, ens abstindrem, tal com vàrem fer en l'exercici de 1993, pel que fa a l'execució del Compte general, donat que el Consell Executiu, un cop més, demostra manca d'eficiència i manca de rigor en l'execució del pressupost. Sí que hem de felicitar un cop més la Sindicatura de Comptes i agrair-los la tasca que han dut a terme durant tots aquests anys i també..., tant en la Memòria com en l'Informe de fiscalització.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, evidentment, per posicionar-nos en relació amb el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de l'any 1994. I, dit sigui ràpidament, el nostre Grup votarà a favor d'aprovar l'Informe que ha fet la Sindicatura, en la mesura que l'Informe que fa la Sindicatura és..., aprovar l'Informe de la Sindicatura vol dir aprovar la tasca que ha efectuat la Sindicatura en aquest camp, i el nostre Grup ha manifestat en altres moments la seva satisfacció en aquest sentit. Igualment els punts 3, 4, 5 i 6, que són modificacions que anem incloent en el debat..., en el Dictamen que efectua la Comissió de la Sindicatura sobre el tema dels comptes, en el sentit que el Govern ha de seguir les seves recomanacions perquè s'efectuï un pla d'auditories. I segurament la novetat d'enguany..., que el 4 també ho és en relació amb el pla d'auditories, però el 5 i el 6 sobre l'efectuació de la consolidació de tots els comptes de la Generalitat, si bé en dos blocs: entitats administratives per una banda i

entitats comercials, industrials i financeres per una altra. Això segurament facilitarà la comprensió dels comptes i ens estalviarà a tots plegats algunes discussions sobre endeutaments i qüestions similars, en la mesura que la consolidació ens permetrà tindre una imatge real de la globalitat del que és la Generalitat. Per tant, en aquest sentit, segurament hauríem de mostrar –i mostrem– la nostra satisfacció.

No així en relació amb el segon punt, que ja li anuncio, senyor president, que hi votarem en contra, que és el que aprova el Compte general de la Generalitat de Catalunya. No podem aprovar la gestió que el Govern ha fet dels pressupostos que en el seu moment va aprovar aquesta cambra, els pressupostos del 1994, en la mesura que en aquests pressupostos s'ha produït una desvirtuació molt important del que van ser..., en la gestió, en l'execució, s'ha produït una desvirtuació molt important del que va ser el que va aprovar el Parlament com a pressupost inicial. I en tot cas, deixi-me-li donar, senyor president, alguns arguments.

Un primer bloc de qüestions en relació amb la pròpia gestió. Les despeses corrents, l'any 1994, van créixer 133.000 milions de pessetes; això vol dir un 11% més que les despeses reals corrents de l'any anterior. És un disbarat –un disbarat–, amb inflacions del 4 o del 5%, que les despeses corrents, que l'increment de les despeses corrents dupliqui l'increment de la inflació. I encara és més disbarat si veiem que, per contra, les despeses de capital, les despeses d'inversió, disminueixen; disminueixen de 6.000 milions de pessetes l'any 94 en relació amb el 93. Estem davant d'una prova més de la incapacitat del Govern, de la incapacitat del Grup de Convergència i Unió per controlar les despeses de funcionament. I això és quelcom repetitiu, any rere any, i la incapacitat es demostra també any rere any. I això és el que ens porta a les dificultats que, en tot cas, més endavant comentaré.

El dèficit de l'Administració, en sentit estricte, de la Generalitat en el pressupost era de 60.000 milions de pessetes; en realitat, el dèficit no financer ha estat de 120.000 milions. És a dir, el dèficit ha duplicat el que van preveure en el pressupost. Qualsevol gestor privat que efectués una gestió d'aquest tipus, que les seves pèrdues fossin el doble de les previstes en el pressupost, realment tindria moltes dificultats per seguir al davant de la seva empresa, però, a més a més, si comptessin que 60.000 milions de pessetes de despeses de l'any 94 no es van comptabilitzar el 94, sinó que es van comptabilitzar el 95... Tot això porta que la Sindicatura, en una part del seu informe, ens digui: «Escolti, segons els números que ens ha presentat la Conselleria, la Generalitat ha tingut unes pèrdues de 6.000 milions de pessetes», però la veritat no és que hagi perdut 6.000 milions de pessetes: n'ha perdut 55.000. Bé, oïdà; oïdà de la diferència de la Sindicatura, i oïdà de la qualitat de la informació que la Conselleria ens està enviant a aquest Parlament, que motiva que la Sindicatura recalculi els resultats de l'Administració de la Generalitat i l'incrementi de més de deu vegades, multipliqui per més de deu les pèrdues de la Generalitat.

Però, és clar, això en una situació financera –i seria un segon grup d'arguments– també, realment, complexa.

Una situació financera que té diferents elements: podem aprovar uns comptes en els quals el pendent de pagament, és a dir, els deutes de la Generalitat als seus proveïdors s'han incrementat d'un 26%? Podem aprovar uns comptes en què el deute a llarg termini s'ha incrementat d'un 28%? Podem aprovar uns comptes en què les despeses per interessos s'han incrementat d'un 30%? Podem aprovar uns comptes que la Sindicatura ens diu explícitament que hi ha hagut un transvasament de crèdits de curt a llarg que dificulta totalment el seu control? En la sessió de la Sindicatura, que es va quantificar aquest transvasament en 32.000 milions de pessetes, es va reconèixer que això no complia l'article 18 de la Llei de finances públiques de Catalunya, i a més a més es va reconèixer que per aquest mecanisme anem passant de curt a llarg, anem incrementant el curt i tornem a passar de curt a llarg; per aquest mecanisme, l'endeutament de la Generalitat podria no tenir límits, podria no tenir fi.

Ens sembla que això no són elements que configuren una solució correcta. I ja els vam proposar en el seu moment: fem un balanç, fem un punt i a part, recapitem, analitzem quina és la situació real des del punt de vista econòmic, des del punt de vista financer de la Generalitat i, quan tinguem aquest balanç fet, vegem quin tipus de mesures hem de prendre, però fem-ho, perquè, si no, això és un continu degotall de problemes, un continu degotall de despeses, per no prendre les solucions adequades al seu moment.

Però també hi ha elements de control que la Sindicatura posa sobre la taula i que se n'ha esmentat algun d'ells, però, en tot cas, deixin-me'ls repetir. Per exemple, el dels recursos finalistes. La Sindicatura diu: «Escolti, hem de controlar els recursos finalistes» perquè hi ha uns ingressos provinents de l'Estat, provinents de les comunitats europees, que no es poden destinar a qualsevol cosa, que són recursos que tenen una finalitat determinada, que la Generalitat, quan els ingressa, té el seu compromís de gastar-los en unes qüestions determinades. I això de vegades no es compleix. I si vol, agafem l'exemple del Servei Català de la Salut: ingressos per despeses de capital, és a dir, transferències de capital que ha ingressat el Servei Català de la Salut l'any 1994, 18.000 milions de pessetes; despeses de capital que ha formulat el Servei Català de la Salut, 3.000 milions de pessetes. I on han anat a parar els altres 15.000? Eren 18.000 milions de pessetes que s'ingressaven per fer inversions en la sanitat; només se'n fan 3.000. On van a parar els altres 15.000? O és que la sanitat ja està suficientment dotada? O és que no fan falta CAP? O és que no hi ha problemes d'inversió sanitària? Des del nostre punt de vista, aquí hi ha un incompliment flagrant de la Llei; els recursos finalistes s'han d'aplicar adequadament. O per què no quadren els comptes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb els de la Generalitat? Per què la Corporació Catalana diu que la Generalitat li deu 20.000 milions de pessetes i en els comptes de la Generalitat no apareixen aquests 20.000 milions de pessetes com a deute? Són elements, evidentment, que fan que nosaltres no puguem aprovar el Compte general de la Generalitat.

Però, clar, tot això són elements que nosaltres deduïm de l'Informe de la Sindicatura, perquè jo faria un rep-

te a qualsevol senyora o senyor diputat, present o absent en aquest moment en aquesta cambra, de dir: qui de les senyores i els senyors diputats ha vist els comptes generals que el Grup de la majoria ens demana que aprovem? El punt número 2 diu: «aprovar el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1994». Qui de les senyores i senyors diputats l'ha vist, aquest compte? Qui, amb consciència, podrà votar una cosa que no hem vist? No l'ha vist cap de les senyores i els senyors diputats, perquè aquest Compte no està en aquesta cambra, perquè aquest Compte no ha arribat a aquest Parlament. I aquest és un element formal, però també de rerefons real important: no es pot forçar la cambra a votar una cosa que no hem vist, que cap de les senyores i els senyors diputats ha vist. No és que menystinguem l'Informe de la Sindicatura, que sí que l'ha vist, i que ens fa un informe al Parlament sobre el que ell ha vist, no el menystenim, però, si se'ns demana que aprovem un document, aquest document ha de ser en aquesta cambra, i aquest document no és en aquesta cambra. Hi ha hagut propostes nostres reclamant això, hi ha hagut propostes en altres moments de reclamar això.

I jo els dic, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup, si, quan s'aprovi el proper Compte general, en aquesta cambra no hi ha el Compte general, en aquesta cambra no hi ha el document que reflecteix la liquidació dels comptes de la Generalitat, el nostre Grup es replantejarà la seva situació en aquest compte, en la tramitació que es pugui efectuar en aquesta cambra. De moment, i per aquest any, hi votarem en contra, però demanem a la majoria que aprofiti les oportunitats que pugui tenir perquè el proper compte general estigui en aquesta cambra al més aviat possible. Hi ha oportunitats —hi ha el debat del Reglament, hi ha el mateix debat pressupostari, que substanciarem en aquesta mateixa sessió— per poder arranjar aquests temes.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, jo li demano, per tant, votació separada del punt número 2 de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'últim torn per fixar posició: pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, efectivament, en nom de Convergència i Unió, per posicionar-me respecte al Dictamen que la Comissió de la Sindicatura de Comptes va aprovar fa aproximadament quinze dies. I dic per posicionar-me perquè, de fet, tenia la possibilitat, o bé d'haver demanat la paraula..., en el moment de fer la defensa de l'informe, hi havia la possibilitat de posicionar-me, i el que no tinc és la possibilitat de fer un torn en contra, que és el que de debò m'agradaria, per poder escatir i aclarir al màxim possible aquelles contradiccions que, des del nostre punt de vista, s'han anat produint al llarg de les diferents exposicions dels grups parlamentaris. Tanmateix, em

permetrà, en benefici del debat, el senyor president, que en alguns dels aspectes hi pugui aportar llum, sobretot en aquells en què hi ha hagut un posicionament més radical, més puntualment significatiu, i que podien haver deixat una ombra de dubte en l'hemicicle, que em sembla que no seria positiu per a ningú.

Efectivament, aquest any –ho recordava el senyor Martí Carnicer, que m'hi hauré de referir– és l'onzè any que veiem el Compte de la Generalitat en aquest plenari. I és cert que hi ha hagut un complement d'aquelles resolucions que en un principi anaven arribant a aquest hemicicle, i aquesta ampliació hi ha sigut –i vull explicar-ho– perquè hi ha hagut una voluntat per part de tots els grups, també del nostre, de satisfer aquelles inquietuds que podien, eventualment, tenir alguns dels grups de l'oposició. Però nosaltres havíem explicat sempre –i ho mantinc– que aprovar l'Informe de la Sindicatura era tot; és a dir, a partir que el Grup de Convergència i Unió vota favorablement l'informe de la Sindicatura vol dir que assumeix tots aquells compromisos, les recomanacions, les conclusions, tot l'Informe. I aquest va ser el nostre posicionament durant anys.

Els darrers exercicis, especialment el 93 i el 94 –em refereixo als informes del 93 i el 94–, s'ha volgut portar i anar una mica més enllà en algun tipus de concrecions. Que nosaltres, com deia abans, no hem tingut..., no només cap inconvenient, sinó que volem que sigui així, perquè si això i tot plegat ha de portar més llum al coneixement dels diputats i de les diputades, ja ens va bé, perquè som dels que pensem que no tenim absolutament res a amagar i que és bo que tot el que porti llum i aclariment als dubtes farà que un dia... També com ha anat passant, que el Compte general era habitual que només el votés favorablement el Grup de Convergència i Unió, després es van incorporar uns grups votant amb abstenció, però entremig hi van haver una sèrie d'anys que generalment l'oposició els votava en contra. Cosa bastant..., bastant difícil d'explicar. Perquè, què és el que estem votant? És l'Informe de la Comissió, en el qual escatim tot allò que la Sindicatura de Comptes ens ha anat plantejant, denunciant, si es vol, explicant, puntualitzant, matisant, del que és el Compte. I altra cosa és que l'acció de Govern que es reflecteix –en aquest cas– en l'Informe del 94, òbviament, les diferents forces polítiques no hi estiguin d'acord, en la manera com s'ha aplicat aquesta disposició de la despesa.

I això és natural, perquè passa ja en el moment del debat pressupostari, que lògicament, també, cada grup parlamentari fa el seu posicionament, rarament es troben vots favorables que acompanyin el grup de la majoria i, lògicament, quan arriba l'hora de liquidar aquest pressupost, seria molt difícil entendre que allò que s'ha votat en contra, després, en el moment de l'explicació, en el moment de la liquidació, es votés favorablement. Per tant, jo vull que això quedi molt..., m'agradaria que poguéssim quedar molt clar, perquè no es confongués una cosa amb l'altra, i portés a la reflexió d'alguns dels grups parlamentaris a pensar que el fet d'aprovar, no aprovar o abstenir-se pel que fa referència a l'Informe de la Sindicatura i, concretament, pel que fa a les propostes de la Comissió, són posicionaments diferenciats

del que pot representar estar d'acord o no amb aquell pressupost i, sobretot –com deia el senyor Novella–, amb l'execució d'aquell pressupost. (*Remor de veus.*)

Hem incorporat, doncs, unes quantes propostes, que van més enllà del que havia estat...

El president

Volen fer el favor de guardar silenci? Endavant, senyor diputat.

El Sr. Codina i Castillo

...unes quantes propostes que han anat més enllà del que habitualment estàvem disposats a... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Volen fer el favor de guardar silenci?

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Ja entenc que és un debat molt farragós i que interessa poca gent, però coincideixo amb els meus antecessors en l'ús de la paraula que és un debat important, perquè a mi, com a representant de Convergència i Unió, m'interessa intentar esvaïr els dubtes que hi puguin haver i que, en la forma com s'han plantejat en el si d'aquest plenari, podien quedar com a dubtes, quan s'ha parlat de manca de transparència, o quan s'ha parlat de no estar d'acord, i com s'han anat desenvolupant les diferents accions del Govern de la Generalitat.

El senyor Martí Carnicer deia que aprovàvem un compte que no coneixíem, que no coneixem. Jo recordaria al senyor Martí Carnicer dos extrems que em sembla que és important de tenir presents. Un: la Llei de creació de la Sindicatura de Comptes. Quan aquest Parlament crea la Sindicatura de Comptes, li encarrega explícitament que sigui l'organisme que estudiï tot allò que fa referència a la fiscalització dels comptes de la Generalitat. Si aquest mateix Parlament es dota d'un instrument tan important com la Sindicatura, sembla lògic que sigui la Sindicatura qui tingui l'obligació i el dret de fer l'Informe que, després, nosaltres, el Parlament, analitzarem. I encara més: diputats d'aquesta cambra, utilitzant l'article 13, han pogut, cada vegada que han volgut, per ells mateixos i sense esperar quina ha estat la informació de la Sindicatura, recórrer a qualsevol informació en relació amb els comptes de la Generalitat. Per tant, no és innovador. I no li estic dient amb això, senyor Martí Carnicer, que no l'hagin de veure, sinó que estic justificant el perquè, des de la nostra perspectiva, és bo que continuï essent la Sindicatura qui faci el Compte, qui el vegi, qui opini i que, a l'entorn d'aquesta opinió d'aquest Informe, els Grups ens posicionem. I quan algun dels diputats i les diputades d'aquesta cambra tingui dubtes, vulgui anar més enllà o, si més no, vulgui anar a la mateixa velocitat que pot anar la Sindicatura en l'estudi, té la possibilitat –repeteix–, a partir de la utilització de l'article 13, de poder fer-ho, i de fet recordaran que algun diputat d'aquesta cambra això ja ho ha fet.

Em podria dedicar a contestar, fil per randa, gairebé totes les apreciacions que s'han fet per part dels diferents grups que han intervingut; i podia fer una altra cosa, que seria destacar tots els aspectes positius que es desprenen de la lectura del matí Inform. No faré ni una cosa ni l'altra, en benefici del temps i en benefici d'aquelles diputades i diputats que coneixen perfectament no el que expliquen, no el que surt a la tribuna a dir i a explicar la seva interpretació, sinó la veritat que es desprèn d'aquest Inform. I entenc que des del punt de vista polític no es pugui aprovar, com deia suara, però vostès també compartiran amb mi la creença que, si ens poséssim en una tribuna que no fos una tribuna política, ni aquest Compte tindria la significació negativa, la interpretació negativa que s'ha donat per part d'alguns grups de l'oposició, ni l'excel·lent amb què jo el podria qualificar si em dediquéssim només a ressaltar aquells aspectes positius.

Deixin-me que acabi amb un reconeixement. S'ha fet un avenç, com tots vostès han reconegut; el senyor Novella, tal com el caracteritza, ha recordat que hi han hagut aspectes en què hem avançat. Hi ha una de les propostes que és important, i és que en el termini d'un any, després de l'aprovació d'avui, i l'any 96, quan ho vam aprovar el mes de juliol, podrem conèixer si el Govern ha retut els comptes, ha executat, en definitiva, les recomanacions que la Sindicatura ha anat proposant. Deixin-me que digui que aquell serà el moment important de saber si el que el Govern s'ha compromès a executar..., i que nosaltres, com a força que li dona suport, la força majoritària que li dona suport i que votarem a favor dels comptes generals, estarem en condicions de dir si aquelles interpretacions que tots vostès han fet del que faran, del que sí que s'ha fet o no es farà..., en aquell moment ho podrem discutir. Mentrestant, nosaltres, senyor president, votarem al costat de tots els grups de l'oposició pel que fa referència a tots els números que s'han anat proposant, i concretament al punt número 2, que és el Compte general, també hi donarem el vot favorable.

Senyor president, senyories, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent-se posicionat els grups, procedirem a la votació. Hi ha demanada votació separada de l'apartat segon del Dictamen. Procedirem, en primer lloc, a votar aquest apartat segon del Dictamen, i després votarem la resta dels apartats del Dictamen. Estan, les senyores diputades i els senyors diputats, preparats? *(Pausa.)*

Iniciem la votació.

L'apartat segon del Dictamen ha estat aprovat per 51 vots a favor, 42 vots en contra i 11 abstencions.

Votarem ara la resta del Dictamen.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995, sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 1994, ha

quedat aprovat per 104 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que prestin uns moments d'atenció.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència, ateses les dimissions de dos consellers del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i a sol·licitud d'una cinquena part dels membres de la cambra, del Grup Socialista al Parlament, proposa la inclusió d'un nou punt de l'ordre del dia amb l'elecció dels dos nous consellers al Consell d'Administració. Aquest nou punt de l'ordre del dia s'inclouria a continuació del punt número 7; seria el 7 bis.

Alteració de l'ordre del dia

Altrament, es fa avinent també que, a sol·licitud dels diputats del Grup de Convergència i Unió, que representen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, es proposa una alteració de l'ordre del dia en el sentit que el número 11 passi a ser el número 8, i el número 9 passi a ser el número 11. Si no hi ha cap objecció, considerarem acceptades aquestes propostes. No hi ha cap objecció? *(Pausa.)* Queden acceptades aquestes propostes.

I per tant, passem al punt número 4, que –ho repeteixo per als senyors diputats– procedirem a un conjunt de votacions gairebé seguides.

Abans de començar les designacions que hi han als següents números de l'ordre del dia, voldria proposar al Ple, amb la conformitat expressa dels portaveus dels grups parlamentaris, i d'acord també amb els antecedents, que les eleccions es facin per votació ordinària, atès que el nombre de candidats proposats pels grups parlamentaris correspon als llocs a proveir. Si és així, i no hi ha cap objecció, procediríem de la forma que acabo d'indicar. *(El Sr. Clotas i Cierco demana per parlar.)*

El senyor Higini em demana la paraula. El senyor Higini Clotas, diputat i portaveu del Grup Socialista, em demana la paraula.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president...

El president

M'excuso de la meua familiaritat.

El Sr. Clotas i Cierco

No, no es preocupi; gràcies, senyor president. No, una consulta, un aclariment: la votació ordinària, no obstant això, en tractar-se de persones, és votació secreta?

2168

El president

En principi, sí. Sí, sí.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, no hi haurà altra cosa que les xifres que jo canto.

Designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat

Anem al quart punt de l'ordre del dia: designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat. D'acord amb l'article 3, primer, de la Llei 1/1982, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat, els membres designats pel Parlament cal que ho siguin per majoria de tres cinquenes parts, o sigui, un mínim de 81 vots. Els candidats proposats són: el senyor Ramon Maria Llevadot i Roig, el senyor Josep Antoni González Casanova i el senyor Joaquim Borrell i Mestre. Iniciarem seguidament la votació.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació és 95 vots a favor, zero en contra i 10 abstencions. Com que el número de les tres cinquenes parts era un mínim de 81 i els vots positius sobrepassen la majoria de tres cinquenes parts, queden designats membres del Consell Consultiu de la Generalitat els senyors Ramon Maria Llevadot i Roig, Josep Antoni González Casanova i Joaquim Borrell i Mestre.

Designació del vicepresident del Ple de la Junta de Museus de Catalunya i d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia: és la designació del vicepresident del Ple de la Junta de Museus de Catalunya i d'un vocal de la Comissió Executiva. Els candidats proposats pels grups als quals corresponen són: per al càrrec de vicepresident del Ple, el senyor Don Frederic-Pau Verrié i Faget, i per al càrrec de vocal de la Junta Executiva, el senyor Francesc Uribe i Porta.

Comença la votació. Perdó, un moment...

Iniciem la votació. *(Veus de fons. Pausa.)* Perdó, un moment. Iniciem la votació? *(Pausa.)* Ara? *(Pausa.)*

S'inicia la votació. *(Veus de fons. Pausa.)* És la màquina que no va. Permeten un moment, eh? No ens posem nerviosos. *(Pausa.)* Jo els asseguro que no és responsabilitat de la Presidència, en aquest cas. No es belluguin, si us plau. *(Pausa.)*

Atenció, senyors diputats, hem rebut per telèfon instruccions del centre de dalt...

Iniciem la votació. *(Remor de veus.)*

El resultat de la votació és el següent: 99 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions, per la qual cosa queden designats el senyor Verrié i el senyor Uribe per als esmentats càrrecs.

Designació d'un membre del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya

Anem al sisè punt de l'ordre del dia, és a dir, la designació d'un membre del Consell Assessor de Radiotelevisió a Catalunya. D'acord amb l'article del text refós de la Llei de juny, cal designar un membre d'aquest Consell. El Grup Parlamentari al qual correspon designar aquest membre ha proposat el senyor Jordi Martí i Galbis.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació és el següent: 97 vots a favor, 1 en contra i 10 abstencions. Per tant, queda designat el senyor Jordi Martí i Galbis membre del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.

Designació de quatre vocals del Consell Audiovisual de Catalunya

El setè punt de l'ordre del dia és la designació de quatre vocals del Consell Audiovisual de Catalunya. Els candidats proposats són el senyor Josep Argemí i Renom, el senyor Enric Canals i Cussó, el senyor Josep Gifreu i Pinsach i el senyor Miquel Bonastre i Codina.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 106 vots a favor, cap vot en contra i 3 abstencions. Per tant, queden designats vocals del Consell Audiovisual de Catalunya els senyors: senyor Josep Argemí i Renom, senyor Enric Canals i Cussó, senyor Josep Gifreu i Pinsach i senyor Miquel Bonastre i Codina.

Designació de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

El punt setè bis de l'ordre del dia és: designació de dos consellers del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Es requereix majoria de dos terços, és a dir, 90 vots, en el resultat de la votació. Els candidats proposats pel Grup al qual correspon són el senyor Lluís Garriga i Paituví i el senyor Jordi Menéndez i Pablo.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació és: 105 vots a favor, 1 vot en contra i 3 abstencions. Atès que per a la majoria és fins a 90 vots, és suficient. Per tant, queden designats consellers del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió el senyor Lluís Garriga i Paituví i el senyor Jordi Menéndez i Pablo.

Acabades les votacions, iniciem el torn d'interpel·lacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució

D'acord amb el que hem dit en l'alteració de l'ordre del dia, la primera interpellació que substanciarem és la que tenia abans el número 11, que ara passa a tenir el número 8: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la integració laboral de les persones amb disminució. Per exposar aquesta interpellació, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys. (*Remor de veus.*)

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El president

Guardin silenci, si us plau!

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies.

El president

Guardin silenci, si us plau!

La Sra. Barenys i Martorell

Presentem aquesta interpellació en el torn d'urgència perquè creiem que el Govern en aquest moment està obligat, abans d'acabar el debat de pressupostos, a donar una explicació al Parlament de Catalunya sobre el desenvolupament de les polítiques d'integració laboral de les persones amb disminució, per la confusió, senyores i senyors diputats, que s'està produint tant en el sector de persones amb disminució com en les diputades i diputats que seguim de la vora aquesta qüestió. Nosaltres estàvem convençuts que el Govern era sincer en defensar la integració social i les polítiques específiques per als sectors que no poden competir, però en aquest moment comencem a dubtar-ho.

(El president s'absenta del Saló del Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En primer lloc, i per centrar la qüestió, recordar els compromisos contrets pel Govern de la Generalitat el 1987, regulant l'activitat dels centres ocupacionals i establint un període transitori de sis anys per ordenar l'activitat formativa i prelaboral de les persones amb disminució i ajustar el Reglament establert pel Decret 2273/1985 als centres especials de treball. Aquest Pla s'acabava el 1993; no es va poder assolir aquest objectiu. Es va ampliar el període fins al 1996, amb la queixa, ja en aquell moment, dels sectors que treballen amb les persones amb disminució. És a dir, el 31 de desembre del 96, un cop transcorreguts nou anys, el Govern havia d'haver regulat la situació laboral del sector donant cobertura a les necessitats, les sollicituds de places de centre ocupacional i creant sis mil places de centre especial de treball, és a dir, treball per a les persones amb disminució.

Quina és la situació? Que amb la dràstica i –creiem nosaltres, el Grup Socialista– discriminatòria reducció del pressupost de la Conselleria de Benestar Social - ICASS, després de nou anys d'espera no han sigut capços, senyor conseller, de complir amb la seva proposta i ordenar el sector. En aquesta data, 31 de desembre del 96, en què vostès entenem que renunciïn a allò que van publicitar a bastament, el Pla d'integració laboral de disminuïts, deixen sense possibilitat d'un lloc de treball 2.301 persones treballadors i treballadores; fins ara venien realitzant la seva activitat de forma transitòria, encara que no reconeguda laboralment. I ens preguntem, davant d'aquesta situació, per què no s'han assolit els objectius que vostès tenien previstos. És a dir, ha sigut per manca d'un planejament estratègic o bé perquè la seva Conselleria –i vostè, al davant d'aquesta– minusvalora l'acció del sector i d'aquells que hi treballen.

La Conselleria de Benestar Social, com he dit, no revisa el Pla, el Pla d'integració laboral de persones disminuïdes, l'oblida, es deixa portar per l'ajust pressupostari, imposat –creiem nosaltres– sense cap mena de consideració cap al manteniment de les polítiques socials i de l'estat del benestar, i pren aquesta decisió sense cap negociació prèvia amb els representants dels treballadors, amb els tallers, amb els familiars, etcètera, donant per feta –i crec que és així– una reconversió del sector, evidentment petita, senyor conseller, però no per això menys important, i ho fa sense cap mena de consulta, com deia, sense cap plantejament de sortida; és més, comprometen la viabilitat de gran part dels centres existents, que fins ara treballaven amb una bona rendibilitat, i la comprometen, perquè una part dels 2.013 treballadors i treballadores tenien una expectativa de dret al treball i en aquest moment queden fora de joc; ja no tindran possibilitat de contracte fix o bé de contracte d'aprenentatge. I nosaltres li volem dir al senyor conseller si s'ha plantejat que els centres especials de treball podrien ésser denunciats per incompliment de compromisos contrets, que els havien contret perquè vostè havia creat aquesta expectativa.

La Conselleria de Benestar Social fa unes actuacions –creiem nosaltres– totalment irregulars; creen una nova prestació, que és el SOI, Servei Ocupacional d'Inserció, que dependrà dels serveis socials, i la creen al marge de la formació ocupacional de la Conselleria de Treball. És un servei que pretén fer activitats prelaborals per mantenir els hàbits i els coneixements dels futurs treballadors, encobrint, evidentment, la situació transitòria davant de la Inspecció de Treball. El que passa és que vostès –crec jo– tenen una visió molt reduïda del sector i molt reduïda del que és la integració laboral; prenen una decisió de vol curt, per estalviar diners, a costa dels nois i a càrrec de les famílies, sense fer una anàlisi, una avaluació de la situació i una planificació a anys vista per poder donar sortida a allò que fins ara vostès no li han donat.

El problema, a més a més, greu d'aquesta qüestió, d'aquesta reorientació que vostès han fet des de la Conselleria de Benestar Social, és que el sector no ho ha acceptat. Vostè ho sap. Li ha proposat diverses estratègies de les quals el Parlament –i també ho sap– se n'ha

2170

fet ressò en el debat de pressupostos, però que fins ara no ens han donat cap possibilitat de tirar-les endavant. L'han pressionat per tots costats des de fa mesos, i molt especialment des que s'ha donat a conèixer oficialment aquest ajust pressupostari per al 1997, vostè ha dit: «Congelem totalment les places: zero creixement en centres especials de treball, zero creixement en places d'aprenentatge, zero creixement en el SIL, zero creixement en prestacions complementàries com les llars-residències.» I després de tots aquests mesos d'ordres i contraordres i de negociacions que ha intentat el sector fer amb vostè –fins i tot han amenaçat de portar aquesta actuació als tribunals, perquè és un dret que estava previst i que no es podrà portar a terme–, el nostre dubte és saber quins són els seus propòsits de capteniment respecte al sector, si té clara la política a seguir, si realment té clar el que podrà passar en els propers anys i si vostè i el Govern es mantenen tancats a buscar solucions alternatives.

Diem això, senyor conseller, perquè sembla que, al marge del debat que hem mantingut en aquest Parlament i de les pressions que li ha fet el sector, vostè, no sabem per quina circumstància, està canviant d'opinió. I ens agradaria que ens ho expliqués. Resulta que vostè ha enviat un escrit a les associacions i als tallers dient el que aquí no diu: que les places de centres ocupacionals no estan congelades, que continuaran aprovant noves sol·licituds –ens agradarà que ens ho expliqui–, que els serveis ocupacionals d'inserció seran coberts totalment per l'ICASS, que els pares o les famílies no hauran de pagar, que s'aprovaran les subvencions per contractes d'aprenentatge, que es prioritzarà la convocatòria de manteniment, que es prioritzarà la convocatòria per a places dels centres especials de treball, que es garanteix el finançament dels serveis de suport a la integració laboral, que es prioritzarà la creació de places de pisos amb suports. Senyor conseller, li agrairem que ens expliqui a què és degut aquest canvi de política, i en la rèplica en continuarem parlant.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, no és la primera vegada que em sorprèn el seu Grup fent propostes i fent posicionaments que no s'adiuen amb la realitat. Jo no sé exactament... La seva mateixa exposició ha estat..., ha tingut dues parts que, si fos veritat la primera, la segona no ho seria, i si és veritat la segona, la primera no ho és. Vostè ha dit que s'havien pres una sèrie de mesures, a base de mantenir congelades les places, i ara menciona que diu que hi ha un escrit que s'ha fet..., ha dit que jo he fet –molt bé, l'ha fet l'ICASS; en sóc responsable– dient que hi ha les places obertes que es demanin. Per tant, on és el problema –on és el problema?

Vostè sap que la Generalitat de Catalunya ha fet, en aquest sector, un esforç i ha fet tota una actuació que no

s'ha fet enlloc de l'Estat, i això és reconegut per tot-hom: cap altra comunitat autònoma, ni el mateix Estat, ho ha fet. Nosaltres hem passat de 750 places l'any 88 en centres especials de treball a 4.298, és a dir, un increment gairebé del 600%, i hem passat de 350 places de centres ocupacionals l'any 88 a 3.820 més 2.132 de SOI o de transitoris, és a dir, quasi 6.000, 5.952. Aquest és un creixement de més del 1000%. I si no ens n'anem al 88, sinó que comencem al 92 –per fer quatre anys–, tenim que hem passat de 1.857 a 4.298 per centres especials de treball, i que hem passat de 2.006 en centres ocupacionals a 3.820, i hem baixat el que són SOI transitoris de 3.173 a 2.132, que aquesta baixa és una mesura positiva. S'ha de dir que des del 92 fins ara..., el 92 teníem una composició del 38% de places en centre ocupacional i 62% de SOI transitoris, i ara això s'ha invertit: 65% de places de centre ocupacional i 35% de SOI transitoris. Per tant, s'ha fet un treball, s'ha fet una feina que realment ha estat molt important.

Si analitzem el conjunt de l'Estat, nosaltres tenim en centres especials de treball de disminuïts psíquics el 35% de places de tot l'Estat, quan tenim només el 15% de població. Si vostès tenen millores a proposar, doncs, seria bo que les fessin en aquells llocs on ha exercit el Govern, que realment ha estat molt, molt, molt per sota nostre. I s'ha fet també una gran feina en tot el que és normativització: enlloc de l'Estat hi ha la regulació dels centres especials de treball que aquí hi ha; enlloc de l'Estat hi ha el servei d'integració laboral, i realment l'aspecte del SOI que vostè rebutja és quelcom que s'ha hagut de fer per a regular la situació que venia de la pressió de la Inspecció de Treball, com vostè ja ha assenyalat.

Aleshores diu: «Per què no es creen més places de centres especials de treball?» Que és una qüestió que vostès haguessin pogut resoldre si haguessin volgut, perquè d'aquesta, del centre especial de treball, la Generalitat només té competències de gestió: la normativa i el finançament depenen del Govern de l'Estat, i s'ha de dir que a partir del 87 el Govern de l'Estat va anar donant al respecte tot un finançament que era reduccionista, que de moment va anar disminuint. I no hauríem pogut fer aquesta tasca si la Generalitat no hagués aportat del seu pressupost 800 milions de pessetes, a més a més del que rebíem de finançament de l'Estat, quan no hi teníem cap obligació, quan realment aquesta és una competència que ja he dit que en l'aspecte financer, en l'aspecte de finançament i en l'aspecte de normativa depèn de l'Estat. Per tant, no veig realment que es pugui dir que en aquest aspecte s'ha fet una tasca inadequada. Vostè sap que es va fer l'Estudi Fundació Bosch Gimpera, l'any passat, de la Universitat de Barcelona, i encarregat per la Coordinadora de Tallers de Catalunya; va fer un estudi molt aprofundit, i en les conclusions diu així: «Els percentatges d'increment anual són espectaculars, cosa que demostra un esforç per part de l'Administració, més encara si observem l'evolució de la partida de l'Administració Nacional de Serveis Socials, la qual, a partir de 1993, fa una neta davallada.» I més endavant diu: «És innegable que aquests anys ha existit una veritable voluntat política de prioritzar l'atenció i la integració de més desafortunats socialment. El sector de les persones amb disminució hem

gaudit d'uns pressupostos que, comparats amb les diferents autonomies de l'Estat, són francament superiors.» No ho diu la Generalitat, ho diu un informe independent de la Universitat de Barcelona. I en general la línia d'actuació ha estat coherent, estable, clara i decididament progressiva. Per tant, aquesta és la realitat, i voler-ho amagar, o voler-ho disminuir, o voler-ho emmascarar no correspon a la realitat.

Aleshores, què es necessita per a fer més centres especials de treball, més places de centres especials de treball? Dues qüestions. Una, ja l'he dita: que l'Administració de l'Estat doti, a través de l'Inem, els fons necessaris per mantenir el creixement de places –cosa que no fa–; ara estem en converses amb el nou Govern de l'Estat i esperem que, aquesta realitat, la puguem superar, cosa que no varem poder fer quan el seu partit, el Govern socialista, doncs, estava al poder. I després es necessita també que les places de centres especials de treball realment sorgeixin de la mateixa societat civil: no és l'Administració pública, no és la Generalitat que ha de fer centres especials de treball. Els centres especials de treball són empreses, són empreses que realment tenen l'objectiu de donar feina a les persones disminuïdes, i en funció d'això moltes vegades les propostes que hi ha a la societat, doncs, no han estat les suficients per a absorbir totes les persones transitòries que existien.

Tot això, hem de dir que quan es varen fer..., vostè ha mencionat aquí dos decrets que vostè ja sap que estan derogats i que, per tant, doncs, fa més d'un any que estan derogats aquests dos decrets, senyora diputada. Si hi hagués hagut quelcom a dir, suposo que en un any s'hauria pogut discutir al Parlament els motius pels quals es derogaven. No s'ha fet. Ara toca, en funció de coses que es diuen i que no són certes, com ara entro a exposar, doncs, toca fer veure que hi ha un problema allà on no existeix.

Mai s'ha dit que les places quedarien amb increment zero. Jo vaig dir al sector en un moment determinat en què van ploure tota una sèrie de peticions de contractes d'aprenentatge que no responien a una realitat empresarial de centre especial de treball, sinó que era una forma de situar en aquesta categoria els nois que estaven en el SOI, i es va dir que això s'havia d'aclarir, però com bé diu aquest escrit que des de l'ICASS s'ha dirigit al sector, l'ICASS continuarà aprovant les sol·licituds que es presentin per a noves places de centre ocupacional i també de centre especial de treball, que realment responguin a projectes empresarials concrets, no a fer passar com a empleats d'un centre especial de treball persones que no tenen lloc de cara a fer la seva actuació.

I finalment hi ha una altra qüestió..., veig que he consumit el temps i no puc, per tant, allargar-me en les altres qüestions que es demanen, que es diuen. I quan s'exposa –diré només això; en tot cas, a la rèplica continuaré exposant el que ara deixi–, quan es diu que hi ha determinats aspectes que de moment es deixen, per exemple, el SIL, que es deixen amb la xifra que cada centre especial de treball tingui el 31 de desembre del 96, es diu que això s'estudiarà en el sector dintre del 1997 la nova regulació que cal donar-hi, que no es fa

per la qüestió pressupostària, sinó que es fa perquè ja ho preveia la normativa de creació, l'Ordre amb la qual es va crear el SIL.

Bé, m'agradaria realment després tenir temps de cara a proposar aquest tema, i si no tinguéssim prou temps, com que és un tema que m'interessa molt, jo mateix demanaria una compareixença a la Comissió de Política Social del Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, on és el problema? Miri, el problema està que vostè ha incomplert el que havia dit que faria: que en nou anys donaria sortida a tota la problemàtica del sector, que reorientaria el sector, que hi trobaria una solució. I això independentment que el Govern de Madrid, o no, a vostè li hagi donat ajudes: vostè, com a governant de Catalunya, té l'obligació de trobar-hi una sortida, i si no la troba, ho ha de discutir amb el sector i ha d'intentar reconvertir el sector de la manera que sigui més factible. El que no pot ser és que vostè es despreocupi totalment d'aquesta qüestió perquè li fan la feina i, en el moment que no hi ha pressupost, aleshores vostè surt dient que ja buscarem una solució. Aquesta no és la qüestió, senyor conseller.

Jo no li vull emmascarar cap de les qüestions que li he plantejat. Simplement, el que li vinc a dir aquest matí aquí és que cal una solució; que, aquesta solució, la hi hem plantejat, la hi hem demanat, li hem fet propostes de negociació, i vostè fins ara no les havia escoltades. I sobretot, senyor conseller, el que més m'ha preocupat de la seva resposta és que vostè sembla que reacciona per les pressions; no sé si per por del sector, per enfrontament amb el sector de minusvàlids... Quina autoritat pot tenir vostè, senyor conseller, davant d'aquesta cambra si, quan estem discutint els pressupostos, els diputats del seu Grup Parlamentari vénen a veure'l i diuen: «Quines esmenes podríem fer a la Llei de pressupostos per millorar aquesta situació?» Perquè ells estan pressionats, igual que nosaltres. I vostè diu que res, que el pressupost està congelat, i al cap de quatre dies, perquè el pressionen, vostè fa una circular –que no la firma vostè, la firma una altra persona del seu Departament– i diu al sector que el problema es solucionarà, que el problema no està congelat. D'acord, nosaltres ens n'alegrem, que vostè tregui diners d'allà on pugui per donar sortida al sector, però seguidament jo li pregunto: si el pressupost, fins ara, no tenia crèdits oberts per poder-se ampliar, com donarà sortida a aquests compromisos que vostè pren en aquesta circular? És de molta responsabilitat el que vostè està dient, i ens agradaria saber com pensa, vostè, donar compliment a aquests compromisos quan el seu pressupost és un dels més retallats dels pressupostos dels diferents departaments del Govern de la Generalitat? Si, com diu vostè en aquest paper, no es tracta d'aturar, sinó de revisar, a

partir de què i com pensa fer aquesta revisió de la política per la integració laboral? Avaluï el que ha fet fins ara i vegi què podem fer d'aquí en endavant. Estic d'acord amb vostè: no s'han de subvencionar centres especials de treball, centres que són ocupacionals. Però això és una responsabilitat seva, no ho descobreixi ara; vostè fa molts anys que està dirigint la política dels centres especials de treball i hauria de saber, en aquest moment, a qui correspon una plaça de CET, i a qui correspon una plaça de centre ocupacional.

I quin valor, senyor conseller, tenen uns pressupostos que els acabarem d'aprovar demà..., i vostè encara hi és a temps, d'acceptar esmenes, perquè en l'articulat li proposem deixar uns quants crèdits oberts per poder integrar aquests diners que vostè diu que té, li proposem això mateix. Ens diran que no una altra vegada? Vostè no vol aprovar aquesta política en el Parlament, ho vol fer a part. Doncs, no ens fa gaire favor, al funcionament democràtic d'aquest Parlament, senyor conseller. Per tant, si això és així, si aquesta circular que vostè ha enviat és certa, nosaltres li demanem, de veritat, que demà, que continuarem discutint el pressupost i que li fem diferents esmenes d'ampliacions de crèdit, vostè, ens digui que sí. Perquè és que, si no, nosaltres creiem que vostè està minusvalorant aquest Parlament, i està minusvalorant l'actuació que amb esforç, amb interès i amb desig de millorar les condicions de les persones amb disminució de Catalunya estem portant aquí a debat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per a rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, sabem molt bé el que és un centre ocupacional i un centre especial de treball. Per això, quan realment es volia, es proposava que s'aproveïssin contractes d'aprenentatge en places que són ocupacionals, el conseller que els parla va dir que això s'havia de revisar i que, per tant, no podia continuar aquesta pressió respecte a això, i això el sector ho ha entès. Per això es va fer el que es va fer i es va dir que s'havia d'analitzar. I per això ara, en aquest document al qual vostè ha fet referència, jo ara, una vegada aclarit, s'ha dit que es donarien –i s'estan donant– les conformitats que responguin a una realitat, o de centre ocupacional, o de centre especial de treball.

Vostè ha dit que m'he negat o que he incidit perquè no s'adoptessin determinades esmenes; és que vostè sap, a aquestes alçades, vostè hauria de saber ja exactament amb què es doten els centres especials de treball. Els centres especials de treball, com li he dit, es doten a través d'una partida de l'Administració central, que estem discutint en aquests moments amb el senyor ministre. Com cada any, hem anat discutint amb el ministre de torn, i per tant, doncs, aleshores, esperem, confiem que aquests 800 milions de pessetes que l'any

passat, per exemple, la Generalitat ha hagut d'aportar addicionalment, que és el 60% –que és el 60%– del que l'Estat va donar a la Generalitat per finançar aquesta actuació dels centres especials de treball, doncs, deixem d'aportar-los.

Si això no fos així, hauríem de preveure, en funció de la prioritització que té aquesta actuació, actuacions dintre del pressupost del Departament per poder subvenir aquest cost. Però en aquests moments no es pot acceptar cap esmena, cap proposta d'esmena, perquè és quelcom que nosaltres estem discutint amb el Govern central, i hem de tenir la confiança, perquè tenim la raó, que aquests diners que ens manquen, aquests 800 milions de pessetes que ens manquen, de cara al pressupost que necessitem, els tindrem. I això vostè hauria de saber-ho. No són pressupostos de la Generalitat; no és partida, competencialment, que ha de sortir dels pressupostos de la Generalitat.

I diu vostè també: «No es pot arreglar la solució, que s'ha de discutir amb el sector...» Amb el sector discutim i conversem dia a dia; a vegades costa més arribar a una solució, però fins ara s'hi ha arribat sempre. I li torno a fer esment dels mateixos criteris del sector, de fa un any, que jo abans els he llegit. Vostè creu que, després de set anys, si no ens poséssim d'acord amb el sector, ells tindrien aquest concepte del Govern de la Generalitat? Per tant, no es fa res sense el sector. El que passa és que cadascú ha de mantenir, doncs, el seu posicionament, i jo no puc, com a conseller de la Generalitat, acceptar que em passin contractes d'aprenentatge que no són contractes d'aprenentatge, perquè aleshores no estaria fent jo la meua funció. Per tant, la solució vindrà; la solució, la trobarem, però la solució per als centres especials de treball ha de venir del que és el finançament de l'Estat. I espero que ho aconseguirem.

Hi ha una prioritat, en tota aquesta actuació, que són les persones disminuïdes; i no es pot quedar cap persona disminuïda a casa si, realment, pot fer una actuació, o de treball en centres de treball, o estar en un centre ocupacional. I a això dedicarem tota la prioritat del cas. Altra cosa és que també haguem d'analitzar els mòduls, perquè moltes vegades s'han fet mòduls que després, amb el temps, es veu que realment poden millorar-se, i els mòduls de centre ocupacional, pretenem discutir-los amb el sector per adequar-los –per cert, també en aquest sentit som l'única comunitat autònoma de l'Estat que té mòduls de centre ocupacional–, i que els SIL, també, no puguem anar creixent indefinidament, perquè també, aquest aspecte, l'hem de situar amb els criteris tècnics amb què s'ha de situar una mesura d'aquestes mesures.

En definitiva, tingui per segur, senyora diputada, i senyores i senyors diputats, que aquest tema té la màxima prioritat per al Govern de la Generalitat, com ho ha demostrat. I insisteixo: cap comunitat de l'Estat espanyol, ni el mateix govern de l'Estat, quan n'ha tingut competències directes, ha fet tant com la Generalitat en aquest camp, i per tant, en aquest aspecte, ho seguirem fent, perquè és un dels aspectes que té molta, molta prioritat dintre del que és el nostre model de l'estat del benestar.

Si desitgen quelcom més, amb molt de gust, no tindria cap inconvenient a assistir a una compareixença a la Comissió de Política Social per ampliar tots aquests temes i tractar-los amb la profunditat que cal. En tot cas, el que sí que estimaria és que deixéssim un parell de mesos d'espera perquè acabéssim de concretar amb el sector tots aquests temes que en aquests moments estan oberts.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya

Passem ara al punt novè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la funció pública de Catalunya, presentada per l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la vaga de la funció pública, per la congelació salarial, de la setmana passada, ha tornat, en la nostra opinió, a posar de moda –i tristament de moda– la propaganda contra els funcionaris; per tant, en certa forma, la propaganda contra el sector públic. Deixin-me dir, però, que aquest no és el cas de l'honorable conseller Trias, que fins i tot ha tingut paraules elogioses cap a aquest sector, però tanmateix ens ha semblat advertir, per exemple, en les paraules del mateix president de la Generalitat –que s'ha permès un manyac afectuós cap a aquests sectors de la nostra societat que no només qüestionen la convocatòria de la vaga, sinó que fins i tot s'arriben a qüestionar el paper de l'Administració pública–, repeteixo, ha tingut, fins i tot ho hem pogut advertir..., a l'hora d'alertar contra la no-criminalització d'aquesta vaga, ens ha semblat, en certa forma, que abonava aquest debat des de la perspectiva de no admetre la confrontació dialèctica entre dos punts de vista perfectament legítims; per exemple, la pretesa austeritat del Govern, d'una banda, o per exemple, per l'altra banda, el lògic i legítim manteniment del poder adquisitiu, al qual aspiren, lògicament, els treballadors de la funció pública, o fins i tot, si se'm permet, un conflicte col·lectiu en tota regla, com és aquesta vaga, i per tant, des d'aquest punt de vista, el mateix president de la Generalitat, amb les seves paraules, ha contribuït que aquest debat hagi anat adquirint progressivament, si se'm permet, fins i tot rivets o aires de tragèdia grega, com la que alguns columnistes i alguns polítics del pensament únic neoliberal, des d'alguns mitjans de comunicació, han conreat, i fins i tot s'hagi tornat, en certa forma, al suat –si se'm permet l'expressió, la paraula–, al «suat» intent d'enfrontar els aturats i els treballadors en precari, d'una banda, contra els funcionaris de l'altra.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I és aquesta, honorable conseller, una vella tàctica per desviar responsabilitats, responsabilitats que són dels successius governs de l'Estat, però sempre amb la complicitat de Convergència i Unió; successius governs de l'Estat que no han tingut mai la mínima preocupació –la mínima preocupació– per prestigiar la funció pública, per contrarestar, en definitiva, la imatge atàvica –franquista, d'altra banda– del funcionari que no funciona, dels *manguitos* i la visera, fins i tot del *vuelva usted mañana* de Mariano José de Larra. És aquest un tòpic fals, és aquest un tòpic injust i un tòpic que convé molt, malauradament, al neoliberalisme, per tal de desmantellar l'estat del benestar, per tal de privatitzar serveis essencials, com la sanitat, la seguretat pública, la mateixa educació.

Això no vol dir que no calgui repensar o reformular l'estat del benestar a la llum de la creixent complexitat social; només faltaria. El que sí que és cert –històricament s'ha demostrat, i nosaltres així ho pensem també– és que és necessària l'existència de la funció pública, que no es pot admetre la denigració d'aquest col·lectiu, i parafrasejant, fins i tot, Galbraith, «cal acabar amb l'oprobri de la funció pública»; si es pregona als quatre vents, de manera insistent, que són ganduls, que són incompetents, que són corporativistes, és gairebé segur que acabaran essent-ho.

D'aquí, doncs, deixin-me dir en primer lloc, des d'ara ja..., la primera constatació és el nostre reconeixement del paper de la funció pública; renovar la nostra fe, des d'aquesta tribuna, del paper de la funció pública, dels funcionaris i del conjunt de l'Administració pública. Però sobretot també, a més a més, perquè constitueix un factor de correcció molt important de la tendència natural del mercat a la desigualtat, però també, sobretot, perquè és qui elabora en conjunt les polítiques públiques que afecten tothom, el conjunt de la ciutadania. I d'aquí que cal veure en l'Administració un element clau, sense la qual no es pot entendre totalment el sistema polític.

Ara bé, hi ha determinats elements que ens preocupen i determinats perills que assetgen, en aquest cas, l'Administració o el model d'Administració, concretament, de la Generalitat de Catalunya. Un d'ells és l'alta politització, que a nosaltres ens preocupa, i que ha anat desplaçant el Parlament com a centre polític. I això no ens estranya, però ens preocupa. I no ens estranya quan constatem, per exemple, com en el nucli central del pensament polític pujolià, des dels anys cinquanta, però sobretot, suposo, des que era ben petit el president Pujol, primer es volia fer una acció social per fer país; després fer país des de la política; més endavant fer país i fer política des del partit, per, finalment, com ara constatem, actualment, fer país, fer política, sobretot fer partit des del Govern i des de l'Administració. I això que és així per a qualsevol observador polític mínimament diligent de la nostra realitat política i institucional, això es veu avalat, per exemple, en algun document elaborat pel mateix Govern, el programa ARA, d'accions de reforma administrativa, en què es reconeix un paper fonamental del president Pujol en l'acció de lideratge de la mateixa Administració.

Aquesta mateixa o aquesta creixent politització de l'Administració també la veiem en recents estudis sobre els alts càrrecs de l'Administració, l'estudi del professor Jordi Matas, publicat per l'Escola d'Administració Pública, que vostè segurament coneix perfectament, en què es revela que dos terços dels alts càrrecs estan afiliats a algun partit de la coalició governant, i fins i tot el 70% d'ells ho fan a Convergència Democràtica, el 30% a Unió Democràtica; sembla talment fins i tot que es preservin, si més no, les quotes entre la mateixa coalició.

I això és el que, en definitiva, ha comportat l'existència d'un alt grau de fidelitat i sintonia, molt alt, entre el partit i l'Administració; això és el que, en definitiva, ha contribuït que existeixi una elit política a casa nostra amb un gran o alt grau de decisió, que tenen una pobra, pobríssima opinió del Parlament, i que sempre actuen amb la certesa fins i tot que els seus actes seran ratificats per aquesta cambra. Un dels episodis més il·lustratius d'aquest fet que els acabo d'exposar va ser aquell famós debat sobre els incendis l'any 94, que va arrasar el 3% del total de la massa forestal catalana i que es va saldar amb una felicitació d'aquest Parlament a l'Administració.

Tot plegat ens porta, doncs, al fet que ens preocupi el model d'Administració i que no el puguem compartir, en definitiva; per contra, s'ha fet, des del nostre punt de vista, o s'ha construït o s'ha erigit un model d'Administració que copia mimèticament el model d'Administració de l'Estat. Aquesta visió pessimista, que és una visió que nosaltres ja hem anat, doncs, evidenciant i fent pública en més d'una ocasió en aquest mateix hemicicle, a més a més es veu agreujada i corroborada després d'un estudi més o menys exhaustiu dels pressupostos d'enguany, en els quals, en primer lloc, constatem, honorable conseller, la insuficiència del marc competencial i del finançament; la Generalitat va absorbir funcions per diversos traspassos —el Senpa, Justícia—, per tant, perd capacitat financera per a determinar algunes polítiques concretes; és a dir, fins i tot diríem que existeix massa autonomia administrativa en proporció amb l'autonomia política estricta; cada cop més gestionem la nòmina de més personal sense que paral·lelament s'incrementi, d'una banda, la capacitat de decisió política, i de l'altra, l'autonomia financera real.

També ens ha preocupat la congelació salarial. Vostès han congelat el sou dels funcionaris; ens preguntem, honorable conseller: és així en realitat? S'ha vist congelat el sou de tots els funcionaris? En canvi, tanmateix, nosaltres veiem, per exemple, complements específics que assegurin un sou encobert no generalitzat i, per tant, arbitrari; hem detectat que les gratificacions representen entre el 2 i el 4% de la massa salarial total; que s'incrementa, per exemple, el sou del personal en alguns departaments i en alguns instituts com l'Institut Català d'Estadística o a alguns enginyers del Departament d'Agricultura. Sí, conseller. Per exemple, s'incrementen fins a quotes desproporcionades les hores extres, només el primer semestre; aquesta és una dada que vostè coneix perfectament, quasi un milió d'hores extres, és a dir l'equivalent a 2.163 milions de pessetes o l'equivalent, si es vol també, aproximadament a 1.000

llocs de treball. Aquesta és una constatació efectiva i real.

A Euskadi, per exemple, si comprovem i contrastem aquestes dades amb el model de finançament que és més suficient, el concert econòmic —i acabo—, no els ha calgut, per exemple, aplicar les mesures de reforma de la funció pública, les lleis estatals; tenen, a més, un sistema retributiu propi i, a més a més, no se'ls aplicarà la congelació.

I finalment, també en el capítol de l'eficiència, a partir d'una visió global d'aquest pressupost, no sembla que, de moment, hi hagi o hi hagi hagut una voluntat clara de millorar l'eficiència; encara és hora, honorable conseller, d'emprendre amb el conjunt dels interlocutors socials o engegar un debat sobre l'optimització dels recursos humans. Han passat, finalment, quatre mesos des que en aquest mateix Parlament el nostre Grup Parlamentari en el debat de pressupostos va oferir i va ofertar la necessitat d'emprendre un rigorós pla de desburocratització i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hem rebut, des de cap punt de vista, del Govern, l'acceptació d'aquest necessari debat, com no sigui el record, per exemple, de la creació, al seu dia, d'una direcció general de desburocratització, que va ser una canongia al seu moment per tal de premiar o gratificar el fixatge a la UCD.

Nosaltres volem un pla seriós, rigorós, i en aquest sentit nosaltres ofertem al Govern la possibilitat d'engegar aquest debat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, bé, aquesta interpellació per la via d'urgència em permet argumentar el posicionament del Govern de la Generalitat en un tema que jo crec que és de gran transcendència, com és la funció pública, i que, a més, el toquem uns dies després d'una jornada de vaga del sector públic a tot l'Estat. Per tant, passo, doncs, a expressar els punts de vista del Govern de la Generalitat sobre les qüestions que ha plantejat l'illustre diputat. La veritat és que m'havia fet un plantejament una mica diferent per contestar-li, però li contestaré ajustant-me bastant al que vostè ha expressat.

En primer lloc, vull afirmar d'una manera clara i rotunda, perquè de vegades es dona una imatge desenfocada de l'empleat públic des de diverses instàncies, que el Govern de la Generalitat valora molt positivament la tasca i la professionalitat dels treballadors de les diferents administracions públiques a Catalunya, i especialment de l'Administració de la Generalitat.

Tot i que l'estructura de l'Administració de la Generalitat, deguda als traspassos produïts des del primer moment, s'assimila bastant a la pròpia de l'Administra-

ció central, aquesta és la veritat, nosaltres tenim uns traspassos que impedeixen fer canvis realment absolutament revolucionaris —en l'administració pública, de canvis revolucionaris hi ha poques administracions que en facin. Cal dir, en veu alta, de totes maneres, que els nostres empleats públics, tant els traspassats com els que hi han accedit a través de les diferents convocatòries públiques d'aquests darrers anys, realitzen una tasca de qualitat, amb professionalitat, cada cop més valorada —jo crec— pel ciutadà. No és veritat que l'Administració pública de la Generalitat no estigui ben valorada; jo crec que està ben valorada, no?

I és veritat que durant aquests dies s'han sentit tòpics sobre els funcionaris, que jo públicament he dit que no hi estava en absolut d'acord, jo no hi estic d'acord en absolut, jo crec que nosaltres tenim funcionaris molt bons, en ocasions també n'hi ha que no funcionen bé, com a qualsevol professió o a qualsevol entitat o empresa. Però jo crec que la nostra mitjana és elevada: són persones realment eficients. El que és evident és que es mouen dintre d'un context, un context que no és fàcil perquè l'Administració pública dona un conjunt de cotilles, és una..., l'Administració pública té una manca en moltes ocasions de flexibilitat que fa que l'acció d'aquesta gent sigui més complexa.

No estic d'acord amb vostè que els plantejaments del president demanant la no-criminalització dels funcionaris sigui un element que distorsioni, sinó que jo crec que és tot el contrari: el que va voler dir el president i va voler denunciar és una acció que es portava a terme aquests dies, concretament, per algunes televisions, d'enquestes, etcètera, intentant contraposar el treball estable dels funcionaris i donant-los la culpa de coses que jo crec que els funcionaris no la tenen en absolut. És a dir, la culpa que funcioni o no l'Administració, jo, sincerament, sóc dels que dic que no és veritat que la culpa la tinguin els funcionaris, ni molt menys, sinó que si de cas la culpa la té la gent que dirigeix l'Administració pública i si som capaços de canviar-la o no canviar-la.

Com tampoc estic d'acord en el que ha dit vostè, que això és un problema d'una administració franquista. No és veritat, escolti, això d'en Franco ja s'ha acabat, això és un problema d'una administració, que també vostè podia haver dit napoleònica, no?, perquè la veritat és que totes les administracions de tot Europa tenen uns problemes grossos, que estan encotillades i tothom intenta —tothom intenta—, vagi vostè al país que vagi, vagi al que vagi, tothom intenta fer esforços per fer-la més flexible, donar-li uns caires diferents, que es fa normalment lligat a l'àmbit cultural de cada un dels països. Aquest jo crec que és l'esforç que s'ha de fer, l'esforç que intentem fer tots nosaltres. Evidentment, això ho fem dintre d'unes dificultats i dintre d'un entorn. Nosaltres tenim uns condicionants normatius existents a l'actualitat en funció pública, i això, evidentment, ens crea una problemàtica. És a dir, nosaltres hem de tenir molt clar que fins al moment actual tenim unes limitacions, que és la normativa estatal envers l'Administració pública, envers la funció pública que, evidentment, ens limiten la nostra capacitat de mobilitat.

Malgrat això, no és veritat que no es puguin fer coses, no és cert, no és cert en absolut. És a dir, es poden fer moltes coses i jo crec que nosaltres, des de la Generalitat, n'hem fet, posant-hi imaginació, buscant en moments determinades esclatxes per les quals intentar entrar i fer coses, i aquest és el camí que nosaltres hem pres i que nosaltres anem portant a terme. Potser vostè podrà dir: «Escolti, no amb la velocitat que vostès desitjarien», és veritat, no amb la velocitat que nosaltres desitjaríem, però, sincerament, jo crec que amb una certa velocitat.

En el moment actual la funció pública, a nivell de Catalunya i a nivell de tot l'Estat, jo crec que passem un moment complex, com a mínim, complex; complex perquè, a més, hi ha hagut una voluntat en molts casos de plantejar la reivindicació salarial com si fos un caprici de l'aplicació de la congelació salarial; la congelació salarial no és un fet aïllat, la congelació salarial és un fet global, és un fet que s'ha de tindre en compte dintre de l'orientació d'uns pressupostos, pressupostos que la seva finalitat, evidentment, no és la congelació d'uns salaris, sinó que són uns pressupostos que la seva finalitat bàsica és intentar complir uns criteris de Maastricht, intentar que l'economia productiva funcioni, per tant que es creïn llocs de treball i, evidentment que el país vagi endavant. Si el plantejament es fa parlant només de la congelació salarial, evidentment, això genera un grau d'irritació i genera dificultats complexes.

Malgrat aquest ambient de dificultat i complex que es genera en aquests moments, nosaltres continuem amb una voluntat clara respecte a aquest tema de mantenir i d'aprofundir en les negociacions amb les organitzacions sindicals. Nosaltres no pensem parar, pensem continuar aquesta via clara d'intentar estirar la mà i intentar donar la mà als sindicats per continuar unes negociacions, que s'han portat i s'han tingut reunions importants en el 96, i que nosaltres volem continuar mantenint. És més: dos dies abans de la vaga, es va mantindre una reunió en la línia aquesta de negociació i diàleg constructiu i permanent, que volem mantindre amb els sindicats, i això va donar lloc a la creació de deu grups de treball paritaris administració - sindicats en el si de la mesa general de negociació sobre les següents matèries: oferta pública a realitzar en els propers anys, concursos de provisió de llocs de treball, fundació, mediació, redimensionament de plantilles, horaris, carrera administrativa, hores extres, fons d'acció social.

Sobre les hores extres, jo li demanaria... Home, jo crec que amb les hores extres es fa en molts casos una certa demagògia, no?, en el sentit que hi ha hores extres que no es poden considerar hores extres, com passa a nivell sanitari en el sentit de la gent que està fent les guàrdies en els hospitals i com passa amb els bombers o amb la policia. Hi ha altre tipus d'hores extres que, evidentment, poden ser criticables i que estem disposats a discutir amb els sindicats i buscar solucions a fi i efecte de suprimir les màximes possibles i intentar que això generi nous llocs de treball. Per tant —ja li ho dic—, continuem en aquesta línia de negociació i de voluntat de negociació.

Nosaltres volem, a més, un model propi d'Administració pública de la Generalitat, i és evident, això, que està dificultat, no?, està dificultat perquè és veritat que hi han un conjunt de normes reguladores de la funció pública que no depenen de nosaltres i que nosaltres hem d'intentar canviar –ho hem intentat amb els socialistes, i malauradament es va donar que es va acabar el període de sessions i vam tenir un altre Govern–, que nosaltres continuarem mantenint la mateixa posició que teníem, en el sentit d'intentar fer que les normatives que es facin a nivell de l'Estat siguin unes normatives de mínims que permetin un model propi a nivell de Catalunya i que permetin que puguem avançar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Jo crec que és tremendament injust quan s'explica i en molts casos es diu que no hi ha un model propi. És a dir, nosaltres tenim un model, i ho hem demostrat en molts àmbits de la Generalitat de Catalunya, de l'Administració pública, que som capaços de desenvolupar models propis; models propis que en molts casos aquí no se'ns volen reconèixer i que se'ns reconeixen a fora. Per exemple, la creació del Servei Català de la Salut, jo crec que ha sigut un model propi diferenciat de sistema sanitari a nivell de Catalunya, i és un sistema sanitari públic i que funciona diferent i que jo crec que funciona millor i amb més eficiència. I vostè diu: «Escolti, no s'han fet coses que donin més eficiència.» Jo dic: l'eficiència a nivell sanitari ha sigut una exhibició del grau d'eficiència que s'ha produït. Una altra cosa és que es digui que es pot millorar més, és evident. I escolti'm, jo crec que, a més, no és només en el tema de sanitat, que si vostè agafa i es planteja –i s'ho planteja a fons–, doncs, altres departaments, com pot ser el Departament d'Indústria, o com pot ser el Departament de Benestar Social en el programa «Vida als anys», o vostè mira el Departament de PTOP en el tema de GISA, són fórmules de gestió noves que marquen una línia molt clara d'una nova administració pública, no?, una nova administració pública que vostè en diu partidista i que li contestaré a la propera rèplica, però jo crec que vostè s'equivoca en això, no? Nosaltres no pretenem ser així, partidistes; el que sí que creiem sincerament, i ho crec molt sincerament, és que l'Administració pública nostra el primer que ha de fer –i aquesta sí que és una cosa molt clara– és defensar la identitat de Catalunya, i aquest és el gran esforç que fem des de la nostra Administració.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula ara el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, vostè diu: «No es poden fer canvis revolucionaris, no són possibles», que existeixen cotilles, que jo ja li reconec des d'ara; és a dir, tant la legislació bàsica de l'Estat com l'herència, si vostès

volien, del passat, en quatre dies no es pot canviar, i això és un fet real, que jo no tinc cap motiu per ocultar-lo. El cert és que sí que hi han coses que vostès poden fer. Vostès –diu– estan avançant cap a la construcció o la vertebració d'un model propi. Per exemple, hi han coses que vostès podien fer i que, de fet, van voler fer quan van intentar simplificar l'organigrama del Govern sobre el paper: per exemple, la supressió de la Conselleria de Comerç i Turisme, que ha suposat ben poc estalvi. Per exemple, vostès, sota l'aparença de disminuir interins, en realitat han estat camuflant contractació laboral, que és creixent, per tant, laboralitzant de manera progressiva el conjunt de l'Administració pública, i a més a més, continuen en precari el 22% dels llocs de treball que podrien ser perfectament estructurals. La situació dels organismes autònoms i de les empreses públiques, que són veritables invents, diguem, tot avantatge: per exemple, vostès redueixen progressivament el nombre de funcionaris, de manera artificial o artificiosa, però després passen seguidament a les empreses; conclusió: s'escapen del control de la despesa pública, s'assignen retribucions fins i tot més altes que les del mateix president de la Generalitat en molts casos, i amb l'excusa, per tant, de l'operativitat, de l'eficiència o de l'eficàcia de què vostè m'està parlant s'eludeix la legalitat, el control i es fomenta també el nepotisme i l'«endollisme». Per exemple, coses que vostès també poden fer: la situació dels interins i dels nomenaments en funcions. Jo crec que és bastant lamentable aquesta situació, i fins i tot no deixa de ser paradoxal que vostè, honorable conseller, hagi de sortir públicament en nom del Govern per tal d'endolcir una mica la situació creada al voltant de la congelació salarial, per ofertar senzillament el compliment de la Llei, de la Llei de la funció pública, i per tant, començar, lògicament, a convocar concursos de trasllats anuals, a convocar efectivament les places..., i podríem posar exemples ben patents i ben evidents en sectors com el de l'ensenyament o en sectors com el de la justícia. Per tant, cal posar fi també –i en això vostès tenen alguna cosa a dir i alguna cosa, potser, a fer–, cal posar fi a la discrecionalitat en el nomenament dels funcionaris i els interins.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vostè ha parlat d'eficiència. En un treball de diagnòstic realitzat per diversos equips d'alts càrrecs del Govern de la Generalitat, se'ns deia que un dels punts forts, diguem, de l'Administració és, per exemple, l'existència d'aquest lideratge i d'aquesta visió del projecte nacional clar; per exemple, la bona predisposició dels professionals, les potencialitats del conjunt de l'Administració, la disponibilitat de tecnologies, etcètera, però els punts febles i, per tant, negatius de l'Administració eren bastants més. Se'ns deia: «Insuficiències de plans, objectius, sistemes d'avaluació i de control; descompensació de les estructures; centralització excessiva de la presa de decisions; deficiències en l'exercici de funcions directrius», etcètera, «marc legal de la funció pública inadequat, compartimentalització i individualisme que perjudiquen la...» Podríem seguir; són molts més els punts negatius de l'Administració, que en allò que fa menció, diguem, a l'eficiència,

doncs, ens preocupa molt. I aquest sí que és el veritable balanç, conseller, el bagatge de la funció pública a Catalunya i el model, diguem, que vostès volen anar construint progressivament.

El diagnòstic, per tant, d'aquesta funció pública projecta la imatge d'una administració en què els elements, diguem, intangibles, com el lideratge, la identitat, les grans capacitats del conjunt dels treballadors al servei de la funció pública, són molt importants, però els elements que no es traslladen, els més tangibles... –per exemple, plans, controls, normes, estructures rigoroses–, i per tant, des d'aquest punt de vista, la valoració que es pot fer necessàriament és que la Generalitat ha d'afrontar un repte clar, necessari, de desenvolupament organitzatiu que li ha de permetre, en definitiva, elevar les seves capacitats de gestió.

Parlava de la congelació salarial. Vostès volen entrar, en complicitat amb el Govern de Convergència i Unió...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president.

...a cops de martell a Maastricht. I això no es pot fer, i menys si aquests cops van directament al cap dels funcionaris.

El control, en definitiva, del dèficit públic correspon i ha de recaure a tots els agents socials. Aquesta és, al nostre entendre, una manera d'abocar els serveis públics a la baixa qualitat i a la privatització. I també ens sembla que és inacceptable l'argument capciós que afirma: «Com que aquells tenen un lloc de treball fix, doncs, és lògic que els puguem traslladar.» I finalment predisposa, també, la gent amb treball precari contra els funcionaris, i vostès tenen també alguna cosa a dir i tenen poder de decisió, per exemple, perquè en el Senat, pròximament, quan es votin els pressupostos definitivament, aprofitant la...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps; li prego que acabi.

El Sr. Ridao i Martín

...rebaixa dels costos financers i del deute públic, vostès puguin canviar aquests pressupostos i, per tant, fer efectiu, doncs, l'increment dels salaris dels funcionaris de l'Administració pública.

Gràcies, senyor president, per la seva bondat; senyores i senyors diputats.

El president

La seva bondat? (*Rialles.*) «Bondat» no és el qualificatiu que em mereixo. (*Rialles.*) Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats..., senyor diputat, lamento dir-li que, amb aquesta segona intervenció, no hi puc estar d'acord. Vostè ha donat una imatge de l'Administració pública absolutament catastrofista, no? Vostè explica que això és un conjunt de gent que es nomena per nepotisme, que funciona fatal, que és un desastre... Ho diu d'una manera que fa mal als funcionaris; jo li ho dic de debò: jo crec que és un error. És a dir, l'Administració pública no és veritat que funcioni malament, no és veritat –no és veritat. No és cert que funcioni malament. Vostè em dirà: «Té molts problemes»; és veritat. Però no és veritat que funcioni malament, l'Administració pública. La gent s'entesta a explicar com funciona de malament l'Administració pública, i no és veritat. No és veritat ni aquí ni comparat amb els països del voltant: molts països del voltant vénen aquí a veure com funcionem. I ens hem entestat a explicar que la funció pública funciona malament, i no és veritat. Sóc un defensor de la funció pública, de l'Administració pública, i crec que és tremendament injust per a la gent que hi treballem que es tracti així la gent que treballa i que actua en la funció pública. Hi ha la tendència, per criticar un govern, a ficar-se amb la funció pública. Escolti, fiqui's amb el Govern, però no es fiqui amb la funció pública: que si no funciona, que si els nomenen a dit, que si no sé què..., perquè no és veritat això, no és veritat tot això que expliquen –no és veritat tot això que expliquen.

I el que explica de l'alta politització de la funció pública tampoc és veritat –tampoc és veritat. Jo he estat conseller de Sanitat vuit anys, he posat gerents d'hospitals que no tenen res a veure amb el meu partit; són absolutament de partits que són l'oposició meua i, escolti, no passa res: hem posat els millors, els millors que teníem en aquell moment. I això ho hem fet i ho continuarem fent, i jo crec que és absolutament injust explicar que hi ha una altíssima politització, perquè no és veritat tampoc. És veritat que hi ha una politització –només faltaria!–, però no en el sentit que vostè explica, que dóna la sensació que això és una gran catàstrofe. Jo li asseguro que no és veritat –no és veritat–, i per tant, he de defensar la gent que està a l'Administració pública. I no va així.

I Euskadi té una diferència amb nosaltres –només una, eh?–: que paguen més, eh? De problemes, tenen els mateixos. No expliquem que Euskadi, allò, és un paradís. La funció pública a Euskadi funciona igual que la nostra; igual de bé o igual de malament, si vostè vol, però igual com la nostra. L'única diferència que té l'Administració pública d'Euskadi –sí que és veritat– és que paguen més. Escolti, aquests senyors tenen més diners, no?, tenen més diners i paguen més, escolti'm. I hem de procurar no fer un ulcus per culpa d'això, perquè realment posa de mal humor, però, escolti'm, vegem-ho en la seva justa mesura.

Sí que hi ha una cosa, que és el que pot marcar la diferència entre vostè i jo en el que es refereix a l'Administració pública i la funció pública, i és quin paper ha de fer la funció pública dintre del sector públic. I aquesta sí que és una discussió llarga, en què potser no estaríem d'acord vostè i jo, però aquesta serà en la que no

entrem, no? Jo defenso una administració pública que tingui una funció pública, i que tingui una funció pública petita –petita–, i que la funció pública aquesta estigui en els òrgans..., precisament en el que s'entén que és el nucli de l'Administració, que són els departaments; els departaments són els que han de cuidar-se del finançament, de la planificació i de l'avaluació dels serveis. I el que està molt menys clar és que la funció pública hagi d'abastar els proveïdors dels serveis. Això sí que no està clar. Una altra cosa és que siguin treballadors públics, però no està tan clar que aquestes persones hagin d'anar amb el sistema encotillat de l'Administració pública. I aquí és on jo crec que realment neix i naixerà la nova revolució de les administracions públiques en els països europeus. I ho estan fent totes: totes estan fent agències, totes estan fent empreses, totes estan fent entitats; que en la majoria de casos no és veritat això que s'explica: «Vostès volen privatitzar...», no, no, en la majoria de casos ningú vol privatitzar res. El que sí que es vol fer és que aquests treballadors puguin treballar en un context més còmode.

Jo ara li'n posaré un exemple, perquè és el tema que jo conec, no? Vostè creu que un hospital com el de la Vall d'Hebron no ha de ser una empresa? Vostè creu que no ha de ser una empresa, que ha de ser una empresa immensa, que és l'ICS? Vostè creu que no ha de ser una empresa la Vall d'Hebron? És clar que ha de ser una empresa. Si em diu: «Fem una empresa pública», veurà vostè els marrameus que hi haurà explicant que privatitzem, i serà absolutament pública. I això jo crec que és el que hem de fer, no?: canviar alguns plantejaments, canviar alguns esquemes. Però canviar-los, evidentment, dintre d'un context de molta participació, de molta discussió, en la qual, evidentment, estem al màxim d'oberts possible, per intentar fer uns canvis, que, insisteixo, no es poden fer sobtadament perquè no serien ben entesos, però que sí que s'han de fer per tot el contrari: perquè l'Administració pública, els serveis públics cada dia siguin molt més eficients, i que, evidentment, aconseguim un dia que la gent deixi de dir que cada dia són més deficients, perquè, primer, que no és veritat –i, a més, és veritat que cada dia són més eficients–, però també és veritat que ho poden ser molt més en un altre context.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital

D'acord amb l'ordre prèviament establert, el desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital. Per substanciar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Jordi Guíllot, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpellació d'urgència, en primer lloc, és evitar que puguem discutir un fet tan important com és la creació d'una plataforma digital, a nivell del Parlament, quan ja els fets estiguin succeint, donada la celeritat d'aquestes qüestions. I, evidentment, és una interpellació que ve, donada la limitació que sempre representen les preguntes i respostes que es puguin donar a la Comissió de Control de la Corporació Catalana..., les opinions que, allà, el director general de la Corporació Catalana –el principal, avui en dia, protagonista de tots aquests fets– pugui expressar. Però, amb tot, creiem que és oportú que el Parlament de Catalunya pugui discutir i especialment pugui conèixer quin és el parer del Govern respecte a fets d'aquesta transcendència, que al nostre entendre desborden el que són els espais i objectius i finalitats propis de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i que engloben necessàriament una acció política de govern.

Com ja vam dir en el debat a la totalitat, en tot el que afectava la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, creiem que aquests debats s'haurien d'haver fet abans; haver-los fet abans, i de forma més monogràfica, perquè creiem que no és raonable ni comprensible que qüestions que avui en dia són considerades com a estratègiques, tant des d'un punt de vista polític, econòmic, social i cultural, com és afrontar la introducció d'aquestes noves tecnologies de la telecomunicació i dels serveis multimèdia, no comptin a Catalunya amb el disseny de polítiques clares, de polítiques públiques que permetin, al nostre entendre, tres grans objectius. En primer lloc, l'accés a aquestes noves tecnologies i serveis; en segon lloc, la universalització d'aquest accés, per tal que aquest fet no incrementi els desequilibris territorials o la dualització social, i, en tercer lloc, davant de les pautes liberalitzadores presents en el sector, la necessària presència i protecció pública, en un procés on tres aspectes –al criteri d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds– són fonamentals. En primer lloc, disposar d'una infraestructura tècnica de primer nivell; gaudir de xarxes de telecomunicació que permetin la seva distribució, i continguts, és a dir, provisió de programes per tal d'alimentar tots aquests circuits.

Com era previsible, s'està donant un no tan ràpid procés del cablejat de les nostres ciutats. A partir d'això, d'aquest alentiment en el cablejat de les ciutats, està apareixent la creació i instal·lació d'aquells serveis interactius menys exigents des del punt de vista tecnològic i d'inversió, per tal d'anar millorant les xarxes a mesura que madurin els serveis i els mercats. És a dir que ens trobem davant d'una situació on, evidentment, hi han dues fases: la primera, la instal·lació de circuits radioelèctrics amb tècniques digitals i el més eficaç ús de l'espectre, i la segona fase seria de cablejat amb fibra. I és a partir d'aquí que, en aquests moments, tenim un acord amb la creació de la plataforma digital.

Abans d'entrar a opinar sobre aquesta plataforma, els seus riscos i reptes, permetin-me resumir de forma molt esquemàtica què vol dir la digitalització del senyal, en aquest cas l'audiovisual. En definitiva, «digitalitzar» vol dir transformar el senyal en forma d'un codi numèric binari, i això té un seguit d'avantatges: la no-degradació dels suports, la versatilitat, la capacitat de compressió, la possibilitat d'accés de forma molt més ràpida, i molta major capacitat d'emmagatzematge d'informació, així com una recepció d'alta qualitat. Per tal de poder afrontar el senyal digital, cal un codificador i un descodificador. La televisió digital, entre altres, és un factor de multiplicació dels canals de televisió; valgui com a exemple que, si bé per satèl·lit, fins ara, on passava un canal, en podrien anar sis o més, segons la potència del senyal.

L'acord signat a Madrid el 29 de novembre del 96 per crear una plataforma digital on participen Telefònica amb el 35%, Ràdio i Televisió Espanyola, Antena 3 i Televisa amb el 17%, Televisió de Catalunya amb el 6%, i un 8% repartit entre TeleMadrid –4%–, Canal 9 –un 2%–, Televisió de Galícia –un 1%– i el grup del Mundo –un 1%– té com a objectiu constituir una societat tecnològica de continguts. En el mateix acord queda claríssim que l'apartat tecnològic correspon exclusivament a Telefònica, i que als altres els correspon tota la funció de proveïdors de continguts; és a dir que seríem proveïdors.

Vull deixar ben clar que el nostre Grup no és contrari..., diguéssim que comparteix la filosofia d'anar a constituir empreses mixtes per tal de crear les sinergies necessàries que ens permetin afrontar el repte de la introducció d'aquestes noves tecnologies. Havent aclarit aquesta qüestió, surt un primer interrogant en el nostre Grup: és positiva la possibilitat que existeixin dues plataformes digitals, l'encapçalada per Telefònica i la de Canal Plus? S'ha mantingut la neutralitat del sector públic? Han primat els criteris empresarials? Nosaltres creiem que no, que en aquestes aliances hi ha un rerefons polític que gira entorn de la prima i consolidació d'un grup mediàtic entorn d'Antena 3, en detriment del grup Prisa. S'ha trencat la neutralitat per part de la Generalitat de Catalunya a partir de paràmetres i de criteris per nosaltres inexplicables.

En segon lloc, són creïbles els 20.000 milions desemborsats per afrontar el llançament d'aquesta plataforma? També creiem que no. Tots els estudis, totes les declaracions, totes les informacions periodístiques parlen d'uns mínims que es mouen entre els 50 i 60.000

milions de pessetes –dependria de l'existència o no d'un segon operador–, és a dir, el doble o el triple de les quantitats que en aquests moments estan ressenyades en la creació d'aquesta plataforma. Com anirem a les possibles ampliacions de capital?, ja que els guanys es calcula que tan sols es podran donar al cap de cinc anys en forma de nous avals, com és aquesta sorprenent esmena que ha presentat el Grup de la majoria, de demanar un aval de 1.400 milions de pessetes per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. No entenem, en aquests moments, com pot ser que, en la memòria de presentació per part de Televisió de Catalunya per al pressupost del 97, es donés el criteri i s'afirmés que s'afrontaria tot el que és la televisió digital a partir dels guanys i beneficis d'aquesta i que, sorprenentment i al cap de pocs dies, es demani un aval presentat en forma d'esmena per part de Convergència i Unió.

En tercer lloc, tenim clar que no hi han estratègies governamentals: això és un fet palès. Qui condueix aquests processos? El director general, segur; el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, segur que no. A aquestes altures, el Consell d'Administració –és evident que el Parlament això no ho ha pogut discutir, que el Parlament això no ho ha discutit, que el Govern mai ha informat el Parlament de Catalunya de tots aquests afers, però és que el mateix Consell d'Administració, el principal protagonista del llançament o de la participació en aquesta plataforma digital, no ha tingut fins ara cap sessió monogràfica, no ha estat informat de forma precisa dels continguts de l'acord i, fins i tot, desconeix l'acord de Televisió de Catalunya i Antena 3 per a l'explotació del futbol. Per no conèixer, aquest Consell d'Administració no coneix ni el contracte existent entre Televisió de Catalunya i el Futbol Club Barcelona. Fins i tot, per allargar tots aquests elements, diguéssim, de manca de debat o d'informació per part del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió al mateix Consell d'Administració, es parla de la possibilitat d'anar a una televisió de pagament, es parla de la possibilitat que existeixin nous canals temàtics, elements ni discutits ni debatuts ni que formin part d'estratègies precises formulades, anunciades, i, a partir d'aquí, amb suports financers clars per part del Consell d'Administració i de la mateixa Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

És a dir que estem en un procés dirigit únicament i exclusivament per part d'un director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, on els membres del Consell d'Administració, els membres del Parlament, els grups parlamentaris, ens n'assabentem normalment pels mitjans de comunicació i, evidentment, sempre amb una informació esbiaixada i limitada de totes aquestes operacions, que no tan sols tenen la seva importància econòmica i financera, sinó que tenen una gran importància des d'un punt de vista polític, social i cultural. Sembla que no tan sols hi ha una manca de respecte, sinó que hi ha una clara desconfiança sobre el protagonisme i el paper que el Consell d'Administració escollit per aquest Parlament ha de tindre amb la definició i l'aprovació de les estratègies de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Un quart aspecte que al nostre entendre és un element de preocupació seria el control dels continguts. Participarem junt amb empreses privades per fer programació d'entreteniment. Com controlem que aquests continguts es mantinguin a partir de criteris públics?

Un cinquè aspecte que creiem que per nosaltres és un element important és la possibilitat o no de tindre canals de pagament. El criteri del nostre Grup –i així ho hem expressat anteriorment– és que vulnera la lògica pública crear canals de pagament. És a dir, seleccionar públics a partir d'oferir-los productes especialitzats i que difícilment aquests públics es poden sostreure del seu consum i, a partir d'aquí, pagar. I creiem, fins i tot, que l'excusa que aquests diners servien per seguir finançant la resta de la televisió pública no és una excusa bona. Ni tan sols cal cridar l'atenció sobre les experiències de França i Holanda, amb els canals de pagament dels esports, bàsicament de futbol, i del seu fracàs.

Creiem, per altra part, com a sisè element, que difícilment podem participar en una plataforma on bàsicament som proveïdors, quan els esforços que es fan a l'entorn de la indústria audiovisual i cultural d'aquest país, doncs, són tan minsos. Què és el que aportarem? El futbol? El futbol és un patrimoni que té en aquests moments la Corporació Catalana, però és un patrimoni temporal; això té un límit. Però no hi ha res més: no hi ha una indústria fonogràfica, no hi ha una indústria audiovisual, no hi ha una indústria cinematogràfica, i l'exemple més clar és...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Guillot i Miravet

De seguida acabo.

...el tipus d'inversions que es fan per part de la Conselleria, de la Generalitat, per saber que estem molt minvats per a poder participar amb força no tan sols en la utilització d'aquestes xarxes i aquests nous canals sinó alhora per a ser proveïdors de productes en català i a partir de la cultura catalana.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Per a la rèplica, per a la resposta, té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Xavier Trias, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, l'evolució i l'aparició de noves tecnologies, especialment les digitals, són fets inqüestionables que contribueixen a canviar els hàbits culturals i comunicatius de la nostra societat. La revolució tecnològica en el camp digital actua principalment sobre tres aspectes molt importants del panorama audiovisual; en primer lloc, permet la difusió de molts més

canals televisius, fins a quatre o cinc vegades més que els actuals. En segon lloc, la transmissió via satèl·lit permet la utilització massiva de noves tecnologies de difusió. Per exemple, fins ara un emissor a Collserola permetia cobrir tota l'àrea metropolitana i en aquests moments només amb un segment d'un satèl·lit és possible arribar a tot Europa. I, en tercer lloc, l'aparició de nous receptors intel·ligents permet que l'usuari tingui accés a una part de l'oferta televisiva en funció de les seves preferències i dels recursos econòmics que vulgui esmerçar-hi.

Davant d'aquest canvi tecnològic, Catalunya s'ha de plantejar la difusió de la seva producció audiovisual, tenir en compte aquests aspectes. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat valora la conveniència de situar els nostres productes en els nous sistemes de difusió per poder arribar més lluny, als 500.000 catalans d'arreu del món, utilitzant més canals, molta difusió, i comercialitzar allò que sigui susceptible de ser comercialitzat d'acord amb la utilització dels nous sistemes a l'abast de l'usuari.

Pel que fa a la recent constitució d'una plataforma digital amb la participació de la Companyia Telefònica, de Radiotelevisió Espanyola, d'Antena 3 Televisió, de Televisió de Galícia, cal dir que es tracta d'un acord d'accionistes que permet que TV3 pugui estar present en els nous camins que l'evolució tecnològica va traçant per les activitats de radiotelevisió, de forma que Catalunya i la televisió pública institucional s'assegurin una presència clara en la televisió del futur.

D'altra banda, vull referir-me a alguns antecedents que avalen l'opció portada a terme per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a través de Televisió de Catalunya. La Conferència Ministerial del Consell d'Europa celebrada a Praga el desembre de 1994 va reconèixer la necessitat que les televisions públiques participin en les noves tecnologies de la comunicació en col·laboració amb la indústria de les telecomunicacions, donant una atenció especial a les noves oportunitats que ofereix la televisió digital. En aquesta conferència també es va afirmar que les televisions públiques havien d'oferir programacions addicionals per mitjà de canals temàtics i que, en circumstàncies apropiades, el finançament de les televisions públiques podria venir, a més dels canons, subvencions i publicitat existents actualment, de canons i quotes pels canals temàtics. El Parlament Europeu, d'altra banda, ha aprovat, el darrer mes de juliol, l'Informe sobre la funció de la televisió pública en una societat multimèdia, en el qual remarca la funció motriu de les televisions públiques en relació amb l'explotació del potencial integral de les noves tecnologies audiovisuals, com la transmissió digital terrestre i el CD-ROM.

Aquest mateix informe considera que les cadenes públiques han d'estar en condicions d'invertir en l'àmbit de les noves tecnologies i els nous serveis audiovisuals per adaptar-se al present i al futur de les emissions televisives. En aquest informe el Parlament demana als estats membres de la Unió Europea que donin suport a la diversitat i permetin a les cadenes públiques un accés anticipat i equitatiu a la tecnologia digital, i que

facilitin la inversió mixta pública i privada en aquests sistemes, amb l'objectiu que les cadenes públiques puguin iniciar la conversió dels seus serveis en sistema analògic al sistema digital en el qual sigui possible mantenir un alt nivell de qualitat i diversitat, gràcies a la gran quantitat de nous i millors mercats, a escala local, estatal i internacional.

Una televisió pública de la importància de Televisió de Catalunya ha de tenir una presència clara en la televisió de futur; treure el major partit dels seus recursos humans i materials; aconseguir noves fonts de treball i ingressos, i desenvolupar el paper que compleix quant a la preservació i la difusió de la cultura nacional, sense menysprear la contribució en el procés de normalització lingüística a Catalunya, tot assegurant la presència del català en els canals de la televisió digital per satèl·lit.

En aquest sentit, Televisió de Catalunya s'ha plantejat els objectius següents: participar en una plataforma digital, tant per raons de país com econòmiques; aquest nou sistema de distribució, que incorpora la possibilitat del pagament ha d'esdevenir una nova font d'ingressos a mitjà i llarg termini; establir les oportunes aliances que permetin el desenvolupament d'aquest servei públic davant els nous reptes tecnològics –si volem seguir sent competitius no podem romandre sols–; forni la societat catalana dels productes nous que emanen d'aquestes noves tecnologies –CD-ROM, webs, canals temàtics, canals *on line*–; a més d'altres cadenes de televisió públiques i privades, tant estatals com internacionals, s'han de buscar els socis adequats en empreses de telefonia, informàtica, editorials, per desenvolupar nous negocis i mercats que amplii l'oferta del servei públic i contribueixin a optimitzar el seu cost; establir conjuntament amb els departaments d'Indústria i de Cultura un pla de desenvolupament de la indústria audiovisual que impliqui la gent del cinema, del teatre, de la música, dels esports i de les editorials, per tal de fomentar la producció i posterior comercialització d'obres; aconseguir que les grans empreses internacionals vegin Catalunya com un lloc interessant on desenvolupar els seus productes audiovisuals, tant per la nova infraestructura que se'ls ofereix com per la seva competitivitat econòmica, com pel nivell de creativitat i formació dels seus equips humans.

En relació amb els compromisos assolits fins ara per la Corporació i la seva empresa filial, es tradueix en l'assegurament de la nostra presència a la plataforma digital, juntament amb altres operadors de televisió i telefonia. La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no ha intervingut en la selecció o en la proposta a les empreses de comunicació que formen part de la plataforma digital. L'objectiu primordial dels operadors de televisió integrats en la plataforma és de proveir-la de continguts televisius, mentre que –com vostè ha dit– la Companyia Telefònica s'hi ha incorporat, sobretot com a soci tecnològic.

En resum, les raons de la nostra participació de Televisió de Catalunya a la plataforma són: culturals –garanteix la presència de la nostra cultura dins les noves tecnologies–; lingüístiques –l'única manera que el català hi sigui present és que Televisió de Catalunya estigui també en el projecte–; industrials –la plataforma és un

nou canal de venda dels productes de Televisió de Catalunya i en general de la indústria audiovisual catalana–; econòmiques –representa noves fonts d'ingressos que vénen dels dividendes com a soci de la plataforma amb beneficis a partir del tercer any, segons el pla presentat per Telefònica, i, d'altra banda, es produiran els ingressos pel pagament que els subscriptors de la plataforma faran dels nostres productes: futbol, és veritat, fonamentalment.

Aquests plantejaments responen, doncs, a la voluntat del Govern de la Generalitat de garantir la disponibilitat d'infraestructures de telecomunicacions i que Catalunya sigui present en els diferents àmbits internacionals, a través de les noves tecnologies audiovisuals.

La televisió digital constitueix, bàsicament, una nova oferta de difusió de serveis d'oci no interactius, per la qual cosa el Govern de la Generalitat, en un marc més general, també té per objectiu fer possible que Catalunya disposi d'infraestructures, de telecomunicacions de banda ampla, d'alta capacitat i gran cobertura territorial, que donin suport als serveis telemàtics que seran requerits a les economies més avançades.

En aquest sentit, vull subratllar la Llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, aprovada pel Parlament de Catalunya el passat mes de juny a iniciativa del Govern de la Generalitat. En definitiva, el Govern de la Generalitat ha valorat la conveniència de participar en una iniciativa conjunta, amb altres empreses, per la situació estratègica que aquesta participació comporta i per la necessitat d'anticipar-se en la cursa de les noves tecnologies audiovisuals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Guilot, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè s'ha quedat més curt que el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Com a mínim, en l'última compareixença va afirmar que farien el possible perquè hi hagués una sola plataforma digital. Vostè ni això. Encara no m'ha explicat el perquè d'aquesta aposta, per què, més enllà de l'excusa senzilla que és Telefònica qui tria els socis, per què nosaltres, per què des d'un ens públic, a partir dels poders públics catalans, trenquem la neutralitat. I és més: no només trenquem neutralitat sinó que no fem els esforços necessaris perquè hi hagi una sola plataforma, perquè aquest país no dona per masses més.

En segon lloc, vostè diu: «Parlem dels nostres productes.» Però, quins productes? Si la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té el 43,51% de producció aliena; si, bàsicament, la resta són esports, informatius, etcètera. Quins productes? Si tenim la indústria fonogràfica que ha perdut pes específic respecte de la dels anys setanta. Si tenim un sector de la indústria audiovisual que està fet pols, de petita i mitjana empresa i, a

sobre, vostès formen *technopools*, és a dir, mediaparcs, que signifiquen una major competència deslleial respecte a aquests sectors. I així podríem anar parlant de tot allò que és la indústria cultural i de comunicació i de quins productes parlem, de què fornirem.

En tercer lloc, jo crec que hi ha hagut una certa perversitat, ho volia dir al començament però no ho he dit. Miri, senyor conseller, la tecnologia digital una de les virtuts que té és el multilingüisme. Aquí el problema..., no, el català no és el problema, perquè la tecnologia digital permet el tractament per ordinador i per processament de la traducció, i el català no és el problema; al revés: amb la tecnologia digital, que no depèn de nosaltres, depèn de Telefònica, perquè –com vostè mateix ha dit i tal com diu l'acord– nosaltres aquí som proveïdors, dependrà del fet que aquesta tecnologia fa molt més senzill, assequible i estalviador poder, diguéssim, garantir la presència del català.

Però entrant ja al més important, miri, el nostre Grup creu que és fonamental, per tal de no pervertir la Llei de creació de l'ens públic de Radiotelevisió a Catalunya, que se'ns expliqui, si hi ha d'haver nous canals i nous canals temàtics, quins, per què i de quina manera. I, sobretot, afrontar un debat que nosaltres creiem que pot vulnerar l'esperit, no la lletra, perquè la lletra no contempla aquesta variable però sí l'esperit de la Llei de creació de l'ens, dels canals de pagament. Per nosaltres els canals de pagament signifiquen segmentar l'audiència a partir de criteris culturals i econòmics; per nosaltres, els canals de pagament, a part que arreu d'Europa hi han experiències de fracàs d'aquests, creiem que és un element de discriminació i que no correspon a la televisió pública tenir canals de pagament, i molt menys una televisió pública que es finança per la venda dels seus béns i serveis, per les subvencions i per la publicitat.

Per nosaltres és important, també, amb tota aquesta reflexió afrontar un gran dèficit que hi ha, i a què abans feia referència, en tot aquest apartat. Si, bàsicament, el que Catalunya, el que la Corporació pot aportar en aquesta plataforma, en aquest nou món que es va dibuixant per la introducció de les noves tecnologies de la telecomunicació i dels serveis multimèdia, és la provisió de programes, de continguts, cal desenvolupar la indústria audiovisual. Però vostè això ho afirma, però és que el problema és que aquesta afirmació seua ve contrastada amb el que ha estat el debat pressupostari de fa uns dies i vindrà contradita amb els debats que comencem a partir de demà, perquè el que són les inversions que es fan en indústria cultural, les inversions que es fan en cinematografia, les inversions que es fan en tot aquest sector, que podria furnir tots aquests nous canals temàtics, és molt minsa, per no dir molt escadussera.

És per això que creiem que no hi ha una estratègia pròpia; que, tan sols hi ha un seguidisme que no respon –nosaltres creiem, en aquests moments– al que interessa a Catalunya i que cal una nova formulació; una nova formulació que parteixi de l'afirmació del caràcter públic de la televisió i de les seves apostes, de la neutralitat del sector públic, de l'aposta per una sola plataforma, i, sobretot, sense renunciar a estar presents, amb

aquestes noves tecnologies, en la dinamització i expressió de la cultura catalana i en català.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats... Vostè dos o tres cops ja m'ha parlat de la neutralitat; nosaltres som neutrals –nosaltres som neutrals. Escolti, som absolutament neutrals en aquest tema, entre altres coses perquè no tenim la decisió; la decisió, no la tenim nosaltres, no? I el gran esforç, des del primer dia, que tenim i el gran esforç que s'intenta fer és que no hi hagin dues plataformes. Aquesta és la voluntat nostra: nosaltres no tenim cap voluntat que hi hagin dues plataformes. El desig nostre seria que hi hagués una sola plataforma. El que aquí hi ha és una baralla entre diferents forces, que si hi haurà una plataforma o si n'hi haurà dues, però la nostra tasca, la nostra feina anirà dirigida i continuarà anant dirigida que això acabi en una sola plataforma. Si s'aconseguirà això o no, no li ho puc dir, és a dir... No li ho puc dir perquè no està a les nostres mans, aquesta decisió, i vostè hauria de saber que el nostre esforç, durant aquest últim mes, ha sigut precisament intentar que s'intentin posar d'acord perquè no hi hagin dues plataformes. Allò còmode per a nosaltres, allò còmode és que n'hi hagi una –allò còmode és que n'hi hagi una– i que es posin d'acord i que no hi hagin aquestes guerres. Però ja li he dit que nosaltres no som els que decidim –no som els que decidim–, i, per tant, nosaltres podem actuar, doncs, escolti, amb un cert grau d'influència en algun cas, però no és cert que siguem els que tenim la decisió; a nosaltres ens ofereixen pujar a una plataforma, i crec que seria una gran irresponsabilitat que nosaltres no hi pugéssim.

Què passarà amb tot això de la televisió digital, amb l'evolució i amb tots els temes de la difusió, del *pay per view*, dels canals temàtics, etcètera? Jo suposo que vostè s'adona que estem davant d'una revolució que és difícil calcular-ne l'abast, és molt difícil calcular-ne l'abast. El que realment jo crec que no té sentit és no pujar a això. I, evidentment, s'ha de ser cautelós, s'ha de ser prudent –s'ha de ser prudent–, hem de veure com van les coses. I és evident que és una oportunitat, perquè nosaltres, que podem ser productors, no és cert que nosaltres no puguem tenir productes –no és cert que no puguem tenir productes. I és diferent tenir productes ficats dintre d'una plataforma d'aquest tipus o no estar-hi. I és evident que nosaltres, en col·laboració amb els altres productors, podem trobar punts de coincidència i podem trobar punts que, dintre de ser un país relativament petit, amb un abast de sis milions d'habitants, podem tenir unes possibilitats que no tenim. I aquesta és una realitat, i nosaltres jo crec que l'hem d'explotar, i probablement això pot servir i pot ser bo per a la creació cultural d'aquest país.

Vostè diu: «Molt bé. Escolti'm, aquests canals i el tema del digital donen unes facilitats d'emissió i de multi-lingüisme», però al mateix temps també és cert que dóna unes possibilitats d'estendre la cultura catalana a altres indrets i arribar a tots aquests indrets. I, per tant, home, jo crec que és important, i quan es parla de nous canals temàtics no s'ha de parlar i no es pot pensar només en canals esportius, que hi poden ser, però es pot pensar també en canals universitaris i educatius. I aquesta jo crec que és una eina positiva i que pot ser útil ben utilitzada. Vostè pot tenir la desconfiança de si això serem capaços d'utilitzar-ho bé o si ho utilitzarem malament. És a dir, jo li asseguro que intentarem al màxim que això s'utilitzi de la millor manera possible en el que respecti a les nostres responsabilitats com a televisió pública, i, a més, vostès tindran la manera de controlar-ho a través de la Corporació.

De canals de pagament, n'hi haurà –n'hi haurà. Això és segur que es produirà, aquesta situació. Aquesta és una situació que és evident perquè, tot el fenomen del *pay per view*, és impensable creure que no afectarà Catalunya i que no afectarà a nivell de tot l'Estat, i jo crec que, escolti'm, si nosaltres tenim un producte i un producte bo, com és el futbol, seria il·lògic que no l'utilitzéssim. És a dir, per tant, jo crec que, evidentment, hi haurà una utilització d'aquests canals de pagament, que han de servir precisament perquè una televisió pública com la nostra pugui, en canvi, fer altres coses culturals de nivell. I aquest és l'altre aspecte que jo li deia, de si sabem utilitzar bé aquests instruments que tindrem a les mans, o si no els sabem utilitzar bé.

És cert que les primeres experiències en alguns temes d'aquests han sigut decebedores, perquè és evident que, per exemple, el que ha passat a Holanda amb l'esport ha sigut una experiència que jo crec que ha de generar una situació d'alerta, i, per tant, hem d'estar tots atents, però menystindre una tecnologia o una implementació, una plataforma o unes possibilitats, perquè n'hi ha uns que les han utilitzat malament, jo crec que seria un error. Nosaltres jo crec que hem de ser capaços d'utilitzar això precisament perquè hi hagi un millor desenvolupament de la indústria de l'audiovisual a Catalunya i que siguem capaços de, dintre del paper que jugarem dintre d'aquesta plataforma, saber-la utilitzar d'una manera correcta.

I, evidentment –i acabo amb això–, li insisteixo: nosaltres continuem lluitant per aconseguir que no hi hagi dues plataformes, sinó que n'hi hagi una. Si ho aconseguirem o no, això sí que no li ho puc assegurar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional

Per a l'onzè punt de l'ordre del dia –abans novè–, interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política esportiva nacional,

presentada pel Grup Mixt; per a exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el propassat dia 8 de novembre, el portaveu del Govern central, senyor Miguel Ángel Rodríguez, en un acte d'escassíssima diplomàcia institucional però, en canvi, amb una gran sinceritat personal i política, jo diria, evident, posava el pacte de governabilitat entre el PP i Convergència i Unió en un dels seus moments més delicats. El to emprat, el menyspreu evidenciat i –per què no dir-ho també?– la ignorància extrema de tot un portaveu del Govern resituaven l'actualitat –involuntàriament, tanmateix– d'un debat i una problemàtica que s'arrossegava des de fa molts anys: la representació esportiva nacional de Catalunya. I perquè les seleccions esportives catalanes no són –en traducció lliure– una bajanada, aquesta és una problemàtica, encara, que està per resoldre. Aquest Parlament ha estat i seguirà essent, molt em temo, un dels fòrums on es segueixi tractant aquesta matèria.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo mateix pujava a aquesta tribuna el dia 29 de setembre de 1993 per defensar una iniciativa legislativa de reconeixement i regulació de la nostra representació esportiva nacional, iniciativa que no va gaudir del suport polític mínim per a ser aprovada. La inconstitucionalitat de la proposta, el no-desig de polititzar l'esport català i un decret que estava elaborant la Secretaria General de l'Esport foren algunes de les argumentacions per als grups que s'hi van oposar. En les dues primeres opinions, tot i que s'han reiterat en altres ocasions, millor no estendre-m'hi massa: ni a aquest Parlament li pertoca valorar la constitucionalitat o no d'una norma, i la reiteració de la politització de l'esport català jo diria que és una argücia, una reiteració que no té cap causa, si no és que es refereix a les pressions del Govern central per fer que federacions esportives catalanes no puguin participar en segons quines competicions internacionals.

Al que sí que em referiré més extensament és a les novetats legislatives d'ençà, i això em permetrà enfocar una de les problemàtiques o una de les qüestions que des de les mateixes federacions es situa o es remarca com un dels obstacles principals per al desenvolupament de les seleccions esportives; aquest és el marc legal. Des que l'Estatut d'autonomia, a l'article 9.29, reconeixia com a competència exclusiva, com tantes competències exclusives del nostre país, que ben poc són exclusives, fins a la Llei del deporte 10/90, i sobretot amb la sentència del Tribunal Constitucional 1/86..., limitaven i delimitaven les possibilitats legislatives de la Generalitat. Sigui com sigui, jo diria que és un decret, és un reglament de referència obligada, el Decret 70/94, de 22 de març, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes; és a dir, el Decret que es va anunciar llavors, i que sobretot la premsa esportiva va fer-hi referència, que a partir de quan es publicués

aquest Decret es regulaven i es posaven en funcionament les seleccions esportives, és precisament aquest Decret. Al nostre entendre, la solució legislativa que es va trobar no era ni és, a l'entendre del nostre Grup, del Grup Mixt, una solució legislativa massa escaient; nosaltres hauríem preferit que s'hagués legislat o, en aquest cas, que s'hagués reglamentat estrictament en la matèria de la representació esportiva nacional de Catalunya, tant en la vessant internacional com nacional. Però, en qualsevol cas, sí que hem de dir que és una novetat i que és un avenç respecte a la situació anterior. Però, en qualsevol cas, i quedant-me encara en el terreny legal, nosaltres tenim la mateixa valoració, fem la mateixa valoració d'aquesta problemàtica que moltes federacions i que el mateix president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya: que, malgrat aquest Decret i malgrat la situació de fet que es produeix —que després en parlaré—, encara fa falta la modificació de la Llei de l'esport, en concret, de la *Ley del deporte*, perquè limita i delimita, com he dit, molt i constreny moltíssim les possibilitats legislatives. A nosaltres ens agradaria que l'activitat del Govern..., que aquest fos un dels temes que es portés al pacte entre Convergència i PP, precisament, de modificació d'aquesta Llei, com d'altres modificacions legislatives que s'han proposat, però que en canvi aquesta no ha estat possible.

Jo diria que no estaria de més recordar que probablement tots plegats —no només el Govern, sinó els partits de l'oposició—, probablement al seu moment ens vam equivocar de no presentar un recurs d'inconstitucionalitat precisament en aquesta vessant; no en d'altres, però en aquesta vessant, sí.

Al nostre entendre, com he dit, no és suficient el Decret aquest, 70/94, i, a part de la modificació de la Llei *del deporte*, entendríem que s'hauria d'ampliar, potser en el mateix Decret o potser en un altre, la possibilitat de representació exterior, i sobretot en l'àmbit olímpic, en el Comitè Olímpic Català, que, malgrat les promeses que s'havien fet abans del 92, i també abans dels Jocs Olímpics d'Atlanta, encara està per concretar-se i, sobretot, per desenvolupar-se.

Hi han d'altres aspectes que, al nostre entendre, limiten molt les possibilitats de desenvolupament, però cal recordar, ni que sigui molt ràpidament, el que ha passat del Decret cap aquí. D'això parlava, abans de substantiar aquesta interpellació aquí, amb els responsables de la Secretaria General, i jo estic d'acord amb ells, igual que moltes federacions, que l'activitat de seleccions, de seleccions esportives, des del Decret, ha augmentat, s'ha multiplicat, però és bo recordar en quin tipus d'activitats o en quina classe de competicions o d'esdeveniments es produeix el fenomen de les seleccions nacionals. Jo diria que es produeix bàsicament en dos àmbits, i només en dos àmbits —i aquí ve, en tot cas, la nostra queixa—, que són l'àmbit de les seleccions regionals europees, que agafa les possibilitats que donen els Quatre Motors d'Europa, o el Trofeu Europa Regional, o els Jocs dels Pirineus, i l'àmbit de tot el seguit de competicions que s'estableixen en les competicions que es poden englobar en el terme «interautonòmic», és a dir, el fenomen de les seleccions esportives nacionals

a Catalunya, del 94, i jo diria abans..., és a dir, abans no feia falta, en tot cas, el Decret perquè això fos possible, però el Decret sí que ha ajudat a assentar aquestes possibilitats, però que només han estat en aquests dos àmbits, i no se n'ha sortit, des de fa molts anys, i encara no s'ha aconseguit amb èxit sortir d'aquest àmbit. És un pas important respecte, probablement, als inicis de les competències de la Generalitat en el terreny esportiu, és evident. Però cal recordar que el desenvolupament només s'ha produït en aquests dos àmbits.

L'altre factor que limita extraordinàriament, al nostre entendre, les possibilitats de les seleccions esportives de Catalunya, és en el terreny econòmic, el terreny, bàsicament, de les transferències corrents, en el terreny de les subvencions. Nosaltres diferim també, aquí, força, per no dir bastant, del que ha estat la política del Govern de la Generalitat i de la Secretaria en concret —que abans estava a Presidència, i que ara està a Cultura—, pel que fa no només a les quantitats que es destinen a fer possible aquesta aspiració de les federacions, i —per què no?— de molts nacionalistes del país, en el sentit que la política que se segueix, tant pel que fa als pressupostos com, també —en el Decret aquest s'ha pogut comprovar—, en la política jurídica, és englobar en el conjunt de federacions i en les activitats pròpies de les federacions les possibilitats que es produeixin aquestes representacions que podrien ser internacionals. Des del nostre punt de vista s'hauria de produir —i sobretot a partir del mateix Decret— una mena de finançament supletori a favor de les federacions que vulguin representar Catalunya en competicions bàsicament internacionals. Totes les federacions, i sobretot les federacions que més han treballat en aquesta possibilitat, jo diria que a hores d'ara posen més l'èmfasi, més que en les limitacions jurídiques, en les limitacions econòmiques. Participacions en alguna federació, com, per exemple, la d'Atletisme, com se m'explicava aquests dies, en segons quin tipus de representació, que es podria aconseguir en el terreny dels fets —i sobretot en el dels fets consumats— es limita molt i, per tant, la mateixa Federació ja no ho activa, per les limitacions que té la mateixa Federació en els pressupostos anuals. Nosaltres entenem que seria bo que es fes aquest finançament supletori per a aquelles federacions que agafin el compromís —i sobretot que el portin a terme— de representar Catalunya, sobretot en algunes competicions de tipus internacional.

Podria dir encara molts altres aspectes i tocar moltes altres qüestions, però pràcticament el temps ja se m'ha acabat; en tot cas ho faré en el temps de rèplica, però el que voldria recordar és que, com a nacionalista i com a membre d'un partit polític que així es declara, em sembla que hem d'estar d'acord tots els nacionalistes d'aquesta cambra que el que volem és que la representació esportiva de Catalunya, en aquells esdeveniments importants, no es redueixi, només —i perdonin-me per l'expressió, però em sembla que és de la millor forma que ens podem entendre— als partits de costellada. Ja he dit al principi que s'ha millorat molt en la quantitat d'intervencions de seleccions, bàsicament a nivell escolar i bàsicament en el terreny amistós, de categories intermèdies pel que fa a les edats, però en les grans

competicions no s'ha avançat ni un pèl. I l'únic que tenim és...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Morera i Tanyà

Ja acabo, senyor president.

...que en aquelles federacions, en aquells esports més coneguts, més populars, les úniques possibles intervencions, esportives almenys, fins al dia d'avui, són aquests partits de costellada.

Des del nostre punt de vista, hauríem d'invertir aquesta possibilitat i aconseguir que Catalunya, com a nació que és i com a país que és, hi pogués intervenir de ple dret.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presència de l'esport en els debats d'aquest Ple, els darrers mesos, es correspon amb la notable expansió que aquest món ha experimentat en tots els ordres. El passat 3 d'octubre vaig tenir l'honor de respondre, en nom del Govern, una interpellació presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya sobre la política esportiva, i el 13 de novembre en fou substanciada una altra, també en matèria d'esports, presentada pel Grup Socialista.

Tant en aquestes ocasions com en la meua compareixença davant la Comissió de Política Cultural, el dia 21 de novembre, ja van ser àmpliament exposades les accions desenvolupades pel Govern de la Generalitat per dotar la societat catalana dels mitjans necessaris per a incrementar i millorar la pràctica esportiva, com també dels elements de suport tècnic i científic corresponents. No repetiré de quina manera s'ha concretat aquesta política, però crec que el senyor Morera coincidirà amb mi a considerar globalment satisfactoris els seus resultats. Avui disposem d'un model esportiu propi, reconegut dins i fora de Catalunya, que ha possibilitat eixamplar la pràctica esportiva de tothom, i alhora situar els nostres esportistes en un lloc destacat en el context internacional. Sí que vull repetir –i de fet no em cansaré de fer-ho– que aquesta fita ha estat assolida gràcies a l'esforç de la societat civil esportiva, i que ha anat acompanyat, també, d'una eficaç política municipal. En les iniciatives parlamentàries que he esmentat, els il·lustres senyors diputats es van referir també a la projecció exterior de l'esport català, la qual cosa constitueix el nucli d'aquesta nova interpellació tramitada pel procediment d'urgència per part del Grup Mixt.

En la temporada 95-96 les federacions esportives catalanes han portat a terme una destacada activitat en l'àmbit internacional. En nombres absoluts, dinou federacions han participat en setanta-tres encontres internacionals, tenint en compte les diverses categories. Sense voluntat de donar un llistat exhaustiu, voldria informar l'illustre senyor diputat d'algunes de les més remarcables. Per exemple, en l'àmbit de l'atletisme, la participació en els Jocs Pirenaics, celebrats a Saragossa. Pel que fa al beisbol, cal fer esment del Torneig Internacional Ciutat de Barcelona. Així mateix, cal remarcar encara la competició en la Copa d'Europa d'Esquí de Muntanya, en les categories de sènior, femenina i veterans. En l'àmbit de l'esgrima, s'ha participat en el Trophée Essie, de París, i el Triangular Cat-Val-Tou, a Tolosa de Llenguadoc. La gimnàstica ha estat representada al grup Quatre Motors d'Europa, celebrat a Baden-Württemberg, i al GAF-Gymnos, de Brusselles. Quant al judo, la Federació Catalana ha competit en el Torneig Internacional d'Andorra, en el Torneig Internacional Ciutat de Barcelona, en el Campionat Internacional de Nantes i en el Torneig Internacional de Toulouse. En la disciplina esportiva de rem, en la Copa Pirineus i en la regata Quatre Motors d'Europa. I en tennis, entre d'altres, en el Campionat del Món Infantil d'Hivern, o bé en el Circuit Alemany, i acabem de celebrar a Barcelona el Campionat d'Europa Júnior per Regions. En tennis de taula s'ha participat en l'*Open* d'Anglaterra i en els Quatre Motors d'Europa. I en tir amb arc, al Catalunya - Llenguadoc, celebrat a Lattes, i en tir olímpic, al Circuit Europeu de Regions, celebrat a Mollet.

En l'àmbit interautonòmic, quaranta federacions esportives catalanes han competit en un total de cent vint-i-un encontres. Molt breument destacaré la participació en els Campionats d'Espanya de Marxa, en la Volta Comunitat Valenciana; en els Campionats d'Espanya de Patinatge Artístic o en el Campionat d'Espanya d'Halterofília, etcètera.

Considero que aquestes dades remarquen una activitat molt dinàmica per part de les federacions catalanes. Tanmateix, el Govern de la Generalitat coincideix plenament en el que ara deia el senyor Morera, i sobretot en la conveniència de potenciar encara més la seva presència internacional. Per aquest motiu, la Secretaria General de l'Esport estimula i dona el màxim suport possible a les federacions esportives. En el Projecte de pressupost per al 1997, que demà començarà a votar aquest Ple, i que és, com saben, molt restrictiu, malgrat això el Govern ha fet un esforç, precisament, per a la formació de seleccions catalanes, tot incrementant la partida pressupostària corresponent d'un 5,4% en relació amb l'any 1996. Em consta, també, que les federacions esportives han realitzat una reassignació dels seus recursos amb la voluntat d'augmentar el nombre d'encontres de les seleccions nacionals.

En aquesta mateixa línia de potenciació de les federacions esportives catalanes, estem negociant amb el Govern central la possibilitat de modificar la Llei 10/90, *del deporte*, a fi que aquestes tinguin un major protagonisme en els òrgans directius de les federacions espanyoles, d'acord amb el seu veritable pes específic, i per evitar els conflictes interfederatius que actualment

es produeixen amb massa freqüència, com en el cas, per exemple, de l'expedició de llicències. Aprofito l'avinentsa per informar el senyor Morera que confiem que el resultat d'aquestes converses permetrà també homogeneïtzar les actuals titulacions tècniques esportives, d'acord amb una proposta que ja hem formulat.

En última instància, però, la participació de seleccions catalanes en competicions oficials internacionals depèn de la normativa pròpia de les diferents federacions internacionals. El Decret 70/94, de la Generalitat de Catalunya, atribueix a les federacions esportives catalanes, amb la col·laboració de la UFEC i de la Secretaria General de l'Esport, la promoció d'activitats i competicions esportives, tant amb les federacions esportives de les comunitats autònomes, com amb les pròpies d'altres països, regions o nacionalitats.

Per estimular i coordinar la projecció exterior de l'esport català, aquest Decret assigna a la UFEC les funcions següents: el foment de l'esport català mitjançant la promoció de les seleccions catalanes de cada modalitat o disciplina esportiva, i de les seves organitzacions pròpies; la promoció de la participació catalana en el moviment olímpic i el reconeixement de Catalunya com a país esportiu; l'establiment de relacions amb organismes esportius de configuració semblant a la UFEC d'altres comunitats o països que agrupin les federacions del seu territori. Tanmateix, com he dit abans, la decisió última d'admetre les seleccions catalanes a les competicions oficials internacionals depèn de les federacions internacionals, que tenen la seva pròpia normativa reguladora de les competicions.

El Govern ha de continuar oferint el màxim suport a les federacions catalanes, i precisament, amb la finalitat d'incrementar l'eficàcia d'aquest recolzament institucional, és prevista la propera constitució d'una comissió entre la Secretaria General de l'Esport i la UFEC, amb l'objecte de cercar els mitjans idonis per al manteniment i la potenciació de les seleccions catalanes, especialment en l'àmbit internacional.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El diputat senyor Morera pot consumir un torn de rèplica, si ho desitja; té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, jo no he posat a debat, ni era la meua intenció, ni és la meua voluntat de posar en qüestió el model esportiu de la Generalitat. Jo diria que el nostre Grup i jo mateix el compartim pràcticament en la seva totalitat –pràcticament en la seva totalitat–; diferim en alguns aspectes i, sobretot, diferim, jo diria, en tot allò que fa referència a l'esport d'elit i, sobretot, en el de representació internacional. Aquí sí que diferim bastant, sobretot en les coses que s'han fet fins ara, o en les coses que s'han deixat de fer fins ara, i probablement una de les raons és, precisament, el fet que hàgim presentat aquesta interpellació.

Jo m'alegro molt, francament, i el nostre Grup també, que el seu Govern estigui fent gestions amb el Govern central per tal de modificar la *Ley del deporte*. Jo diria que aquest és un obstacle jurídic evident –que no és l'obstacle principal, això sí que és bo recordar-ho–, però el fet que es negociï aquesta possibilitat de modificar, a mi, el que m'agradaria concretar és en el sentit de permetre o possibilitar encara més el fet que Catalunya pugui disposar de seleccions esportives amb certa naturalitat. Vull dir que, si és en aquest sentit i, sobretot, el fet d'evitar que es produeixin segons quins tipus d'autoritacions i permisos que es refereixen més a política internacional que no a política esportiva, si és en aquest sentit, tindrà el nostre ple suport.

El tema de les subvencions i de les federacions; jo ja he vist, i he pogut comptabilitzar també que les transferències, que les subvencions que es destinen a les federacions en el terreny aquest de representació o de participació en competicions ha augmentat –ha augmentat d'un 5%–, tot i que, si mal no ho recordo, l'any passat, en els pressupostos de l'any passat hi va haver una davallada important. Jo, el que he reclamat, i em sembla que la totalitat de federacions també farien o fan exactament el mateix, és aquesta mena de finançament suplementari per possibilitar la participació en segons quins tipus de participació. Algunes federacions, si veu possibilitats –i en alguns casos encara és possible– de participar en segons quin tipus d'esdeveniment internacional, si hi participés, la realitat és que pràcticament gastaria la meitat del seu pressupost anual, i, si no té una ajuda específica de la Generalitat per a aquell esdeveniment en el qual, doncs, representaria Catalunya, la veritat és que les possibilitats que això es produeixi es redueixen molt.

El tema de les federacions, de la UFEC i de la participació de tot aquest món permet possibilitar la representació de Catalunya. A mi em va preocupar francament bastant llegir unes declaracions del recentment escollit president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, el senyor Moner, quan em va dir que ell estava d'acord amb l'anàlisi que es feia que les possibilitats de participació de seleccions esportives catalanes encara eren, sobretot, qualitativament molt baixes, és a dir, que hi havia poca representació, però que va fer unes declaracions, jo diria, prou contundents, però que en tot cas especifiquen molt probablement la realitat de les coses, quan va dir que no han fallat les federacions, sinó que han fallat els polítics. Malgrat dissentir –com segur que s'ha de fer– en aquesta última precisió, sobretot per la forma genèrica com es fa, jo sí que el que recordaria és que una part de raó probablement sí que la té, en el sentit que moltes federacions han fet esforços molt importants, sobretot els seus presidents, per intentar possibilitar que Catalunya fos representada directament, sense ser representada per mitjà d'un altre o d'un estat, sinó que Catalunya fos representada directament; o algunes federacions han de fer esforços molt importants, que a nivell personal alguns presidents de federacions fins i tot ho han pagat en diversos aspectes que ara aquí no cal recordar, però que hi ha hagut un esforç humà, econòmic i d'altra índole molt important i que això, des del nostre punt de vista, no ha estat probablement..., no s'ha vist afavorit o no s'ha vist recol-

zat en el mateix nivell per part de l'Administració de la Generalitat, que durant massa temps, al nostre entendre, en aquest aspecte, com ja s'ha dit en moltes ocasions –i no voldria fer-me pesat–, però, probablement, diguem-ne que la característica principal de l'Administració de la Generalitat en aquest terreny durant massa temps ha estat precisament aquesta mena de neutralitat, quan el que feia falta és que tingués una participació activa, que no només s'acaba en el terreny econòmic, sinó sobretot en el suport polític.

Esperem i desitgem que en el futur, ja sigui per modificació de la Llei, ja sigui per ajuts econòmics, ja sigui perquè l'actitud de la Generalitat a partir d'aquest Decret –que ens n'alegrem– sigui més accentuada i sigui més gran, que puguem aconseguir això que he dit al principi, de permetre que en algunes federacions –probablement serà un esforç important–, de mica en mica, però en aquelles federacions més importants i en aquelles competicions més importants, Catalunya hi pugui ser representada directament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. També l'honorable conseller pot fer rèplica, si ho desitja... Té la paraula el senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, només per insistir una vegada més que la decisió última d'admetre les seleccions catalanes a les competicions oficials i internacionals depèn de les federacions internacionals, que tenen la seva pròpia normativa reguladora de les competicions. En aquest sentit, em sembla que ningú no pot desconèixer quin és el posicionament del Govern de la Generalitat i quin és el seu propòsit a l'hora de promoure la revisió de la Llei 70, del *deporte*, o bé a l'hora d'intentar potenciar la UFEC i les possibilitats que incrementin aquesta presència internacional del món de l'esport a Catalunya en l'àmbit internacional. Insistirem en aquest suport, però, en darrer terme –hi insisteixo una vegada més–, són les federacions internacionals les qui, al capdavant, es regeixen per una normativa, que és la que els afecta. Des del punt de vista del suport dels polítics, i també del Govern, no es perdrà; d'això en poden tenir l'absoluta, la plena, la més rotunda certesa el senyor Morera i tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta Presidència fa avinent que ha estat sol·licitat un canvi a l'ordre del dia a fi de substanciar ara el punt número 16, que és la Moció subsegüent a la interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística. Els diversos portaveus no han tingut inconvenient a fer aquest canvi de l'ordre del dia, però s'escau preguntar a les senyores diputades i als senyors diputats si algú s'hi oposa. *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

No essent així, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera per presentar la Moció.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president, i gràcies a les senyores diputades i senyors diputats, que han permès aquest canvi d'ordre del dia. Plantejo la Moció subsegüent a la interpellació que en el darrer Ple ordinari se substancià sobre política lingüística, amb l'ara i aquí present conseller de Cultura, honorable senyor Pujals. Una vegada més, Iniciativa per Catalunya - Els Verds interpellava el Govern per poder garantir que la política lingüística, que és un element bàsic per a la consolidació de Catalunya com a nació, funcionava, funciona i, amb el temps, creiem que continuarà funcionant. I aquest funcionament permetia assolir els objectius que ens havíem fixat tant a la Llei de 1983, aprovada per unanimitat tècnica, com en el Pla general de normalització lingüística d'ara fa dos anys.

Com a balanç de la interpellació, i per tal de concretar amb els vots de tota la cambra els posicionaments de totes i de tots, hem plantejat una moció amb cinc punts, que segurament serà enriquida per l'assumpció d'un seguit d'esmenes presentades per altres grups.

Si em permet el senyor president, i en contra del que és ordre habitual, jo, en el posicionament, explicaria quines de les esmenes accepto, perquè em penso que això clarificaria encara més el posicionament dels altres grups sobre el conjunt de punts de la Moció.

El vicepresident primer

Si els altres grups renuncien a defensar-les...

El Sr. Riera i Gassiot

No, no, no.

El vicepresident primer

Ah!, vostè ja es posiciona abans, independentment del que diguin els grups. Bé, bé, doncs, per a major coneixement dels grups, no hi ha cap inconvenient.

El Sr. Riera i Gassiot

Ho dic perquè em sembla que aleshores és més fàcil dir: hi votariem a favor si acceptes aquesta esmena, no hi votariem a favor si la..., al contrari, no? Bé...

Els cinc punts de la Moció. El primer es podria titular «El català com a llengua d'ús a Europa». Recordem velles gestions i velles conquestes, que en el seu mo-

ment aquest Parlament ja havia reconegut com a importants, que eren la presència del català a Europa i quan celebràvem que el català per fi havia obtingut el rang de llengua d'ús oficial a les comunitats europees. Ara bé, tots tenim la sensació que aquesta conquesta podria ser una conquesta massa efímera o massa exclusivament simbòlica, que de tant en tant poguéssim celebrar que hi ha hagut un acte en el qual s'ha pogut fer ús del català. Per tant, en aquest primer punt nosaltres plantejàvem com a punt de la Moció remoure obstacles que impedeixin el desenvolupament ple dels drets del català en el context de l'Estat i de la Unió Europea. Com que aquí hi ha una esmena del Grup de Convergència i Unió, que defensarà la senyora Rosa Bruguera, en què es planteja, en lloc del nostre redactat, «remoure els obstacles que impedeixen el ple reconeixement del català en el context», etcètera, ens sembla molt bé, i, per tant, ja dic des d'ara que acceptaríem aquest punt de l'esmena.

El punt número 2: coordinació de polítiques de normalització lingüística amb el País Valencià, les Illes, Andorra –i també, dic, per via d'esmena– i la comunitat d'Aragó. Aquest punt va ser objecte d'un seguit de proposicions no de llei, en algun cas presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que dèiem: en aquests moments, si tots estem acceptant la unitat de la llengua catalana, d'una banda, i estem acceptant que la normalització lingüística té problemes molt similars, i si fins i tot hem afavorit trobades de tècnics i de responsables de polítiques de normalització lingüística al País Valencià i a les Illes, per què no continuem insistint en aquesta qüestió? Es tracta, en aquest cas, d'una economia d'escala i de poder aprofitar els esforços. És evident que les dificultats que pugui tenir un mestre de Xàtiva, per exemple, o un mestre d'una escola de Sant Francesc de Formentera, per explicar el català –llengua comuna– a uns alumnes que en tot cas veuen la televisió en castellà tot el dia i que, per tant, han de saber davant de quina altra llengua d'ús habitual s'han de posicionar..., és molt important que ens posem d'acord.

Resulta que hi ha un seguit d'instàncies, per exemple, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, la Fundació del Congrés de Cultura Catalana, que aplega tots aquests col·lectius, i en canvi no aconseguim fer més forta, més clara, més àgil, més seriosa, més sistemàtica aquesta coordinació entre els que treballen en qüestions de política lingüística en tots aquests àmbits.

He dit que per via d'esmena, en concret, en aquest cas, l'esmena número 2, del Grup Mixt –que, per tant, ja he dit que acceptaríem–, se'ns diu també d'afegir «i la Comunitat Autònoma d'Aragó.» En aquest cas, això ho podem afegir amb tota tranquil·litat, perquè en l'últim debat de política general, en una de les resolucions, es va acceptar per primera vegada que recordéssim el català de la Franja de Ponent, és a dir, el català de la comunitat d'Aragó. Per tant, és també un punt més en què hem de coordinar la nostra política lingüística.

En aquest cas, no goso pronunciar-me sobre l'esmena de Convergència i Unió perquè, no sé si per defecte de

redactat o de transcripció del redactat, posa: «fer les gestions...» aleshores hi ha com un parèntesi, «...la coordinació sobre política lingüística en els diferents àmbits». Si és «fer les gestions tendents a incrementar la coordinació sobre política lingüística», hi estariem d'acord; per tant, també l'acceptaríem.

Punt número 3: el català implantat al sistema educatiu. A veure, la clau per a la generalització de la comprensió de l'ús oral i escrit del català és l'escola, és l'ensenyament en tots els seus nivells. Nosaltres sempre partim del supòsit o de la hipòtesi de treball que això funciona a la perfecció. Jo voldria creure que això és així; més encara: faig vots perquè sigui així. Però, com que de tant en tant un rep informacions que el fan entrar en estat de dubte raonable, el que plantejem en aquest tercer punt és, a partir, precisament, del treball de la Inspecció, el treball habitual que les escoles van dient sobre com funciona l'escola al llarg de l'any, com funciona, per exemple, en aquest moment, la implantació de l'ESO, etcètera, etcètera, presentar al llarg del curs escolar 96-97 al Parlament de Catalunya un informe sobre la implantació del català en el sistema educatiu, tant pel que fa als centres públics com pel que fa als centres concertats, és a dir, tots els centres gestionats amb diner públic, amb una especial atenció a les etapes d'ESO i als estudis de formació professional reglada. Insistim que és un punt important, perquè, si no, resulta que haurem estat jugant amb una hipòtesi de treball que no era verificable perquè l'eina que, evidentment, ens havia de conduir a això era una eina clara.

Pensin que, d'acord amb el que vam aprovar a la Llei de 1983, ja ha passat tot el cicle d'alumnes que havien d'arribar a un curs, que ara ja no existeix –vuitè d'EGB–, però existeixen cursos similars, en què han de ser alumnes que dominin a la perfecció –així ho diu la Llei– el català i el castellà. L'experiència ens diu en aquests moments, i ens ho diuen sobretot els professors d'institut, que no és cert que els alumnes hagin arribat a un coneixement suficient del català i del castellà. Ens ho diuen fins i tot molts professors universitaris; en aquests se'ls pot dir que no havien agafat la Llei des del primer moment. Per tant, senzillament, aquí el que es demana és que, aprofitant que hi ha tanta gent que fa estudis, que hi hagi un estudi que ens permeti saber fins a quin punt això s'acompleix.

Punt número 4: Consorci per a la Normalització Lingüística. És un tema que hem estat parlant al llarg de tot el debat pressupostari. En aquests moments, el Consorci es troba en una situació molt difícil, i ho saben totes les diputades i tots els diputats perquè els responsables del Consorci els han enviat informes sobre la problemàtica del Consorci. Jo crec que amb la dotació actual és molt difícil complir el Decret de creació del Consorci... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

A veure, si us plau... Poden parar atenció, si us plau? Gràcies.

Pot continuar.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Ja sabem que, a partir d'una moció i un acord subsegüent a una moció ara, en aquests moments s'està estudiant el futur del Consorci. Fantàstic! Ara bé —ara bé—, de moment, tornem als nivells pressupostaris anteriors als pressupostos del 96; i en els pressupostos del 95, que eren els que permetien un cert funcionament, va ser justament, la queixa, a partir d'aquells pressupostos, quan se'ns va plantejar. Per tant, tornem a aquell estat de pressupostos perquè mentrestant —mentrestant—, si no, aquests estudis poden ser uns estudis que es facin sobre un cadàver exquisit, però no sobre una realitat que ha de ser realitat de futur.

Suposo que, com que em posiciono, tinc més temps...

El vicepresident primer

Sí, tindrà uns instants més, perquè ja es posiciona vostè.

El Sr. Riera i Gassiot

Molt bé. Pel que fa al número 5, és el tema de la premsa en català, i de *tota* la premsa en català: la diària, la periòdica no diària, la comarcal i local, l'especialitzada, la científica... Saben que, a més dels diaris en català, hi ha, en aquests moments, dos grups que representen tant la premsa local i comarcal en català com les publicacions periòdiques en català; tant un grup com l'altre, que em penso que són molt de fiar en els seus plantejaments, en la seriositat amb què ens plantegen les coses, en les dades que ens ofereixen, ens diuen que també en aquests moments necessiten, evidentment, un impuls i un ajut. Les publicacions en català són una eina eficaç de normalització i, justament, perquè nosaltres les creiem justes i útils i perquè volem avançar pel camí de la trobada i del consens, és pel que, en aquest punt, n'acceptaríem una, que seria esmena de substitució, la tercera de Convergència i Unió, que substituiria el nostre punt número 5; per tant, ja dic que l'acceptaríem.

Acceptaríem també com, per tant, un nou punt afegit, l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya que completa el 5 de la nostra Moció i que és més explícit encara en el tema del suport de la premsa en català; la de Convergència i Unió diria: «Revisar els mecanismes de suport a les publicacions per tal d'optimitzar l'eficiència»; la d'Esquerra Republicana seria: «Incentivar el suport de la premsa en català tant pel que fa als ajuts de difusió com a la millor instal·lació i serveis tecnològics», que són dos aspectes —ho repeteixo— complementaris d'una problemàtica idèntica. Per tant, quedaria superada per..., millorada, evidentment, pel camí que seria molt millorat el nostre punt número 5, a partir de l'acceptació d'aquests dos punts.

Acceptem també l'esmena 1, del Grup Mixt, coherent amb una afirmació del president de la Generalitat en el darrer debat de política general. Seria un punt a part diferent que és: «Presentar al Parlament de Catalunya, durant el proper període de sessions, el Projecte de nova llei de normalització lingüística.» Ja he dit que acceptàvem també l'esmena número 2, del Grup Mixt.

I, en canvi, l'esmena número 3, del Grup Mixt, hi ha un punt que afegeix elements interessants, que és «Afavorir un tractament adequat de la llengua catalana en el doblatge o subtitulació de les pel·lícules comercials i introduir un sistema de quotes en el cinema.» Saben que en aquests moments, i com a cloenda de l'any del centenari del cinema, s'estan celebrant unes jornades...

El vicepresident primer

Ara sí que hauria d'anar acabant, senyor diputat.

El Sr. Riera i Gassiot

Només que..., a les jornades, que, en el moment inicial o final, l'honorable senyor conseller hi participarà, en què un dels punts que se'ns plantejarà serà justament aquest punt. Jo preferiria, per tant, si no sembla malament al Grup Mixt, aquest punt no tenir-lo en compte i acceptar-lo o proposar-lo per a una intervenció parlamentària posterior, autònoma.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Riera. En aquesta Moció, hi ha presentades set esmenes per tres grups. El Grup d'Esquerra Republicana, n'ha presentada una; per defensar-la té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada, el nostre Grup ha de fer avinent la seva plena coincidència amb el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tant pel que fa al discurs elaborat en la substanciació de la interpellació com en el text de la Moció subsegüent. De fet, no és balder remarcar aquestes coincidències, que no es donen només amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sinó que nosaltres esperem i sabem i desitgem que es donen amb una gran majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra, pel que fa, per un cantó, a la voluntat d'incentivar la política de normalització lingüística com, per un altre cantó, al mateix plantejament teòric sobre com incentivar a hores d'ara, a les entrades gairebé del 1997, per tant, acabant el segle XX, aquesta política de normalització lingüística.

Tots som també conscients que si en cert moment potser calia prioritzar el coneixement de la nostra llengua, el que ara cal, sens dubte, prioritzar és el seu ús social. Les llengües existeixen no perquè hi hagi filòlegs, no perquè hi hagi institucions o acadèmies, no perquè hi hagi diccionaris sinó perquè s'utilitzen. L'ús de la llengua és la base de la seva realitat.

Fa uns tres o quatre anys, una editorial catalana especialitzada en temes de sociolingüística entre altres coses va publicar un llibre en el qual es parlava de la mort de les llengües i, per exemple, s'esmentava el cas d'una llengua aborigen, pròpia d'Amèrica del Nord, de la qual només quedava un parlant. Una llengua amb un parlant ja és una llengua morta, perquè una llengua no existeix perquè algú la conegui sinó que existeix, si més no, perquè dos la utilitzen.

Aleshores, avui mateix, els mitjans d'informació escrita es fan ressò d'un treball, d'un estudi del Gremi d'Editors i del Gremi del Llibre en el qual es fan avinents algunes dades. Per exemple, que només un de cada deu llibres que hi ha a les llibreries del nostre país és un llibre escrit en llengua catalana, o que només un de cada cent llibres que es venen als quioscos del nostre país és un llibre editat en llengua catalana. Jo els puc assegurar que aquesta darrera dada –que un de cada cent dels llibres que es venen en els quioscos és un llibre en llengua catalana– és una dada feta... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Perdó, si us plau, hi insisteixo: silenci, per escoltar el senyor diputat.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Deia que aquesta dada –que en els quioscos podem trobar un 1% de llibres en català– és una dada feta amb la més bona voluntat del món. La setmana passada, els autors de l'estudi ens deien que els havia fet vergonya dir un zero coma..., que era el que tocava, i que ho havien arrodonit a l'engròs en un 1%.

I estic parlant del món del llibre, que és un món en el qual molts de nosaltres sempre hem dit que bé, que Déu n'hi do!, que l'edició en català és una edició que funciona, que es llegeix, doncs, una de cada deu de les llibreries, un de cada cent dels quioscos.

I no els parlo del món del cinema; el nostre Grup tradicionalment sempre en temes d'aquest tipus ha sortit aquí i els ha dit a vostès quantes pel·lícules en català podem trobar a les cartelleres de Barcelona. Avui ja no he fet la juguesca, perquè sempre és una juguesca estúpida, és un tant per cent misèrrim, insultant.

No els parlo d'anar a comprar a una botiga de queviures, de quants productes podran trobar etiquetats en la nostra llengua, no els parlo d'anar a una farmàcia i no els parlo d'aquests altres temes que sempre obviem o només traïem a la llum quan hem de parlar negativament del procés de normalització lingüística.

Sens dubte que avui es coneix la nostra llengua en un tant per cent superior a les dècades anteriors, però no s'utilitza la nostra llengua en un tant per cent superior a dècades anteriors. I no s'utilitza en aquells àmbits que, realment, defineixen la cultura de finals del segle XX, en l'àmbit del comerç, del comerç empaquetat i etiquetat, en l'àmbit de la tecnologia, en l'àmbit de la comunicació –vagin a comprar en un quiosc diaris, revistes, vagin a un videoclub a llogar vídeos i vagin a un quiosc a comprar llibres.

Aleshores, per això, creiem, el nostre Grup creu que és necessària una nova llei de normalització lingüística i, en aquest sentit, estem absolutament d'acord amb el conseller de Cultura quan a la Comissió de Política Cultural, que va comparèixer fa ja gairebé un mes, ens va tornar a insistir en la voluntat del Govern de presentar-la; el nostre Grup en això hi està d'acord i per això estem d'acord en el plantejament del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en la interpellació i en la Moció.

Per això també hem presentat una esmena en un dels molts aspectes que la podem presentar; de fet, es podien presentar moltes més esmenes, no perquè en la Moció presentada per Iniciativa no hi estiguem d'acord, sinó perquè aquest és un camp tan ampli que si Iniciativa ha fet una moció de cinc punts, hauria pogut fer una moció de vint-i-cinc, de cinquanta, de setanta-cinc, de cent, de cent vint-i-cinc i sempre alguna cosa hi hauríem trobat a mancar.

I el nostre Grup ha presentat... en un camp molt concret, en un punt molt concret, que és el de la premsa, el de la premsa a dos nivells. Per un cantó, a la premsa periòdica no diària hi ha un dèficit molt important a casa nostra, un dèficit, a més a més, que sembla ser desconegut o mal conegut pel Govern. En el Pla de normalització lingüística –i això ens ho recorden sempre que poden els membres de l'Associació de la premsa periòdica en llengua catalana–, en el Pla de normalització lingüística, quan es parlava de premsa es deia, per exemple, que calia incentivar la premsa infantil, quan justament és de la poca premsa que en català està Déu n'hi do!, normalitzada i té un nivell força acceptable. Justament, doncs, el Pla de normalització lingüística darrer deia això, quan potser el que hauria hagut de dir és que calia incentivar la premsa juvenil, quan en aquell moment sí que no n'hi havia i ara n'hi ha alguna petita mostra, i ahir, a més a més, això se'ns recordava en una molt oportuna tertúlia de Catalunya Ràdio, a la tarda, on justament es tractaven aquests temes.

Per tant, nosaltres hem volgut fer l'esmena –hi insisteixo– amb la voluntat d'enriquir en un dels molts temes que ho podem fer. Perquè això és molt complex, doncs, remarcàvem el tema de la premsa en dos nivells, en dos nivells: per un cantó, en el tema de l'ajuda a la difusió i la millora d'instal·lacions i equipaments tecnològics de la premsa periòdica, el Govern de la Generalitat va fer un bon ajut l'any 92, pel que fa a la informatització de la premsa periòdica en català, d'aleshores ençà l'ajut ha anat minvant o desapareixent, i, com vostès saben, el *software* i els programes del 92 ençà han canviat molt, moltíssim, i la manera, fins i tot, de compaginar la premsa o de portar la premsa de la redacció als tallers via informàtica, el 92, això era un somni i avui dia és una cosa absolutament normal, que qualsevol ciutadà gairebé pot fer des de casa seva, i, en l'altre, en el suport a la premsa d'abast local i comarcal, que és una premsa molt viva, que és una premsa molt forta, que és una premsa molt plural, que és una premsa molt independent.

Jo ara no voldria aprofitar l'avinentsa per parlar de la política d'ajuts del Govern de la Generalitat a la premsa escrita en català genèricament, perquè no és el motiu, però, en tot cas, sí fer esment que tant la premsa periòdica especialitzada com la premsa local i comarcal tenen uns motius de queixa que el nostre Grup entén, que em sembla que entenem tots els grups de la cambra, i que cal ajudar, i, en tot cas, que serveixi aquesta Moció, que serveixi aquest debat d'aquesta Moció com a promei, prefaci o pròleg, com vostès vulguin, de la futura discussió d'aquesta nova Llei de normalització lingüística, una futura discussió que nosaltres voldríem molt pròxima. Perquè jo els recordo, jo els vull recordar allò

que dèiem en començar: les llengües no són vives, no són mortes pel que fa al seu coneixement; ho són pel que fa al seu ús. Els que provenim del món de la filologia sabem, tenim l'experiència de les llengües clàssiques; les llengües clàssiques són vives pel que fa al coneixement; són mortes pel que fa a l'ús i, per tant, són llengües mortes i és així com se n'ha dit tradicionalment.

Per tant, donem un suport al coneixement de la nostra llengua, però donem un real suport al seu ús, a les farmàcies, a les botigues, als quioscos i a tot arreu; amb una televisió, amb una ràdio i amb un diari no es fa tot...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Bargalló i Valls

Em queden onze segons...

El vicepresident primer

Se l'hi ha acabat, se l'hi ha acabat.

El Sr. Bargalló i Valls

No voldria que el Parlament per onze segons patís.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies per la seva comprensió.

El Sr. Bargalló i Valls

La té tota, senyor president.

El vicepresident primer

Ara correspon intervenir al Grup de Convergència i Unió, que ha presentat tres esmenes. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no defensaré les tres esmenes perquè algunes d'elles ja..., bé, les tres ja m'ha dit el senyor Ignasi Riera que me les acceptarà; per tant, em sembla que val la pena que em posicioni ja sobre algunes de les esmenes que han presentat els altres grups.

Quant a l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, la número 1, jo li demanaria que, com que més o menys diu el mateix, gairebé el mateix que la nostra del punt tercer, a veure si podríem fer una transaccional en la qual es digués que, primer, la nostra esmena: «Revisar els mecanismes de suport a les publicacions periòdiques, per tal d'optimitzar l'eficiència en relació amb els objectius de consolidació i extensió de la premsa en català», i aquí hi hauríem de posar «inclosa l'especialitzada i la d'abast local i comarcal». És a dir, la diferència que hi ha entre aquesta esmena i la nostra, és que parla d'una determinada premsa; puntualitza. Per tant,

aquesta puntualització ens sembla important que hi surti, i nosaltres demanaríem que fos inclosa dintre de la nostra.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Hi ha un altre punt, que és d'addició, que és: Presentar al Parlament de Catalunya, durant el proper període de sessions, el Projecte de nova llei de normalització lingüística. Tots sabem que hi ha molt interès per part de la Conselleria de Cultura de presentar la nova llei de normalització, però el que no tenim clar és si serà adequat, si serà convenient o si serà possible de presentar-lo en aquest període de sessions. Per tant, el que sí que demanaríem és que es digués «dintre d'aquesta legislatura», però que no ens posessin un *timing* tan ajustat, perquè a vegades les coses es fan difícils i no es podria complir. Per tant, nosaltres voldríem que realment durant aquesta legislatura es pogués fer i que tots poguéssim estar d'acord en això.

Quant a l'esmena número 2, també del Grup Mixt, demanaríem que, quan parla de Comunitat Autònoma d'Aragó, hi afegissin «pel que fa a la Franja», perquè és que, si no, quedaria una miqueta que no sabem ben bé si és tota la comunitat autònoma o no. A nosaltres, el que ens correspon, em sembla, i el que demanem, és que puguem arribar a acords de col·laboració sobre la normalització lingüística amb tots aquells..., amb tota la globalitat dels Països Catalans, i, per tant, també amb la part de la Franja de la Comunitat Autònoma d'Aragó.

Aquestes són les que els demanaríem... De tota manera, han vist que han quedat dos punts, de la Moció que vostè ha presentat, que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que no hi he donat resposta. El primer, el número 2, no..., el número 3, que és presentar al llarg del curs escolar 96-97 un informe sobre la implantació del català en el sistema educatiu, nosaltres hi estem plenament d'acord i l'hi votarem favorablement. Per què l'hi votarem favorablement? Doncs perquè aquest estudi ja s'està fent. Hi ha un informe avaluat, que es va començar el curs 95-96 i que s'està fent, o es va fer, pel Servei d'Ensenyament del Català: considereu que aquest informe, aquest estudi, és de plena fiabilitat i és de total vigència. Perquè vostès saben que, malauradament, els canvis produïts en un curs són realment irrelevants, i que..., irrelevants pel que fa a les tendències que marquen, i, per tant, ens sembla que l'estadística que en surti, la valoració que en surt, d'aquest estudi, és plenament actual. És per això que nosaltres votarem afirmativament aquest punt.

Respecte al següent, que és el que parla del Consorci per a la Normalització Lingüística, tal com ha dit el senyor Riera hi ha una iniciativa aprovada per aquest Parlament i, francament, a mi sempre m'ha preocupat que, ple rere ple, o comissió rere comissió, anem presentant el mateix tipus d'iniciatives i les anem modificant..., no modificant, perquè normalment no es modifica gairebé res, però només actualitzant. Aquesta actualització, quan està encara en període de portar-se a terme allò que hem aprovat prèviament, ens sembla que devalua una mica la nostra tasca i, per tant, jo li demanaria que, donat que vam aprovar que s'elaborés un informe referent a la futura orientació i finançament del

Consorci per a la Normalització Lingüística, crec que valdria la pena..., jo li demanaria, senyor Riera, que vostès retreessin aquest punt per poder votar en la seva globalitat tota aquesta Moció.

I no hauria de..., no vull dir res més, només que el català, per desgràcia, encara es troba en una situació precària i és per això que nosaltres en parlem dia a dia i per això que aquesta cambra té tant interès a presentar-ho i a tirar endavant en diferents punts que realment facin que la llengua avanci i que recuperi aquella part de terreny que realment havia perdut en altres moments i que li és difícil, avui dia, de recuperar. És per tot això que nosaltres votarem favorablement, i a més a més amb la voluntat que això serveixi per demanar que hi hagi comprensió i que hi hagi solidaritat respecte a l'ús de la llengua, tant a Catalunya com fora de Catalunya, i és per això que nosaltres, ja li ho repeteixo, hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al tercer grup d'esmenes, pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt d'aquesta cambra, hem presentat tres esmenes a la Moció del diputat Riera, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. No tenim cap mena de voluntat de canviar la Moció, que compartim genèricament, sinó de millorar-la i intentar completar-la.

En primer lloc, en la nostra primera esmena, proposem que es parli de la futura Llei de normalització lingüística, una llei que ha estat reiteradament promesa, tant pel president de la Generalitat com pel conseller de Cultura i, ara fa uns moments, fins i tot per la mateixa diputada de Convergència i Unió que ha intervingut abans que jo mateix. Nosaltres pensem que el millor que podem fer és no retardar-la, i entenem que cal que aviat el Parlament en tingui un coneixement oficial i que comenci a treballar damunt del text que li porti el Govern. Ara per ara, el Parlament ja compta amb una espècie d'intergrup o ponència sobre la llengua, creat fa pocs dies. Hem començat a treballar diverses iniciatives de caràcter sectorial, i crec que ens agradaria a tots poder, aviat, tenir damunt de la taula la proposta de la nova Llei. I dic «nova» perquè coincidim amb el senyor conseller en el sentit que el millor que podem fer és una llei nova, més que no pas modificar la del 1983. La nova llei entenem que ha d'incorporar nous elements que incideixin de manera diferent i millor en la nostra societat. Un d'aquests punts ha de ser la política sancionadora d'aquells col·lectius que no compleixin la llei. En qualsevol cas, d'això, en parlarem al seu moment; el que proposem en la nostra esmena és que aquest Parlament, d'acord amb tots els grups parlamentaris, marqui un termini per a la presentació de la nova llei, i la nostra proposta és que sigui abans de l'estiu de l'any vinent. En qualsevol cas, si l'autor de la Moció

creu que es pot arribar..., o vol proposar alguna transacció, estem disposats a parlar-ne.

La segona esmena vol cobrir, creiem, un oblit..., un espai que s'havia..., un espai territorial, que suposo que és un oblit del diputat Riera en la seva Moció. Quan parla dels territoris amb zones de parla catalana, com el País Valencià o les illes Balears, entenem que hi falta la comunitat autònoma que administra la Franja de Ponent. En el cas que l'Aragó no en vulgui saber res, és el seu problema, en tot cas la seva irresponsabilitat; nosaltres, en tot allò que ens sigui possible, hem de vetllar per la salut de la nostra llengua, tal com ho hauríem de fer tots els parlants, siguem d'on siguem, o sigui quina sigui la frontera política que puguem tenir pel mig. I la Comunitat Autònoma d'Aragó té tanta responsabilitat en la defensa i protecció de la llengua comuna com hi pugui tenir la Generalitat de Catalunya, la valenciana o el Govern balear. Per això creiem que és necessària la referència aragonesa, en el sentit que no només ha de constar en una declaració del Parlament, sinó que calen polítiques de coordinació que permetin la consolidació i relleuament de l'ús i prestigi de la llengua catalana arreu del seu territori. Nosaltres preferim que consti, simplement, la referència a la Comunitat Autònoma d'Aragó, sense referir-nos a la Franja de Ponent; ja s'entén que, si parlem de la llengua catalana, només ens referim a la zona d'Aragó on es parla català. Perquè, si no, quan parlem del País Valencià, també hauríem de parlar de la «franja catalanoparlant del País Valencià» i, si anem especificant tan detalladament, potser al final tampoc no s'acabarà d'aclarir. Ens sembla que, si la voluntat del redactor de la Moció és parlar bàsicament dels territoris de l'Estat espanyol on hi ha catalanoparlants, doncs parlem de les quatre comunitats autònomes, així en genèric, i jo crec que ja n'hi haurà suficient.

Finalment, en la tercera esmena, proposem una referència a la poca o gairebé inexistent política cinematogràfica –lingüísticament parlant– del nostre Govern. La petitíssima, discreta i en certa manera fracassada operació Geperut ens demostra la manca de polítiques o, el que és pitjor, la manca de voluntat per catalanitzar el cinema a Catalunya. Entenem que es fa imprescindible l'establiment d'una política de quotes similar a la que hi ha entre el cinema europeu i l'americà en el territori de la Unió Europea. Proposem, en la nostra esmena, que se'n redacti un pla i que, si ho volen, aleshores el discutim. Senyors del Govern, els proposo que, en el tema del cinema, agafin el toro per les banyes, donin feina al seu flamant director general de Política Lingüística i presentin alguna proposta concreta i clara en aquest sentit. Estic segur que, al Parlament de Catalunya, les propostes que es puguin fer en aquest camp podran ser àmpliament recolzades. És en aquest sentit que lamento que el diputat Riera no m'accepti aquesta esmena, però en qualsevol cas agafo la seva paraula que, aquest tema, el podrem discutir més endavant en alguna nova iniciativa parlamentària. Entenem, però, que, donada l'actualitat, la situació del país en aquests moments, i malgrat que la Moció no és exhaustiva, però sí que tracta una sèrie de temes d'una certa actualitat i d'una certa urgència, el cas del cinema entenem que no hi podia faltar. En qualsevol cas, com dic, agafo la seva

paraula i confiem que aviat podrem fer alguna iniciativa parlamentària en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, i pel Grup Popular, el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la presa de posició del Grup Popular sobre aquesta Moció, voldria fer algunes consideracions generals sobre la virtualitat i, diríem, ressò polític..., en resum, eficàcia, que pot tenir aquesta Moció presentada. Deia el poeta Quevedo que tenia ell un sistema perquè les dones li anessin darrere, i era que s'hi posava al davant. I en certa manera aquí tenim unes demandes, unes peticions òbvies, algunes de vagues..., fins a cert punt, veient el que s'ha anat discutint en els nostres debats, en la Comissió de Cultura i aquí mateix, en plenari, una mica gratuïtes, però a unes propostes genèriques l'Executiu català respondrà amb respostes genèriques. Es fan propostes i tindrem respostes genèriques. Tot i això, voldria dir que la proposta que aquí es presenta, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, millorada força en els aspectes sintàctic, lèxic, i a la vegada, jo diria, doncs, també polític, per algunes esmenes que presenta Convergència i Unió, pot, doncs, tenir uns aspectes que nosaltres, indubtablement, considerem positius.

Per exemple, el tema de la millora de la informació. Veig que ja s'ha anunciat que hi han uns suplementes d'informació sobre..., més que la implantació del català, jo diria –seria molt més..., no ho sé, sonaria més democràtic–, l'ús del català, la utilització del català en els diversos graus de l'ensenyament; per tant, mai destorben aquesta cambra, aquests suplementes d'informació.

També crec força assenyada l'esmena perquè es digui coordinació sobre política lingüística, més que normalització lingüística, amb els altres països de parla catalana, les altres comunitats autònomes, que sempre, potser, això de la normalització lingüística no és tan ben vist, d'aquesta manera, sinó la política lingüística. Crec que això és força assenyat.

També podrem dir que, quant a la qüestió de les altres esmenes que s'han presentat, com la de procurar..., referent a l'aquí present, de la tercera i la primera, revisar els mecanismes de suport a les publicacions, i posar l'afegit, provinent d'Esquerra Republicana, de la premsa especialitzada i comarcal, doncs, està bé, crec, aquest nou enriquiment de l'esmena, és important. I també les òbvies –i, per altra banda, ja també anunciades pel conseller–, que la nova llei de normalització lingüística –jo estic en aquest subgrup– sigui..., no se li posin uns terminis tan exigents, i que es pugui dir que al llarg de la legislatura es presentarà, perquè no crec

que, si ha de ser una llei de consens, sigui una cosa fàcil ni..., així, que sigui un passeig, en aquest sentit, triomfal.

Quant a la Comunitat d'Aragó, creiem que s'ha de dir la Franja, sols manca..., crec que és molt necessari, això, i si això no s'acceptés, nosaltres, indubtablement, ens abstindríem en aquest punt.

I, quant a l'elaboració de plans específics per al suport tècnic i econòmic a les publicacions periòdiques en català i al doblatge i titulació..., únicament el nostre Grup no està conforme, per coherència amb el que ha exposat altres vegades, respecte a introduir un sistema de quotes en el cinema: som oposats al sistema de quotes, i per això aquí també fem la nostra reserva de vot.

Bé, davant d'això, doncs, crec que, per la resta, davant del que aquí es presenta o es demana, es pot obtenir gairebé unànime, almenys en el seu esperit, «sí» de la cambra i, jo dic, també del Govern català, que naturalment, sigui del color que sigui, ha de dir que sí a això, a aquestes demandes. És com, diguem-ne, si recomanéssim al conseller de Sanitat, doncs, que ajudi la salut i persegueixi la malaltia: òbviament, tots hem d'afegir-nos a aquesta gran esmena. I aquí potser entendreu la meua referència al poeta anterior.

Un cop més, el Partit Popular crec que fa, doncs, presta un suport al consens lingüístic en aquesta matèria lingüística en aquesta cambra, tot dient, una mica, com deia Schuman: «Fins ara he sentit discursos, ara espero solucions.» Quan arribin les solucions, cadascú dirà la seva, i el Partit Popular serà dels primers.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, brevíssimament, només per explicar el posicionament del Grup Socialista respecte a aquesta Moció que s'afegeix a la literatura abundantíssima, fins i tot, potser sí que és veritat, un pèl excessiva, que aquest Parlament ha generat en relació amb el tema de la llengua. Suposo que és un símptoma més de l'estat de salut..., o de la preocupació que existeix entorn de l'estat de salut de la mateixa llengua, que tan sovint aprovem textos relacionats amb la problemàtica lingüística de la llengua catalana. La senyora Rosa Bruguera deia, fins i tot, que potser és un pèl abusiu que tan sovint anem actualitzant, de vegades amb poques modificacions, la doctrina establerta en les resolucions d'aquest Parlament. Segurament que sí; en qualsevol cas, segurament mai no fa mal que, un cosa que ens és tan sensible, l'anem actualitzant.

Dels aspectes de la Moció, nosaltres voldríem destacar particularment, perquè ens semblen aportacions interessants de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la voluntat de la coordinació amb els altres ter-

ritoris on es parla la llengua catalana; aquest és un tema que ens sembla que potser sí que en això convé reafirmar la nostra posició, la posició conjunta dels grups parlamentaris.

I potser el que ens agrada més és l'aspecte, l'apartat número 3, en relació amb la implantació del català en el sistema educatiu. Jo ja vaig dir una altra vegada en aquesta tribuna que nosaltres compartim la preocupació expressada pel senyor Ignasi Riera sobre els resultats efectius del que ha estat el sistema d'immersió lingüística i de comprovar fins a quin punt és veritat o no que els nois i noies, quan acaben el seu període de formació, coneixen realment les dues llengües, tal com ens pensem i sempre hem tendit a predicar, sense acabar de comprovar si els resultats eren tan certs com les nostres afirmacions de principi. Nosaltres pensem que serà molt interessant conèixer un estudi que ens digui de debò fins a quin punt aquesta immersió lingüística dóna els resultats que a priori n'esperàvem.

També està bé que s'insisteixi en el tema de la reestructuració necessària del Consorci per a la Normalització Lingüística. El senyor Ignasi Riera ha afegit de passada, com aquell qui res, enmig del debat de pressupostos, un apartat relatiu a la necessitat de dotar de més recursos el Consorci. Nosaltres, naturalment, hi estem molt a favor; tant a favor hi estem que havíem formulat fins i tot una pregunta al president de la Generalitat per ser substanciada en aquest Ple, però, lamentablement, com que no ha estat escollida pel president, no podem saber què és el que pensa el president de la Generalitat en relació amb aquest tema. Però, en qualsevol cas, en aquest mateix debat de pressupostos, no ens mancaran oportunitats de continuar-nos referint a la retallada brutal que s'ha produït en matèria de política lingüística per part dels pressupostos del Departament de Cultura. És a dir que es manté la tònica de la retallada en aquest capítol.

Dir també, finalment, que les aportacions dels diversos grups han millorat probablement la Moció, però també l'han complicada en alguns aspectes, fins al punt que hi ha hagut un entrecruament de posicionaments contradictoris entre els mateixos esmenants que no estic segur que sapiguem del tot clarament on som exactament a l'hora de votar la Moció. Ho dic perquè potser convindria que el senyor Ignasi Riera, encara que ja s'hagi pronunciat sobre les esmenes, sí que ens aclarís exactament què és el que anirem a votar.

Vagi per endavant, en qualsevol cas, que nosaltres votarem a favor de tots els punts, inclosos els que s'hi han afegit per part d'esmenes d'altres grups, amb excepció de l'esmena número 1, del Grup Mixt, relativa al Projecte de llei de normalització lingüística, per raons que ja hem explicat tantes vegades en aquest Ple i en comissió que no cal que reitem. En aquesta, en tot cas, nosaltres ens abstindríem; la resta, la votàrem tota ella íntegrament a favor, sigui quin sigui –repeteix– el grau d'acceptació final que esperem conèixer del proposant de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per clarificar els termes de la votació especialment, demano al diputat Riera que precisi amb exactitud...

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president. I en tot cas, si li sembla, gairebé, el sistema més fàcil seria llegir el text que proposem, bo i indicant que tant el Grup d'Esquerra Republicana com el Grup Mixt, si s'escau, hauran de retirar les seves esmenes per poder donar lloc a la transaccional proposada. Aleshores, la Moció exactament faria així: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

»1. Remoure els obstacles que impedeixen el ple reconeixement del català en el context de l'Estat i de la Unió Europea.

»2. Fer les gestions tendents a incrementar la coordinació sobre política lingüística en els diferents àmbits de l'edició, dels mitjans de comunicació, del comerç i de l'ensenyament amb les comunitats autònomes del País Valencià i de les Illes, així com amb l'Estat andorrà i la Comunitat d'Aragó pel que fa a la Franja de Ponent.»

A veure, el punt número 3: «Presentar al llarg del curs escolar 96-97 al Parlament de Catalunya un informe sobre la implantació del català en el sistema educatiu, tant pel que fa als centres públics com pel que fa als centres concertats, amb una especial atenció a les etapes d'ESO i als estudis de formació professional reglada.»

Retiraríem el punt número 4, perquè estem seguint les gestions, els treballs que s'estan fent per parlar del Consorci de Normalització Lingüística i perquè en el Ple del Parlament tindrem ocasió de votar a favor esmenes que puguin incrementar o no el pressupost destinat al Consorci.

Per tant, passaria a ser número 4 l'antic número 5, que seria: «Revisar els mecanismes de suport a les publicacions periòdiques per tal d'optimitzar l'eficiència en relació amb els objectius de consolidació i extensió de la premsa en català, inclosa l'especialitzada i la d'abast local i comarcal.»

I el punt número 5, per al qual el Grup Socialista ha demanat votació separada: «Presentar al Parlament durant la present legislatura el Projecte de nova llei de normalització lingüística.»

El president

Moltes gràcies. S'han de pronunciar el Grup d'Esquerra i el Grup Mixt. Pel Grup d'Esquerra, té la paraula el senyor diputat...

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana està d'acord amb totes les transaccions proposades. En una que fa referència a la Franja de Ponent, li faria més il·lusió que digués només «Franja», perquè això del «Ponent» i el «Levante» sempre depèn del lloc on es mira. Però, en tot cas, retira la seva esmena en favor de les transaccions.

El president

El Grup Mixt?

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Per dir que, pel que fa a l'esmena número 1, doncs, la nostra esmena..., n'acceptem la transacció. També acceptem, encara que no ens agradi, la transacció a l'esmena 2. I, pels motius que s'han exposat, retirem l'esmena 3.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. En definitiva, per tant, procedeix la votació de la... Senyor Riera, em demana la paraula per a alguna clarificació?

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president. És que la senyora Rosa Bruguera em fa veure que, com que hem parlat de comunitats autònomes del País Valencià i de les Illes després de l'Estat andorrà, seria més normal que parléssim de la Comunitat d'Aragó després de parlar de la Comunitat de les Illes. Per tant, quedaria: «les comunitats autònomes del País Valencià, de les Illes, la Comunitat d'Aragó pel que a la Franja de Ponent, així com l'Estat andorrà», eh?

El president

D'acord, queda recollida. L'única pregunta que cal fer és si el Grup Socialista insisteix en la votació separada del punt... Sí.

Llavors, procediríem a votar la Moció tal com ha quedat llegida pel diputat senyor Ignasi Riera, que té en principi la conformitat transaccional de tots els grups, excepte el punt número 5, que el votaríem després.

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació.

La part de la Moció que hem votat ha sigut aprovada per 105 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I procedirem ara a votar el número 5, per al qual s'havia demanat votació separada.

Iniciem la votació.

El punt número 5 de la Moció ha sigut aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers

Passem, seguidament, al dotzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers, presentada pel Grup Mixt. Per exposar la Moció, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera, per un temps màxim de deu minuts. *(Remor de veus.)*

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a l'última sessió parlamentària vaig substanciar una interpellació, en nom dels diputats independentistes del Grup Mixt, en què es feia, jo diria, un balanç genèric de la situació actual del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya. Sense afany d'aglutinar tots els aspectes i tota la problemàtica que afecta el Cos, el que sí que vam intentar és esbossar o concretar aquells temes, aquells apartats que afecten més directament aquest Cos, o almenys el que els representants, bàsicament, del món sindical, del Cos professional de Bombers de la Generalitat de Catalunya entenen que a hores d'ara són els temes més preocupants de la seva situació. Aquests són aspectes..., els aspectes que nosaltres hem escollit, probablement, per la seva problemàtica, pel seu abast, són bàsicament cinc, que, al nostre entendre, queden resumits, jo diria que força acuradament, pel que fa a aquestes qüestions que he esmentat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

La primera fa referència al parc de vehicles terrestres del Cos. Hi ha una preocupació evident, que després de la interpellació vam poder constatar que també hi és per part de la Conselleria, però hi ha una preocupació evident pels membres del Cos de Bombers de la Generalitat pel que fa a l'estat d'aquest parc de vehicles, i en concret dels vehicles, de la gran quantitat de vehicles que tenen, jo diria, una edat avançada per l'ús que en fan precisament en el Cos. Hi ha vehicles –vaig recordar– que a hores d'ara tenen una antiguitat almenys de trenta anys; fins i tot es recordava que algun d'ells havia tingut problemes en alguna estació d'ITV per poder passar les revisions corresponents. Nosaltres, a part, diguem, d'aquesta anècdota, que és prou significativa, entenem que sí que és absolutament prioritari en la política de la Conselleria de Governació endegar un programa... –que per cert ja s'havia establert–, més que un programa, prioritzar una política de finançament plurianual de la millora i de l'adequació del parc d'automòbils d'aquest Cos.

Nosaltres vam poder comprovar com, fa dos anys, ja existia una partida, jo diria, dotada suficientment o d'una forma important i que l'any passat vam lamentar que es reduís pràcticament a zero i que aquest any en els pressupostos del 97, i que s'està debatent precisament en aquest debat de pressupostos que tindrà lloc després del Ple que ara té lloc, doncs, s'ha recuperat la dotació econòmica que al nostre entendre és, com a mínim, suficient per a impulsar aquest programa de renovació.

El segon aspecte que més preocupa el Cos dels Bombers és l'activitat, jo diria tot el món que envolta l'Escola de Bombers de Catalunya. Nosaltres –ja ho vaig posar de manifest en la interpellació– diferim d'alguns dels aspectes que fan referència a l'Escola, jo diria que diferim pràcticament en la seva totalitat; vam recordar que fins i tot no estem d'acord en la ubicació d'aquesta Escola, però entenem que aquesta és una..., almenys l'edifici és un edifici que es va inaugurar precisament

l'any passat i que ha de fer front a les necessitats del Cos, i que la nostra Moció al que fa referència, precisament, és a l'activitat que allà hi té lloc. Els bombers professionals el que reclamen sobretot és un reciclatge permanent, que no té lloc –i recordava també que hi ha bombers que porten una antiguitat en el Cos de vint anys que pràcticament han fet..., «pràcticament» no, no han fet cap curs de reciclatge de les seves tasques de bombers– i que, al mateix temps, els bombers voluntaris cursin un curs bàsic d'adaptació a les tasques de bomber.

Un altre apartat que interessa, jo diria, en gran mesura i especialment els Bombers de la Generalitat són les liquidacions econòmiques de les tasques fora de l'horari ordinari. S'havia produït en l'exercici passat una acumulació o un endarreriment de la liquidació d'aquestes hores, hores extres, que no s'havien pagat, almenys en una antiguitat d'un any i mig. Nosaltres hem pogut constatar que aquesta va ser una situació que sí que s'havia allargat força en el temps, que havia arribat al seu grau màxim quan he fet referència a aquest període de temps, però que, d'un temps ençà i en els exercicis pressupostari del 96 i del 97, ja s'ha reconduït aquesta situació, que constatem –i així ho hem de dir– que existeixen partides dotades, nosaltres entenem que suficientment, per fer front a aquests plantejaments laborals, que, per cert, probablement no compartim però que hi són, i que nosaltres entenem que han de servir perquè aquests retards no es produeixin.

Un altre aspecte que preocupa especialment els bombers professionals és l'aplicació, la pràctica de la segona activitat. Nosaltres enteníem que la Conselleria de Governació, i la Direcció General en concret, havia de regular i de concretar quins eren els llocs i quines eren les tasques que es reservaven precisament a aquesta segona activitat. S'havien començat a constatar, sobretot a partir de l'aprovació de la nova Llei de bombers, que existia una disfunció evident; és a dir que hi havien més persones que necessitaven passar a aquesta segona activitat i que, en canvi, no existia una oferta probablement a l'alçada de les necessitats del servei, tot i que hem pogut comprovar, després, sobretot en la intervenció del conseller, que la sensibilitat per part de la Conselleria hi era.

I per últim, una necessitat que jo en diria d'ordre jurídic, que és que nosaltres no enteníem massa el retard, i sobretot el perquè d'aquest retard, de l'aparició de l'aprovació del Reglament del Cos de Bombers professionals de la Generalitat. Existeix el Reglament dels bombers voluntaris, s'han aprovat molts i diferents reglaments, per exemple el de l'Escola i altres reglaments de tipus d'uniformació i d'altres aspectes, però, en canvi, probablement el reglament més important del Cos, que és el del Cos de Bombers professionals, el Reglament, el reglament que desenvolupa la Llei, doncs, encara no s'ha aprovat, ni s'havia aprovat ni s'ha aprovat ara en aquests moments. Nosaltres entenem que aquesta ha de ser una prioritat del Departament en el terreny jurídic i que, com més aviat millor, donant audiència a tots els interessats, però com més aviat millor, el Reglament del Cos de Bombers professionals s'ha d'aprovar i publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* perquè

nosaltres entenem que aquesta és una necessitat jurídica evident que els mateixos professionals del Cos fa temps que ho reclamen.

Resumidament, aquestes són, des del nostre punt de vista i –com he dit al principi–, sense la voluntat d'acumular o resumir totes les necessitats del Cos –nosaltres entenem que probablement encara n'existeixen més–, però hem de recordar que, en aquesta primera intervenció parlamentària, pel que fa, si no ho recordo malament –en aquesta legislatura–, referida al Cos de Bombers, era bo i interessant que es fes una interpellació que intentés recollir almenys aquells aspectes més importants, aquelles necessitats més grans o aquelles disfuncions que són més manifestes referides al Cos de Bombers.

Nosaltres hem volgut fer una moció i sobretot també una interpellació en to positiu i en to constructiu –com, per altra banda, en el meu cas s'ha produït pràcticament sempre aquí al Parlament–, que desitgem i preveiem i volem que sigui aprovada per una àmplia majoria per aquest Parlament, que, probablement –i després m'hi referiré–, algunes esmenes d'algun grup modifiquen en alguns casos, doncs, no substancialment però sí força els plantejaments inicials, però que en cap cas desvirtuen l'interès que hi era manifest, i nosaltres entenem que això serà una bona notícia per al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció hi han presentades esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. A veure si aconsegueixo ser molt breu, en la línia que ha marcat el mateix ponent, senyor Morera, certament enfocant una interpellació en sentit positiu i constructiu, i bàsicament també, segurament, sense recollir tota la problemàtica del Cos de Bombers que per la seva amplitud, doncs, segurament sempre queden més serrells, però que, en canvi, les que planteja sí que tenen molt a veure amb les discussions que varem tenir en ocasió de la Llei de bombers; i, per tant, a mi em sembla que bàsicament sí que recullen les problemàtiques més importants del moment, no? I una mica amb el *feeling*, també, que hi va haver en la mateixa interpellació i les respostes del conseller, nosaltres hem presentat unes esmenes que, com ha dit el senyor Morera, no tenen cap pretensió de desvirtuar ni de jugar a la defensiva del «seguir fent», sinó més aviat, diguéssim, la de completar alguns dels aspectes més actuals en relació amb el treball de la mateixa Conselleria. Per tant, i sintetitzant-les, en relació amb l'Escola de Bombers, que certament que ha de fer un esforç en el reciclatge, però nosaltres introduïm l'element de fer el coherent i congruent amb la Llei de protecció civil que en aquest moment està en tràmit en aquest Parlament. I sembla

que això és actualitzar-ho i, per tant, enriqueix pròpiament aquest punt de la Moció tot i compartint-ne el fons.

El punt primer no el toquem, en relació amb la necessitat de modernitzar el parc perquè és obvi, perquè tots ens fem grans i vells i les màquines també; però que en qualsevol cas, com s'ha dit també, doncs, en la partida d'aquest any, sobre aquests mateixos efectes, doncs, ja és d'un volum important —em sembla recordar—, de 288 milions de pessetes, la qual cosa també ha de permetre, en uns quants exercicis, una renovació prou adequada. Per tant, en aquest sentit no modifiquem el punt 1. El punt 2 sí, en relació amb l'Escola, aquesta actualització. En el punt 3 nosaltres estem d'acord que s'havien produït situacions, diguéssim, d'endarreriment en el pagament de les tasques fora d'horari o en els trasllats i locomocions, i, per tant, acceptant això i que no és desitjable i que no és bo, també hem de dir que en els últims mesos —i a vostès els deu constar, a qui faci un seguiment d'això— sí que s'havia produït ja una regularització important i, per tant, una aproximació en aquests pagaments.

El Departament constata que si fem tots plegats —bàsicament ells—, si ajudem que hi hagi un règim unificat de recollida de dades possibilitarà una automatització més important d'aquestes despeses i, per tant, que en un temps, en un període raonable d'aquesta recollida de dades, si s'aconsegueix unificar, es podrà atendre molt millor aquesta demanda i és el que es proposa en aquesta esmena: simplement racionalitzar aquest tipus d'informació que, repartida en tots els parcs i tota l'activitat de bombers del país, doncs, fa que no puguin ser molt automàtiques, però que en un període raonable es puguin satisfer aquells deutes que, altrament, són justos, propis i coherents amb la tasca d'un cos que a vegades té emergències i que té un tipus de funcionament no específicament, diguéssim, regulat d'horari.

Una altra esmena que hem presentat, d'acord amb el que també proposa el senyor Morera, és la de contemplar la segona activitat per als bombers que no poden complir els serveis operatius. Això, que en la Llei ja es recull, el que nosaltres pretenem amb aquesta esmena és vincular-ho amb l'aparició del Reglament; per tant estem d'acord amb aquest Reglament, que ja hi ha el de voluntaris, que surti el de funcionaris, i votem a favor i estem d'acord a aprovar això. I afegint-li, doncs, que aquest reglament reculli d'una manera especial aquesta activitat, que haurà de contemplar la regulació del pas a la segona activitat d'aquells bombers que tinguin disminuïda llur capacitat per a complir els serveis operatius.

Això bàsicament és el que preteníem modificar del que el senyor Morera planteja, i després introduïm un punt nou que nosaltres doncs, diguéssim, creiem que és convenient, que és promoure el desenvolupament i la consolidació del cos unificat de bombers voluntaris de Catalunya mitjançant mesures destinades a promoure la incorporació dels nous voluntaris i la formació i selecció dels seus comandaments, perquè és evident que el règim que hi ha és mixt i l'hem de mirar d'organitzar al màxim de correctament i coherentment possible.

Tot això és el que pretenem; amb la qual cosa, si el senyor Morera ho accepta, jo penso que pel tarannà que s'ha anat demostrant fins ara i pel seguiment posterior que en podem fer, doncs quedaria una moció de cinc punts i una vegada se'n refonen dos de la Moció inicial.

Per tant, doncs, reiterant l'agraïment al senyor Morera pel seu to, pel seu caràcter, per la seva actitud positiva, el meu Grup, si accepta aquestes esmenes, els les votaria favorablement.

I a títol individual, senyor Morera, jo també celebraré que un dia —que vostè s'hi ha referit abans— tinguem seleccions nacionals catalanes jugant pel món.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no hi han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Farem ús, doncs, de la paraula per, d'entrada, dir que perquè hi hagin seleccions esportives nacionals també cal voluntat política i, de vegades, això, no n'hi ha prou a dir-ho aquí de tant en tant.

Parlàvem de bombers. Tenim la sensació, tot i que el senyor Orriols ha fet esment al començament de la Llei de bombers, precisament, i de l'esperit que va regnar en aquells moments, una tramitació difícil, llarga i complicada; llarga i complicada no només pel fet que els mateixos grups parlamentaris, en molts casos, plantejaven opcions diferenciades, sinó que fins i tot en relació amb el mateix Cos de Bombers i amb els diferents collectius que hi ha dintre el Cos de Bombers, doncs expressava una dificultat gran. Jo crec que ens en vam sortir, no sé si molt bé o no, en aquells moments ens en vam sortir; que el Projecte de Llei hauria pogut ser millor, però que en tot cas va ser un projecte de llei més o menys —més o menys— consensuat tot i que hi havia, encara, doncs, discrepàncies en el seu moment. El que passa és que la segona part és: què passa després?, no? És a dir, a partir que el Projecte de Llei funciona, a partir que això s'aplica, quina és la reacció?, i, sobretot, quin és el funcionament diari del Cos de Bombers? I nosaltres tenim la sensació que estem sempre en el tema etern; és a dir: els bombers, quan siguin grans, què volen ser? És una mica aquesta sensació. El Cos de Bombers no ha madurat prou i no tant perquè no hi hagi professionals, que n'hi ha i molts, i en algun cas jo diria que molt ben preparats, que no és el cas de parlar de les persones en concret, que em sembla que han demostrat a bastament que fan allò que poden en moltes ocasions; sinó que són totes les condicions que es donen a l'entorn del Cos de Bombers que fan que aquesta maduració sigui extraordinàriament lenta.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Miri, pel que fa referència a les condicions de treball, higiene i seguretat, jo els puc afirmar avui aquí que en aquests moments hi ha parcs de bombers que no passarien una inspecció de sanitat, per una senzilla raó: perquè per dinar han de treure els camions a fora i dinar on hi ha el camió. I això, això, només això, ja faria que no passés una inspecció de sanitat, per exemple. O les mateixes condicions de treball, i em refereixo al lloc físic que estan ocupant algunes persones que treballen en el cos de bombers, tot i que no facin..., en aquest cas, no apaguin incendis, tampoc reuneixen les mínimes condicions exigibles en el que seria un lloc de treball digne quant a higiene i seguretat.

S'ha parlat també de les condicions de formació, s'ha parlat de l'Escola de Bombers. Efectivament, aquest és un tema en el qual hi ha discrepàncies importants. Jo vaig ser a la inauguració de l'Escola de Bombers i no és només el problema de la ubicació, aquest podria ser-ne un; és el problema de què es fa amb l'Escola de Bombers, quin sentit se li dona a l'Escola de Bombers, quins recursos –i, si no, repassem el pressupost–, quins recursos es donen a l'Escola de Bombers, quina política de formació fa l'Escola de Bombers. Per tant, en aquest sentit, tornem-hi. És a dir, abans parlàvem de condicions de treball, ara parlem de condicions de formació.

Es parla també o voldríem parlar també d'un aspecte important que són les condicions econòmiques. És evident que el tipus de feina que fan els bombers, la gent que treballa en el Cos de Bombers majoritàriament, no és el típic..., o, en tot cas, no és allò que tenim nosaltres establert com al típic funcionari, és a dir, la persona que treballa a la funció pública, que té un horari regular, que té un lloc de treball amb unes certes condicions més o menys avantatjoses, sinó que en aquest cas s'ajunten molt factors: el factor dels horaris estranys, és a dir, a partir de torns i, per tant, treballar en hores que no són considerades –entre cometes– «normals»; el factor risc –el factor risc és evident que és un factor importantíssim en el treball dels bombers–, i, per tant, això ha de tenir repercussions econòmiques. Unes repercussions que la llei no determina, ni determinarà en la seva quantia, i que per tant és una qüestió de voluntat política. I en aquest sentit tornem a trobar una altra vegada un aspecte, doncs, diguem-ne, en el qual no deixen de sentir una certa frustració; és a dir, les condicions econòmiques també és un repte encara pendent en el tema dels bombers.

Finalment, s'ha parlat també de l'informe sobre la segona activitat. És un tema que sí que se'n va parlar ja a bastament en la discussió de la Llei i és un tema que jo recordo fins i tot que, plantejat al revés, també vam discutir en més d'una ocasió. Hi ha un article a la Llei que diu: «Els bombers, a partir d'una certa edat, no podran fer segons què.» I nosaltres dèiem: «Home, si un bomber, per molta edat que tingui, demostra que físicament i psíquicament està preparat per fer aquella feina, no deixa de ser una certa discriminació, també.» Per tant, estàvem en un tema complex, difícil, que no era fàcil de trobar-hi la solució adequada, que a nivell de llei se li va donar la fórmula que va ser, però el que és evident és que en aquests moments també és un problema en la perspectiva de molts professionals del Cos

de Bombers. I en aquest sentit tornem a tenir un altre condicionament, en aquest cas pel que faria referència al rendiment en el treball, pel que faria referència a les condicions físiques o a les condicions psíquiques.

Jo diria que, en definitiva, estem davant d'una moció que indubtablement el nostre Grup votarà favorablement, entre altres coses per coherència amb l'expressat des de llavors amb el posicionament que el nostre Grup va fer en la Llei, que curiosament després va tenir algun canvi, i no precisament pel diputat que els parla en aquests moments; més aviat estaria en un altre grup, aquest diputat, no?, però bé, en tot cas, això és absolutament relatiu. I, en qualsevol cas, el que és evident també és que, pel que fa referència a l'últim punt, que és el reglament del Cos de Bombers, és que gairebé és una obvietat, és a dir, és una cosa d'aquelles que..., home, no es pot votar amb vergonya, però és que, és clar, està tan clar això, que és un dels temes també pendents.

Vull dir, en definitiva..., a veure, nosaltres suposo que hauríem redactat la Moció amb uns altres aspectes, amb uns altres termes; suposo també que, en el cas que haguéssim pogut, hauríem portat una altra política a l'hora de tirar endavant i a l'hora de plantejar com ha de funcionar i com ha de ser un cos de bombers, però, en qualsevol cas, dintre d'aquest esperit que manifestava el senyor Orriols, que és el que va presidir..., almenys per part nostra –i els nostres disgustos ens va costar, ho recordo–, voldríem també col·laborar al màxim en aquest esperit que deia el senyor Orriols, per intentar que això tiri endavant, per intentar trobar solucions i per intentar entre tots plegats fer madurar –i «madurar» ho dic, evidentment, en el bon sentit de la paraula– aquest Cos de Bombers tan necessari i imprescindible per al que seria un concepte de seguretat global a nivell de Catalunya, amb el qual ja saben que el nostre Grup hi treballarà..., hi treballa i hi treballarà, evidentment.

Per tant, anuncio, malgrat les esmenes, el nostre vot favorable a aquesta Moció referent al Cos de Bombers.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo ara dubtava si també m'he de pronunciar respecte a les seleccions esportives nacionals catalanes. He de dir que, en qualsevol cas, el nostre Grup, tal com ha expressat ja reiteradament en aquest Parlament, n'és partidari i, si s'escau que en algun moment ho hem de votar, doncs, ho tornarem a reiterar i ho tornarem a votar; però, em semblava que això, en qualsevol cas, no estava en els cinc punts d'aquesta Moció que ha presentat el Grup Mixt, i he de dir de bell antuvi que nosaltres li donarem el nostre suport.

I donarem el nostre suport a tots i cadascun dels punts, i també en el cas que s'acceptin les esmenes presenta-

des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè el que ens sembla –i les paraules del senyor Morera ens ratifiquen en aquest pensament– a nosaltres que pretén la Moció és ni més ni menys que impulsar l'aplicació de la Llei en relació amb el Cos de Bombers a casa nostra i, per tant, que el Govern es vagi dotant dels instruments necessaris perquè juguin el paper que els correspon, és a dir, l'element essencial –naturalment, juntament amb els elements materials corresponents– per a aquesta tasca tan important de prevenció i extinció d'incendis a casa nostra.

Hem de dir, de tota manera, que hi ha algun aspecte de la Moció en què nosaltres volem posar l'accent d'una manera especial, potser perquè les altres intervencions no l'hi han posat tant. Per començar, en el primer punt nosaltres estem absolutament d'acord amb la necessitat d'impulsar el programa plurianual de modernització del parc de vehicles terrestres –i jo aquí també vull posar l'accent– i de millores dels parcs de bombers. De les millores dels parcs de bombers, s'ha dit –això sí– pel senyor Benach, i jo crec que molt encertadament, les mancances que tenen determinats parcs, les situacions que fins i tot en molts casos poden plantejar problemes de salubritat pública, però és que jo diria que aquí el que cal és que el Govern de la Generalitat vagi complint els seus compromisos. Hem discutit en els pressupostos, i ho tornarem a discutir demà, que hi ha compromisos de la Generalitat de millora, de reforma, de creació de nous parcs de bombers que no s'han complert i que fa tres o quatre anys que estan ja compromeses. Per tant, ens sembla que aquest punt és molt important, no únicament pel que fa al parc de vehicles, sinó també a les millores dels parcs de bombers de la Generalitat. Aleshores, ens sembla molt adequat, en la línia també de les exigències de la Llei i de les exigències, naturalment, del bon funcionament de qualsevol cos de funcionaris –sobretot d'un en què les transformacions, el canvis, els nous mecanismes de prevenció i d'extinció ho fan més necessari–, l'avenç cap al reciclatge permanent tant dels funcionaris com també, naturalment, a partir dels seus cursos bàsics, dels bombers voluntaris.

Home, és evident que el que planteja el tercer punt és d'una necessitat evident, i ja s'ha assenyalat també, fins i tot pel portaveu del Grup de la majoria, de Convergència i Unió, que realment això s'ha de superar i que, per tant, cal, forçosament, que intentem que les liquidacions econòmiques per les tasques aquestes es compleixin regularment i, per tant, que hi hagi un pla de pagar els treballs extraordinaris de la manera que correspongui.

També cal abordar aquesta qüestió complicada com és la de la segona activitat, és a dir, la incapacitat per desenvolupar adequadament determinades tasques, però la necessitat, com deia, d'oferir aquestes possibilitats de la segona activitat, i tot això lligat amb l'exigència del reglament. Tal com s'ha dit també, aquesta és una obvietat que potser no caldria, però precisament cal perquè no hi és, cal perquè encara no tenim el reglament. I, malauradament, moltes vegades ens veiem en la necessitat d'haver de continuar insistint en coses que són òbvies.

Per totes aquestes qüestions, nosaltres votarem favorablement aquesta Moció en tots els seus punts. La votarem també en el cas que s'acceptin les esmenes que s'han presentat per part del Grup de Convergència i Unió; hem de dir que alguna d'aquestes esmenes ens sembla que fins i tot, a part del contingut, milloren el mateix redactat.

I només voldríem també insistir, per acabar, en una qüestió que no està exactament en la Moció, però que sens dubte es desprèn i s'ha de despendre d'aquesta inquietud i d'aquesta necessitat, que és anar cobrint totes les vacants que hi ha en el Cos de Bombers, que no estan totes cobertes i que realment ens trobarem amb una necessitat, segurament molt aviat, que tinguem cobertes totes aquestes vacants –insisteixo– en aquest Cos. Per totes aquestes qüestions, com deia, nosaltres votarem favorablement la Moció.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, quan va haver-hi la interpellació en el seu moment, en el Ple passat, entre el diputat senyor Morera i el conseller, en representació del Grup Parlamentari Mixt i del Govern, no vàrem saber veure cap mena de contradicció en el fons, sinó, en certa manera, un reconeixement per part del mateix conseller d'una sèrie d'inquietuds que el senyor Morera, en nom del Grup Mixt, manifestava, i, al mateix temps, reconèixer una sèrie de qüestions que ja estaven en via de solució.

Aquesta Moció prové..., o, més ben dit, la interpellació, nosaltres entenem que provenia del Projecte de Llei de prevenció i extinció d'incendis. En aquell Projecte de Llei, del qual jo era ponent en nom del Grup Parlamentari Popular, ja es van poder veure les inquietuds que tenien els representants dels bombers en totes les converses i negociacions que cada grup parlamentari va mantindre.

Se n'ha parlat, jo crec, a bastament, del tema de bombers, però creiem que aquesta Moció ha estat adequada en el moment i en el temps en què es presenta. Fa aproximadament poc més d'un mes, va entrar aquí en el Parlament un projecte de Llei de protecció civil, el qual significarà també una consolidació que ha de tindre el paper dels bombers en tot el dispositiu de protecció civil arreu de Catalunya, la qual cosa vol dir que, del tema dels bombers, se'n parla, i a bastament també, en aquest Projecte de Llei també, que, repeteixo, fa poc més d'un mes que ha entrat aquest Projecte de Llei de protecció civil.

Nosaltres entenem que els cinc punts que estan presents en aquesta Moció són totalment coherents, estan en la nostra línia també. En el que és la modernització del parc de vehicles terrestres i de millores del parc de bombers, hi estem totalment d'acord. No és ara que ho

2200

manifestem, sinó que ja ho vam manifestar en el seu moment i en alguns debats de pressupostos en aquest sentit. I el mateix senyor Morera ha reconegut que aquest any en els pressupostos, doncs, hi ha hagut un increment important. En la interpellació que es va substanciar es va fer èmfasi en una major aportació en el que són helicòpters i una pitjor dotació en el que són..., o una minsa dotació en el que són transports terrestres. Aquells que som alcaldes, aquells que coneixem el territori en el que són les poblacions en si, sabem que és prioritari el tema d'helicòpters en l'extinció d'un incendi, moltes vegades més que no pas en tot el servei que porten a terme els transports terrestres. Per tant, hi estem totalment d'acord, ja es preveu en els pressupostos d'aquest any, i creiem que aquest punt primer és un punt important, però que s'està portant a terme.

Pel que fa al segon punt, que és prioritzar el reciclatge permanent dels bombers funcionaris i la formació, bàsicament, a partir del curs bàsic per als bombers voluntaris, he de dir que en el Projecte de Llei que es va aprovar pel Ple d'aquesta cambra, he de dir que el tema dels bombers voluntaris va ser introduït en aquest Projecte de Llei gràcies a unes esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, i que per nosaltres és un motiu de satisfacció el fet que avui es reconegui aquesta funció dels bombers voluntaris, però que, indiscutiblement, la formació de tots aquests bombers és importantíssima per buscar després l'eficàcia del mateix Cos.

En el tercer punt, que es parla d'establir un règim fix permanent de les liquidacions econòmiques, aquest problema amb el tema de les dietes, locomocions, trasllats, d'acord... El mateix conseller va reconèixer públicament en la interpellació que no s'havien fet efectius fins aleshores, però que en aquest any, ja, 96 s'estava portant a terme una actuació concreta i els pagaments s'estaven millorant força. És important, doncs, reconèixer –i jo crec que aquest és un fet que cal distingir–, quan una cosa no es realitza suficientment correctament, que després es reconegui i es miri de solucionar aquest problema. Per tant, totalment d'acord.

El quart punt, aquest és un punt que, quan vam parlar d'aquest Projecte de Llei de prevenció i extinció d'incendis, els sindicats, els representants dels bombers, a tots els grups parlamentaris, hi van fer èmfasi. És un tema que hi han bombers que porten molts anys de servei, alguns d'ells necessiten certa formació i altres no estan adequats per a la primera activitat, vista l'edat que tenen els mateixos bombers; per tant, s'han de resituar en un altre lloc, en el que és la segona funció. Per tant, totalment d'acord.

I, quant al quint punt, que és elaborar i publicar amb la major brevetat possible el reglament del Cos de Bombers professionals de la Generalitat de Catalunya, també ens va anunciar el conseller que les darreres setmanes ha sorgit el primer esborrany del reglament de Bombers per a la redistribució de llocs de treball.

Per tant, crec que és una moció que, s'hi recullen o no les esmenes del Grup de Convergència i Unió que han presentat –les quals, com ha reconegut el mateix senyor

Salvador Morera, el diputat senyor Salvador Morera, són esmenes que enriqueixen, són esmenes que no dilueixen el text presentat d'aquests cinc punts–, el Grup Parlamentari Popular li donarà ple suport, i li donarà ple suport perquè creiem que és absolutament necessari, creiem que és una bona notícia per als bombers –tal com ha acabat el senyor Salvador Morera en la seva intervenció–, hi coincidim plenament, i en tot el que sigui sumar esforços en benefici d'un cos que, realment, en la tasca que desenvolupa, totes les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya li tenim molt a agrair, aquí trobarà el Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Celestí Corbacho, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no parlaré de les eleccions, però, en qualsevol cas, constatar que..., jo crec que debatre una moció el mes de desembre té la gran virtut que la podem fer no sota la pressió d'un possible incendi, però, en qualsevol cas, té també la virtut que ara sí que hem de situar el terreny i hem de situar i hem de prendre les mesures necessàries perquè quan realment arribi l'estiu, doncs, el Cos de Bombers estigui en millors condicions per poder fer front a la seva tasca i a la feina que té encomanada.

És evident –també ho deia el senyor Orriols– que es va fer, jo crec, una bona tasca en la Comissió i en el Projecte de Llei. És evident que aquesta Llei no recull..., segurament que no és la llei que a alguns de nosaltres ens hauria agradat veure publicada, però, en qualsevol cas, jo crec que es va fer un esforç, un esforç per intentar consensuar i dotar-nos d'un instrument qualitatiu, d'un instrument positiu i d'una llei que reunia i que tenia el màxim de consens. Però és evident també que la Llei el que establia era un conjunt de propòsits sobre el moment actual, però sobre el tema d'una impulsió de futur. I en aquest sentit, doncs, crec que la Moció, creiem que la Moció és oportuna perquè el que ve a plantejar aquesta Moció és, precisament, posar l'accent en aquesta necessària impulsió que s'ha de fer de cara al Govern perquè es desenvolupin determinats preceptes de la Llei i perquè, realment, es doti el Cos de Bombers dels mitjans necessaris perquè pugui portar a terme la seva tasca. (*Remor de veus.*)

No solament és suficient amb una declaració de bones voluntats...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Corbacho Chaves

...sinó que el que hem de confiar és que, a partir d'aquest moment, aquesta bona voluntat que exposava

aquí, en aquesta tribuna, el senyor Esteve Orriols, a través d'una esmena que ell qualificava de positiva i de millora d'aquesta Moció, doncs, sigui ara interioritzada pel Govern i que, realment, doti el Cos de Bombers d'aquells mitjans a què la Moció fa referència.

Per aquests motius, nosaltres hi donarem suport i, a més, saludem molt favorablement aquesta Moció, i esperem i desitgem que, quan arribi el mes d'estiu, doncs, primer, el millor que pot passar és que no hi hagi necessitat de fer ús del Cos de Bombers, però que, si per alguna raó, el Cos de Bombers hagués d'intervenir, doncs, que alguna de les mancances que en aquest moment es posen de manifest i es detecten hagin estat solucionades.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat presentant de la Moció, el diputat senyor Morera, que parla des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, jo ja he dit en la meua primera intervenció que trobava bé la major part –per no dir totes– de les esmenes que presenta el Grup de Convergència, jo diria, perquè, de les quatre que presenta, tres milloren des del punt de vista, bàsicament, tècnic els plantejaments primers expressats en la nostra Moció, i, després, en la darrera incorporen un article nou que jo no hi havia fet referència, però que, en qual-sevol cas, em sembla que en cap cas no desvirtua el text inicial i que, a més a més, el complementa d'una manera em sembla que positiva.

Només dir, senyor president, que amb l'acceptació de les esmenes, si s'acceptessin amb la numeració que hi consta, ens trobaríem un buit; és a dir, en el número 4 no quedaria res. I llavors el que proposo és que l'esmena número 5..., és a dir, el text de la Moció, en el punt 5, i l'esmena del punt 5 passin al 4, i que la 6 passi al 5, perquè, amb l'acceptació de les esmenes, el que fa és desaparèixer el punt 4. Per tant, que no es produeixi aquest decalatge. Amb això, doncs, dir que acceptaríem les esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació, els termes de la qual són molt clars. Amb la numeració que acaba d'expressar el diputat senyor Morera, votariem la Moció amb les esmenes incorporades. Senyores i senyors diputats, preparem-nos per a la votació.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 97 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Commemoració de la constitució del Parlament de 1932, de l'aprovació de la Constitució espanyola i de la Declaració universal dels drets humans

Senyores diputades i senyors diputats, em permetran que llegeixi una declaració que és tradicional en aquests dies en el Parlament de Catalunya: «La setmana passada, el 10 de desembre, va fer quaranta-vuit anys de la Declaració universal dels drets humans. Tradicionalment, el Parlament dedica unes paraules a aquest esdeveniment, que coincideix amb l'aniversari de la constitució del Parlament de Catalunya de 1932, i també, més recentment, amb l'aniversari del referèndum de la Constitució espanyola de l'any 1978.

»Enguany, cal posar un èmfasi especial a l'aniversari de la Declaració universal dels drets humans. Hi ha milions de persones que veuen vulnerats aquests drets dia a dia: a l'Afganistan, on especialment les dones són víctimes de la intolerància; a les zones dels Grans Llacs, a l'Àfrica; o a les zones més deprimides de l'Àsia. Però també aquí mateix, en l'anomenat Primer Món, on hi ha bosses de pobresa, en què es produeixen segrestos en nom d'ideologies extremistes i radicals, o continua la marginació de certs individus per qüestions de raça, per exemple, perquè es pateix la sida o, simplement, pel fet de ser seropositius.

»Catalunya és un país solidari. Ho ha demostrat a bastament els últims anys. Poques comunitats s'han abocat com nosaltres a l'ajut humanitari a les víctimes de la guerra de Bòsnia; pocs països contribueixen tan apassionadament amb les organitzacions humanitàries que intervenen allà on hi ha conflictes i, per la mateixa raó, poques nacions són tan exigents amb els seus representants si creuen que es pot arbitrar solucions polítiques.

»Avui també fa anys de la constitució del primer Parlament de la Catalunya autònoma i del referèndum de la Constitució espanyola; tots dos fets són garants de l'acompliment dels drets humans en el nostre país. El Parlament de Catalunya ha de vetllar per garantir que allò que diu la lletra tant de l'Estatut com de la Constitució s'apliqui a tots els ciutadans d'aquest país, sense distinció de raça, ideologia, estat de salut, sexe o capacitat econòmica. El Parlament de Catalunya es reafirma en la seva responsabilitat de respondre a les demandes del poble català i vetllar perquè es respecti la voluntat manifestada pels ciutadans.»

Moltes gràcies.

Alteració de l'ordre del dia

Procedirem ara al punt tretzè de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia, presentada pel Grup Socialista. Ara bé, m'ha arribat la informació..., perquè a més la Mesa ha rebut una transacció, que seria acumular-hi el quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes. Per tant, i d'acord amb els porta-

veus, procediríem a acumular i a debatre conjuntament les dues mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia

Té, en primer lloc, la paraula, per presentar la seva Moció, el diputat senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialista.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el darrer Ple vam tenir ocasió de mantenir un interessant debat a tres bandes, a través de la interpellació que va presentar Esquerra Republicana, de la interpellació que vam presentar nosaltres mateixos i de la intervenció del conseller de Medi Ambient en què replicava les posicions que s'apuntaven.

Com a conseqüència, lògicament, d'aquell debat i de la nostra interpellació, el Grup Socialista va presentar una Moció de cinc punts, que s'adreçaven i s'explicitaven les cinc qüestions que, des del nostre punt de vista, havien de ser tractades per intentar arribar a unes conclusions que permetessin, en el futur, millorar la situació en el sentit d'aprofitar millor o d'eliminar uns residus o uns subproductes de la ramaderia, segons l'apreciació de cadascú, que pel seu volum —donat que la ramaderia és una activitat tan important en l'economia de Catalunya— produeix ja un volum de residus o de subproductes, repeteixo, que poden produir greus contaminacions en la terra, en l'aigua i en l'aire del nostre país.

En aquest sentit, la nostra Moció contenia, repeteixo, cinc punts, el primer dels quals instava la realització, abans d'acabar l'any, d'un programa sobre residus procedents de la ramaderia, amb especial incidència pel que fa al tema de purins. S'havia parlat moltes i diverses vegades, fins ara, de la realització d'aquest programa o d'aquest pla, però fins a aquell moment, fins al moment que vam mantenir aquest debat, el Consell Executiu no havia aprovat encara aquest pla o programa que s'havia intentat en diverses ocasions. Erem conscients que aprovar-lo és una tasca difícil, perquè són molts els interessos que entren en contradicció i que estan en joc, però també és evident que era hora de fixar una data que emplacés, definitivament, la resolució d'aquesta qüestió tantes vegades anunciada.

En segon lloc, ens semblava a nosaltres necessari treballar en la línia de definir aquelles zones que, o bé per les seves condicions geomorfològiques, o bé per altres raons econòmiques, com poden ser clarament les característiques especialment turístiques i, per tant, susceptibles de promoció turística en un moment determinat i en un lloc determinat, calia definir-les com a zones sensibles o zones vulnerables a continuar a abocar-hi purins; o bé perquè, ho repeteixo, perquè la naturalesa geomorfològica d'aquelles terres ja no n'admet més, o per altres raons, com aquestes possibilitats turístiques que, per altres raons, convé, doncs, potenciar i incentivar, perquè són font d'activitat econòmica complementària o principal per a aquelles zones determinades.

Som també conscients de la dificultat que implica la definició d'aquestes zones sensibles o vulnerables, repeteixo, per la quantitat d'interessos que estan en joc, però és evident que tot Catalunya no és igualment susceptible de continuar rebent l'abocament de purins d'una forma indiscriminada o generalitzada.

En tercer lloc, a nosaltres ens sembla que cal continuar incentivant l'aplicació de sistemes nous o de noves tecnologies —com se'n vulgui dir— que permetin avançar en la línia del tractament dels purins en origen, precisament per a reduir la quantitat que, després, cal abocar sobre el territori de Catalunya. Ens sembla que a través dels diversos organismes d'investigació i de recerca, però també a través de les experiències susceptibles de ser aplicades en el nostre país, caldria realitzar un esforç més important del que es realitza fins ara per incorporar aquests nous sistemes o noves tecnologies en el tractament dels purins en origen; en definitiva, per reduir el volum que després haurà de ser aprofitat com a adob en el sòl de Catalunya.

Se'ns deia, se'ns diu tot sovint que els sistemes són diversos i que contínuament arriben innovacions que deixen obsolets els sistemes anteriors, i és veritat, però també és veritat que es coneixen en aquest moment ja sistemes suficients i que la tecnologia està prou avançada i és diversa com per a utilitzar-la ja no experimentalment, perquè jo crec que s'han fet experiències suficients, per a utilitzar-la en aquells casos o en aquelles circumstàncies en què es fa més justificat i més necessari.

En el quart punt, apuntàvem la necessitat de regular l'ús de metalls pesants, bàsicament el coure i el zinc, a la composició de la dieta dels animals. Aquest és un compromís que és contenia tal qual, taxativament, en el pla de sanejament de Catalunya, aprovat en el seu moment pel Consell Executiu i, per tant, era la reproducció literal d'un mandat ja assumit i respecte al qual fins al moment present s'ha fet molt poc o no s'ha fet res —repeteixo— per regular la composició dels pinsos i sobretot la utilització de metalls pesants en la composició dels pinsos, donat que aquests metalls pesants després retornaran a la terra a través, precisament, de les dejeccions d'animals i contribuirà encara més a aquesta saturació o contaminació de la terra.

I finalment en la cinquena, negociar amb els sectors implicats la normativa i les condicions per a millorar l'aplicació del Pla proposat, així com la repercussió dels costos que se'n puguin derivar perquè, no ens enganyem, el que s'està proposant, efectivament, significa esmerçar una quantitat important de diners; significa, per tant, repercutir uns costos importants sobre el sector i, per tant, cal abordar també necessàriament com es fa la repercussió d'aquests costos.

Convergència i Unió ens va fer saber la seva voluntat de presentar-hi una sèrie d'esmenes, que efectivament van presentar, però al mateix temps la voluntat d'intentar arribar a una transacció, si era possible i hi estàvem disposats. Jo només puc parlar, lògicament, per part nostra i de mi mateix, no puc parlar per part de l'altre grup que va interpellar i que va presentar també una proposta de moció, que és el Grup d'Esquerra Republi-

cana, el senyor Jordi Portabella —ells diran el què—, però almenys per part nostra sí que ens va semblar que seria positiu que en un tema tan complicat com aquest es pogués avançar tant com fos possible tots plegats perquè el Parlament pogués plantejar una resolució que tingués el màxim suport possible, que, encara que no anés tan enllà com nosaltres particularment hauríem volgut anar, sí que, almenys, signifiqui un pas endavant. Al mateix temps, poquet després d'aquell Ple anterior, el Consell Executiu va aprovar definitivament un programa per a la gestió de les dejeccions ramaderes de Catalunya i, per tant, el primer punt de la nostra Moció ja quedava resolt satisfactòriament en el sentit que nosaltres demanàvem que s'aprovés abans d'acabar l'any i, efectivament, el 21 de novembre el Pla era aprovat.

No hem pogut treballar suficientment en el Pla, sí que hi hem començat a treballar. I m'he fixat avui, doncs, en la part de costos, d'inversions que el mateix Pla contempla que caldria fer en tres línies d'actuació en aquests propers anys: en matèria d'ajudes a les explotacions agràries; en matèria d'instal·lació, de regulació i emmagatzematge, i regulació de purins i en matèria d'instal·lacions per al tractament de purins. El mateix Pla preveu unes inversions necessàries de 12.000 milions de pessetes; són moltes inversions tal com van les coses. Nosaltres avalem, en principi, els continguts del Pla a partir de l'estudi lleuger que n'hem pogut fer. Cridem el Consell Executiu i el conjunt de la cambra perquè es realitzi el màxim esforç perquè aquest, que és un problema certament important en el nostre país, entri de la millor manera possible en vies de solució. Fem un vot de confiança al propòsit de la majoria de trobar aquests punts en comú que ens permetin l'adopció d'una moció transaccional, i en aquest sentit anuncio ja des d'ara que assumim la proposta que se'ns formula de transacció que penso que ha estat entregada ja a la Mesa del Parlament.

No farem cap altre torn d'intervenció respecte a aquesta proposta de transacció; no és tant com allò que nosaltres volíem en principi o almenys no és tan diàfan, tan nítid, el compromís, però ens sembla que significa un pas endavant, que sobretot, si el podem plantejar tota la cambra plegada, significarà un pas endavant en la solució del problema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes

Per exposar la seva Moció, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció que presentem, que té nou punts i que és

conseqüència de la interpellació que varem presentar sobre purins, una interpellació d'urgència i que va coincidir amb la interpellació que també va defensar el senyor Ramon Vilalta per part dels socialistes, doncs creiem que ha donat el seus fruits. I creiem que ha donat els seus fruits perquè ja en el seu moment vaig dir que el problema dels residus ramaders, el problema dels purins..., i deixin-me dir que no tots els purins són residus, però no tots els purins són dejeccions, perquè en tot cas el concepte de residu ja saben vostès que és un concepte molt «tonto», que és a partir del qual no hi ha un aprofitament d'allò i, per tant, des del moment que aquestes dejeccions de porcíns es puguin realment reaprofitar, per exemple, per adobar la terra, si això es fes amb tots els purins, no es podria parlar de residus; però com que això no passa, com que hi han excedents i com que hi ha una quantitat important de purins que el que fan és contaminar les aigües, i no són tractades, sí que podem parlar de residus ramaders, de purins que són residus i de purins que no són residus, sinó que es fan servir com a matèria primera, com a adob orgànic, bàsicament de nitrogen.

Però els deia que ja els vam dir que el problema dels purins no era un problema que per ell mateix comportés una gran dificultat o una dificultat superior a la que pot portar altre tipus de residus, sinó que el problema havia agafat una certa volada, conseqüència que el Govern de la Generalitat no hi havia intervingut a temps. Des que hem fet, des que es va produir la interpellació fins al moment de defensar la Moció presentada per Esquerra Republicana, la veritat és que s'ha avançat; la veritat és que el Govern s'ha bellugat i, per tant, nosaltres celebrem que això s'hagi produït. I fruit que s'hagi bellugat, el primer punt de la nostra Moció, el que parlava de la necessitat d'avançar en el Programa de gestió de purins, doncs, queda —per dir-ho d'alguna manera— caduc, queda superat pels esdeveniments que s'han produït.

Nosaltres presentàvem nou punts, del primer dels quals ja n'he parlat; els altres vuit que queden es poden agrupar en tres grans grups. El punt segon i el punt tercer, en la necessitat de minimitzar la quantitat de purins que es generen, des de dues òptiques. Una, des de les modificacions estructurals en aquells elements que intervenen en la generació de purins a nivell de les granges. Moltes granges a Catalunya s'han anat ampliant, fins i tot generacionalment, de manera poc ordenada en ella mateixa, i això ha fet, per exemple, que les conduccions de l'aigua dels terrats no siguin prou bones i això, aquest és un dels elements que genera més purins, encara que sembli una anècdota, encara que sembli una «tonteria»: les aigües pluvials mai conduïdes són un dels elements que fan que es generin més quantitats de purins. I també introduïem la necessitat d'entrar en qüestions de minimització que surten en el Pla de gestió que tenia ja preparat el mateix Govern de la Generalitat.

L'altre bloc, el de l'educació ambiental, intentava incidir o incideix sobre dos elements: primer, no sobre abonar amb nitrogen orgànic els camps i, en segon lloc, fer que el tipus de purins que es tirin, es tirin de manera ordenada i en funció de l'època pertinent, en funció de

la collita i en funció de les capacitats del sòl. A Osona, que és una de les comarques on el problema dels purins, doncs, s'ha expressat amb més contundència, es continua venent la mateixa quantitat d'adobs inorgànics que es venia abans; la qual cosa vol dir que a més de l'adob orgànic que se li posa en el terreny mitjançant el purí, se'l sobreabona amb el nitrogen inorgànic que es compra i que després s'escampa. Això és un problema ben fàcil de solucionar i estic absolutament convençut que, si s'explica, cap pagès sobreabonarà amb nitrogen inorgànic el seu camp, entre altres coses perquè això val diners i, per tant, si no ho fa, s'estalviarà uns diners.

Mesures com aquestes, que poden semblar de calaix, per entendre'ns, són aquelles petites mesures d'educació ambiental que permeten que es produeixin avenços significatius i era en aquesta línia que nosaltres presentàvem també propostes d'educació ambiental.

El tercer gran eix és el d'intervenir en la composició dels aliments que es donen, bàsicament als porcs, perquè en funció de l'alimentació que se'ls dona també es genera més purí o menys purí.

També teníem dos punts, que eren independents d'aquests tres grans blocs, que feien referència: un, a la necessitat de construir depuradores de manera mancomunada; igual que s'han construït depuradores de caire industrial i de caire municipal, nosaltres pensem que s'han de construir depuradores per al tractament de purí, depuradores que tècnicament estan solucionades, n'hi ha algunes que ja funcionen amb un dimensionament petit a Catalunya, però creiem que no és un problema tecnològic, sinó que és un problema de cost i, en tot cas, nosaltres considerem que el Govern ha d'assumir el cost de construir algunes depuradores perquè tractin els purins. I, en segon lloc, demanàvem un tractament específic de pretractament. Per què? Perquè la separació de líquids amb la separació de sòlids és el que ens pot permetre, en primer lloc, un millor abonament del terreny on es generen els purins, mitjançant el líquid, i, mitjançant el sòlid, transportar el purí a un radi superior al que ara surt econòmic, que és a quaranta quilòmetres, pel fet que el sòlid té una major concentració.

Tal com ha dit el senyor Ramon Vilalta, Convergència i Unió ens ha fet arribar una esmena transaccional que nosaltres acceptarem perquè ens sembla que és un pas endavant i ens sembla que està en la línia del que deia al principi, és a dir que el Govern es belluga per intentar solucionar la qüestió dels purins i perquè els purins cada vegada siguin menys residus per ser més matèria primera. Nosaltres trobem a faltar un estudi aprofundit i seriós sobre les capacitats del sòl de Catalunya quant a absorció de purins: no és el mateix un tipus de sòl que un altre, no és el mateix un tipus de collita que una altra, no és el mateix una collita per any o dues collites per any. Per tant, aquí, tot i que sabem que els barems que s'estan utilitzant són una transposició pura del que és la directiva europea, nosaltres pensem que aquí podríem avançar i podríem arribar a acceptar una major capacitat d'absorció dels purins en segons quins territoris i segons quines composicions de sòls i menys de la que actualment està regulada en alguns tipus de sòls

i en funció també de les collites. Pensem que aquest és un element interessant i que, malgrat que no estigui reflectit en l'esmena transaccional, no ha de ser una línia per no anar treballant en el futur.

I el segon punt, que no el trobem reflectit, és el de la construcció mancomunada de depuradores tot i que, tant la part de pretractaments com la part de tractaments mitjançant les depuradores, podrien quedar incloses en el punt a de l'esmena transaccional; però el fet que no estigui especificat ens porta a mencionar això.

De tota manera, tal com ja deia abans, pensem que aquests cinc punts que se'ns proposen com a esmena transaccional són prou vàlids com perquè els donem suport i com perquè els acceptem. Hi ha en tots ells una visió, diguem-ne, més etèria que no consistent del que són les propostes presentades tant pel Grup Socialista com pel nostre. Però, aquest, ja sabem que és el mal de què hem de morir quan s'accepta una esmena transaccional del Govern i, per tant, no és cap novetat i ens sembla que estan dintre de la línia habitual. Per tant, nosaltres, efectivament, donarem suport a aquesta esmena transaccional i, per tant, no votarem els punts que no considerem que estiguin reflectits en aquesta esmena. Sotmetrem a votació els punts que nosaltres considerem que no estan inclosos en aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn..., per presentar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Jesús Bartolomé, per un espai acumulat de vint minuts.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Senyor president, senyores i senyors diputats, durant l'any transcorregut d'aquesta legislatura s'ha tractat amb freqüència important la problemàtica dels purins. Això suposa una demostració de sensibilitat dels grups polítics d'aquesta cambra envers una problemàtica mediambiental molt important a Catalunya, i concentrada fonamentalment en algunes comarques.

No reiteraré les xifres –molt repetides al Parlament, en els diferents estudis i en els mitjans de comunicació– de la importància de la cabanya ramadera catalana i l'efecte mediambiental de les seves dejeccions. A nivell personal, és un tema que m'ha preocupat, i m'ha ocupat, i molt, durant els quatre anys que vaig ser i «disfrutar» com a delegat de Medi Ambient a les comarques de Lleida. És per això que vull fer referència a la feina feta –perquè se n'ha fet, i molta– i la que es continua fent, que també és molta.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ja el 1992, aprofitant les primeres convocatòries d'ajuts, conseqüència d'una iniciativa sorgida del mateix sector a Artesa de Segre i a Almenar, es van començar a realitzar reunions per comarques amb ramaders per explicar la problemàtica, les solucions i, sobretot, que calia un canvi d'actitud. La realitat és que la respos-

ta va ser magnífica, tant en l'assistència nombrosa com en l'actitud receptiva. També es van organitzar conferències, jornades, i es va participar, fruit de la preocupació, en congressos i fires organitzats pel sector implicat, i es continuà fent amb major freqüència a la zona. Parallelament, des del Departament, i des del convenciment que el purí, carregat de mala fama pel seu ús indiscriminat, que el purí, ho repeteixo, és un bon adob, es van començar accions de suport a infraestructures d'aprofitament i de correcta gestió, de suport a l'estudi i a la investigació, a cursos de postgrau, a doctorats específics, reunions amb els integradors i productors de pinsos, amb els sindicats agraris, el món cooperatiu i ADS.

S'ha d'assenyalar també, en aquesta línia d'actuació en tots els fronts, l'edició de manera conjunta pel Departament d'Agricultura i el de Medi Ambient del *Manual de gestió dels purins i la seva reutilització agrícola*, i també el Decret 61/94, sobre la regulació de les explotacions ramaderes i l'Ordre del 7 d'abril del 94, també, en la qual es fixen normes d'ordenació de les explotacions ramaderes i que, conjuntament amb les exigències de les comissions d'activitats classificades per a la legalització nombrosa i/o implantació de noves granges, ha suposat un pas important en la regulació i l'ordenació mediambientals del sector.

També es va treballar i es treballa en una línia menys agradable, però necessària, que és la controladora i sancionadora, amb nombroses inspeccions, amb avis i informació de les solucions adients per a la correcta correcció dels problemes, el marcatge dels terminis i el control posterior del compliment o la sanció corresponent.

Senyor Portabella, vostè va reiterar diverses vegades en la seva interpellació que no s'havia fet res. No s'ajusta a la realitat. Fixi's el que deia el seu partit, a Lleida, el dia 30 de maig d'aquest any, al diari *Segre*. Llegeixo textualment del castellà en boca d'un dirigent, aleshores, del seu partit: «Aseguro que la Generalitat aplica un criterio excesivamente restrictivo en materia de purines, de acuerdo con una normativa comunitaria válida para el norte de Europa, pero no para Cataluña. Esquerra considera que, con estas exigencias, se puede llegar a paralizar el crecimiento del censo porcino en Lleida.» Com diuen, també en castellà, «ni tanto ni tan calvo».

Per les mateixes dates, el mateix diari anunciava que l'Ajuntament de Fraga, punt pròxim nostre, demanava consell a la Generalitat per solucionar el problema dels purins en el seu terme aragonès, quelcom que des de fa temps es fa i s'està fent molt bé. La realitat de la situació és que importem i, per tant, gastem divises de manera important en adobs químics que també poden ser contaminadors, i que tenim un producte, un adob magnífic, el purí, que, a més a més, té un component orgànic per a unes terres com les catalanes, mancades d'aquest contingut. Per un altre costat, es parla de diferents sistemes, de diferents nivells de tractament del purí, però també hem de tenir en compte el marge en què es mou el sector, majoritàriament integrador, en marges per porc, de 1.500 a 1.700 pessetes, i que per tant, no pot assumir costos superiors a les 250 o 300

pessetes per metre cúbic de purí, sinònim de cost per porc. Afortunadament, la iniciativa privada, amb l'ajut de l'Administració, està investigant i està trobant sistemes recents més assequibles al ramader i rendibles al gestor, i en són un exemple recent la signatura de convenis de nombrosos ramaders d'Alcarràs i una empresa especialitzada. De tota manera, i malgrat aquest estalvi econòmic del país, dels ramaders i dels pagesos, amb l'aprofitament del purí com a adob i alternativa a adobs químics importats, s'ha de tenir en compte també un concepte, una regla general i mundialment assumida, que és que el cost de natura ha d'anar inclòs o s'ha d'aplicar al preu del producte, i això també val per al sector ramader.

Després d'aquesta exposició, lleugera, hem de tornar al present, a les mocions que avui es discuteixen. Són, en realitat, unes mocions d'èxit; han triomfat abans del seu debat; s'han fet realitat, ja, les parts més importants de les seves propostes, probablement, fruit d'aquesta comunió d'interessos, en aquesta causa, tant per part del Govern com per part de l'oposició i del Grup que dona suport al Govern, en una defensa unitària del país, en aquest cas, en una problemàtica mediambiental total i parcialment assumida per tots. No cal que s'hagi de fer el que un escriptor de Lleida, que escriu diàriament al diari *La Mañana*, sota el títol «déu», en minúscules, i que proposava que es regués el Parlament de purins, avui, perquè fóssim sensibles al tema. No cal. Ja sabem que els déus en minúscules són de fang, buits, i malgrat les belles formes, sense continguts transcendents. I no puc passar, avui, sense fer referència a un article del mateix escriptor que, sota el títol «Amor per un dòlar», va escriure la setmana passada –i que he enviat a la Comissió Home - Dona del Parlament– per a la seva valoració. Hi han coses que fereixen molt més la sensibilitat que els purins, perquè afecten l'esperit i el respecte fonamental a la persona humana, sigui home o dona, i de qualsevol procedència.

Però tornem als purins. Ja he dit que els punts més importants de les mocions del PSC i d'Esquerra Republicana ja han estat complerts amb l'aprovació dels programes de dejeccions ramaderes el dia 21 de novembre, i amb la signatura d'un protocol amb entitats agràries i ramaderes el dia 10 de desembre, en virtut del qual es crearà un grup de treball per a la redacció d'una normativa que reguli la gestió de les dejeccions ramaderes, fent compatible l'activitat empresarial amb la gestió ambiental, i en què van participar Unió de Pagesos, USAC, Coalició de Ramaders i Pagesos de Catalunya, el món cooperatiu, etcètera. És a dir, tothom.

La resta de punts, també coincidents en el fons, crec que han estat recollits en l'esmena transaccional. Crec que ha estat un pas endavant per al medi ambient; crec que ha estat una lliçó de tots els grups, que hem demostrat que, per sobre dels legítims interessos partidistes, està el bé i el progrés de Catalunya; és, en definitiva, un pas endavant per al suport a un sector important de reequilibrament de l'economia catalana. Ha estat també un exemple de solidaritat, i si la solidaritat és un principi fonamental en el desenvolupament de les societats i dels pobles, en temes de medi ambient és imprescindible. Hem de fugir del complex que en castellà es diu «Empno», que vol dir «En mi patio, no».

2206

Tothom és sensible als temes mediambientals, però tothom vol l'abocador, o quasi tothom, vol l'abocador o la instal·lació que sigui a casa del veí. Avui, això no ha passat aquí, al Parlament.

I a nivell personal, no puc menys que, en aquesta primera intervenció meva al Ple, agrair la cordialitat dels proposants de les mocions, i en especial la de l'illustre diputat senyor Vilalta, perquè, després de tantes divergències en la nostra vida política, avui hem arribat a la convergència. (*Rialles.*) Senyor Vilalta, senyor Portabella, senyor Aige, senyor Gimeno, senyor Tugues, això pot ser un sis a zero a favor del medi ambient.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar llur posició, intervindran ara els grups que no han presentat esmena. En primer lloc, té la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues; té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. No sé si el senyor Bartolomé, amb aquesta referència al sis a zero, ha volgut també introduir, per la via dels purins, el tema de les seleccions nacionals; en qualsevol cas, el tema de les dejeccions ramaderes, dels subproductes o, clarament i directament, el tema dels purins, com s'ha dit, és un tema d'aquells que de manera reiterada ha anat tractant la Comissió d'Agricultura, que s'ha anat preocupant, ho repeteixo, de manera reiterada d'aquesta qüestió davant l'aparent política d'anar deixant fer a què semblava disposat el Govern. El tema va arribar el Ple passat, amb la presentació de dues interpellacions que coincidien a acusar el Govern que sobre el tema dels purins no havia fet res.

El conseller va explicar les negociacions que s'estaven portant amb diferents parts afectades sobre el Pla de les dejeccions ramaderes, converses que es van concretar el dia 10 de desembre, després que s'aprovés el Pla el 21 de novembre, amb la signatura d'un conveni que implica la creació d'una comissió de treball integrada per representants de l'Administració i del sector que haurà d'elaborar una proposta de marc normatiu que tingui en compte la gestió, el control, el transport i l'aplicació del purí. Per tant, bàsicament, encara estem on estàvem: estem en massa res de concret encara. Estem on havíem d'estar uns quants anys enrere, abans que el problema dels purins agafés la importància vital que ara té.

Al marge d'això, el conseller va explicar tota una sèrie d'actuacions que el Govern ha anat fent en defecte d'un pla global i globalitzador sobre el tema, començant per la redacció d'un manual de gestió de purins i la seva reutilització agrícola, que un cop redactat devia passar directament a la clandestinitat, atès que, almenys cap diputat de la Comissió d'Agricultura, tenia coneixement de la seva existència.

També se'ns va parlar de determinades dotacions presupostàries d'uns quants centenars de milions, bàsi-

cament destinades a la construcció de basses per a l'emmagatzematge dels purins; se'ns va informar que la producció de purins s'ha reduït d'un 25%, fruit de l'aplicació de noves modalitats en l'alimentació del bestiar i, ara mateix, el senyor Bartolomé ens ha continuat parlant d'unes quantes realitzacions més que s'han dut a terme aquests últims anys.

Tot això, però, fet en absència d'un pla que contemplés la gestió i el tractament de purins en la seva globalitat, contemplant totes les possibilitats comarca per comarca i el país en el seu conjunt; per tant, tot allò que s'ha fet fins ara bé podria anar directament a participar en aquell programa concurs de Televisió de Catalunya, de *Si l'encerto, l'endevino*, perquè: servirà el que fins ara s'ha fet? Doncs, probablement, sí. Probablement, servirà, però aquesta política de la improvisació no hauria de ser l'habitual ni la que ens deixés satisfets, cosa que sembla que no li passa al conseller de Medi Ambient, que n'està, i molt, de satisfet, tant que durant la substanciació de la interpellació, i en un moment d'eufòria i empena dialèctica va arribar a afirmar textualment: «la qual cosa vol dir que el pla, tot i no haver estat encara aprovat, ja s'està aplicant». Doncs, fantàstic. Pendent de signar, en aquells moments, el pla, de signar el conveni per tal d'elaborar una proposta de marc normatiu, doncs, resulta que ja l'estem aplicant. D'això se'n diu «efectivitat màxima», i francament no sé de què ens hem de preocupar.

En qualsevol cas, el que urgeix, segons el nostre punt de vista, és el primer punt de la Moció transaccionada; de fet, el primer paràgraf, el que diu «Accelerar el desenvolupament del programa de gestió de les dejeccions ramaderes a Catalunya, per tal de garantir la protecció del medi ambient.» Això, des del nostre punt de vista, és important. Allò altre també és important, però bàsicament amb caràcter indicatiu, perquè si això es convertís en una mena de *numerus clausus*, aleshores, fins i tot ho trobaríem de totes totes insuficient i potser, fins i tot, contraproductiu, perquè pot condicionar el futur treball de redacció de la normativa a què es comprometia aquell acord signat ara fa poc.

Segons com ho veiem nosaltres, totes les possibilitats haurien de restar obertes, des de la possibilitat de depurar els purins a determinades comarques, fins a la possibilitat de considerar l'oportunitat de concedir o no noves llicències en comarques de saturació extrema, per exemple, tenint en compte, de totes maneres, les necessitats del sector, al qual, malgrat el bon any que ha tingut, doncs, no li podem demanar qualsevol sacrifici.

Per totes aquestes raons, nosaltres també votarem favorablement aquesta Moció transaccionada.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. També per fixar llur posició, té la paraula l'illustre diputat senyor Víctor Gimeno, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ens sumem en aquest exercici, jo crec, de responsabilitat per part tant dels dos grups propo-sants de les mocions subsegüents a les interpellacions com del grup majoritari, que han intentat i han acon-segut, amb una petita aportació de la resta de grups, que hem estat consultats –i també s’ha d’agrair–, arribar a una solució de consens que, òbviament, no és la solu-ció definitiva, no és una meravella, però que va molt pel camí del que s’ha de fer, i cal, a partir d’aquí, d’un ins-trument... –que tampoc no volem entrar a valorar si ha sigut gràcies a les interpellacions que ha coincidit o que, en definitiva, s’ha aprovat un pla o un programa de gestió de les dejeccions ramaderes a Catalunya–, ens dóna ja un instrument que, tal com diu la Moció, es tracta d’accelerar el seu desenvolupament i d’anar a resoldre algun dels problemes, que també volem dir que s’ha desdramatitzat una mica, a partir de les inter-vençons d’aquestes interpellacions, quan fa alguns mesos potser es plantejava des d’un punt de vista de, pràcticament, criminalitzar alguns productors rama-ders; fins i tot es considerava com si els fems, els purins, les dejeccions, eren una cosa absolutament rebutjable dins de lo que és el concepte de l’entorn de Catalunya, i alguns no recordaven potser que els fems, en definitiva, han estat sempre adobs orgànics i que, en tot cas, sempre han format part dels cicles de la natura i que han sigut les pràctiques culturals introduïdes per l’home les que han produït alguns desajustaments, fruit de la intensificació, fruit dels productes químics quan es posen als pinsos o de determinats tractaments als animals, o fruit de l’increment de l’ús i l’abús dels adobs químics, que en relegava el paper per la incomo-ditat de l’ús d’aquests adobs orgànics.

En definitiva, creiem que la Moció posa en el seu just punt aquestes qüestions. El Programa també parla, el Programa aprovat, de..., bàsicament, el conflicte és, per una banda, els excessos, és a dir, les excessives concen-tracions a determinats territoris, i les males pràctiques que poden derivar d’allò de dir: on llancem aquestes dejeccions?, però, corregint això, es pot minimitzar molt un problema que alguns potser volien fer massa gran.

Per tant, la nostra satisfacció, el nostre vot favorable, i, en tot cas, només alguns apunts amb ànim de millorar el futur desenvolupament i que haurem d’anar seguint. Per una banda, i tal com ja han dit alguns dels diputats que m’han precedit, crec que fa falta una millor carac-terització de la capacitat de càrrega dels diversos terri-toris. I capacitat de càrrega vol dir que ha d’estar en funció de les concentracions, ha d’estar en funció de la caracterització del sòl, de les altres activitats de caràc-ter ramader o d’altres usos que hi ha sobre el territori, i que, en definitiva, s’ha de dir on no se’n pot concen-trar més, on hi ha una determinada capacitat d’ampli-ació o on s’han de reduir, i que això determina unes determinades comarques o unes determinades subco-marques on han d’haver-hi aquestes primeres actuaci-ons. Per això crec que potser tindríem una millor redac-ció si, en lloc de dir simplement al punt a: «instal·lació d’infraestructures de redistribució, emmagatzematge i

tractament de purins en les zones més productives», poséssim «en les zones on hi ha capacitats de càrrega superiors a les aconsellables o a les normals». Suposo que, encara que no ho digui, així serà aplicat pel Go-vern de la Generalitat, perquè està clar que les prioritats van en funció d’això: d’on hi ha més conflictivitat.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Potser també hauria calgut un altre apartat més ampli del punt tercer, quan parla de la implicació del sector agrícola i ramader, a partir del conveni aquest que es diu que també..., recentment signat, perquè parla només de «l’elaboració» de la normativa reguladora de la ges-tió. Nosaltres creiem que no és només en l’elaboració, sinó, després, en la corresponsabilització, en l’aplica-ció d’aquesta normativa. Hauria pogut estar introduït dins de la Moció, i, en tot cas, suposem que no voldrà dir que després els direm: «Gràcies per la tasca, bona tarda, i a partir d’ara això correspon al Govern de la Generalitat.» Per a l’èxit d’un programa, cal que aques-ta normativa sigui aplicada, si és possible, amb la mà-xima participació.

I, finalment, dos aspectes més. S’ha comentat el tema que no és sols un problema el volum, que –ja es va comentar també en la substanciació de les interpella-cions– el Departament d’Agricultura ha constatat una reducció del 25% del volum produït, bàsicament en purins, els últims deu anys, però també s’hauria d’ha-ver pogut parlar de la reducció del grau de contamina-ció a partir dels metalls pesants. Hi feia referència tant una moció com l’altra, i aquí no queda suficientment expressat.

I, en tot cas, jo en el que sí que vull posar l’accent és en un gran tema –i dic «un gran tema»–, i és com s’apli-carà aquest programa, amb quins recursos, amb quin pla concret d’actuació. Perquè està clar que això afec-ta bàsicament el sector porcí; al sector porcí hi ha una gran importància de la integració, i llavors cal veure si aquí, com que no crec que, dels 12.600 milions de pes-setes que especifica el Pla en deu anys, no anirà tot a base de subvencions o d’exempcions fiscals, hi haurà d’haver algunes inversions per part de..., de qui?, del productor o de l’integrador, perquè creiem que són els integradors els que fan el negoci, i possiblement hauri-en de ser els integradors..., perquè, en definitiva, el pagès, el ramader, el que fa és cobrar un tant per qui-lo, i amb aquest tant per quilo no pot assumir aquestes inversions. Crec que és un tema que n’haurem d’anar parlant a mesura que vulguem treballar sobre aquesta aplicació del Programa, però, en definitiva, com a ins-trument bàsic per a començar a treballar i des d’aquesta voluntat de consens d’aquest sis a zero –que podria ser aplicat moltes més vegades, perquè, com veuen, no és tan difícil el consens si hi ha voluntat política per part de qui la pot aplicar–, ens sumem d’una manera corresponsable en aquest acord.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige, per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Aige i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per dir que, en referència a la Moció transaccional expressada, els punts que fan referència a qüestions tals com la instal·lació d'infraestructures, actuacions adreçades a evitar la contaminació dels sòls, les aigües, l'atmosfera, etcètera, l'elaboració de la normativa reguladora de la gestió de les dejeccions ramaderes o bé la conscienciació ciutadana que fomenten les bones pràctiques agrícoles i ramaderes, etcètera, són punts que ens semblen suficients per tal d'iniciar la tasca i començar a resoldre els problemes que hi ha plantejats.

Per tant, el Grup Popular donarà suport a aquesta Moció transaccional de quatre punts.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Havent expressat els diputats senyor Ramon Vilalta i senyor Jordi Portabella el seu desig de substituir les seves mocions per l'esmena transaccional que obra en poder de la Mesa, demano al senyor secretari primer que procedeixi a la lectura d'aquesta.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena transaccional diria el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a accelerar el desenvolupament del Programa de gestió de les dejeccions ramaderes a Catalunya, aprovat el 21 de novembre de 1996, per tal de garantir la protecció del medi ambient, incidint especialment en: a) la instal·lació d'infraestructures de redistribució, emmagatzematge i tractament de purins en les zones més productives; b) el foment i promoció d'iniciatives de minimització i valorització de les dejeccions ramaderes i de totes aquelles actuacions adreçades a evitar la contaminació dels sòls, de les aigües i de l'atmosfera de les zones on s'apliquen els purins com a adob orgànic; c) la implicació dels sectors agrícola i ramader en l'elaboració de la normativa reguladora de la gestió de les dejeccions ramaderes; d) la continuació i l'aprofundiment dels programes de sensibilització i conscienciació ciutadana que fomentin les bones pràctiques agrícoles i ramaderes i potenciïn la minimització i valorització de les dejeccions ramaderes, i e) l'aprofundiment dels estudis endegats quant als compostos alimentaris per al bestiar, perquè contribueixin a la minimització de les dejeccions ramaderes.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Havent-se pronunciat favorablement els representants de tots els grups parlamentaris en favor d'aquesta Moció transaccional, pregunto a la cambra si pot ser aprovada per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs així es declara aprovada per assentiment la Moció número 13.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya, presentada pel diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista; per exposar-la, té la paraula el senyor diputat. *(Remor de veus.)*

El Sr. Terradellas i Redon

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per presentar la Moció subsegüent...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Terradellas i Redon

...a la interpellació sobre consells esportius a Catalunya. Vull recordar a les senyores i senyors diputats que, en el debat que varem tenir en formular la interpellació amb l'honorable conseller, sembla que vam poder constatar que hi ha força coincidències amb l'objectiu d'aquests ens que han de promoure i gestionar bona part de l'esport escolar de Catalunya. En qualsevol cas, les discrepàncies hi són; però hi són a l'hora de l'acció de govern, tant a les actuacions concretes com a les assignacions pressupostàries.

Vull recordar a les senyores i senyors diputats que, els consells esportius de Catalunya, la seva funció és la de coordinar i organitzar les activitats esportives en edat escolar dintre del territori corresponent; collaborar en l'organització dels jocs esportius de Catalunya; assessorar els ajuntaments i els consells, els clubs i les escoles, i collaborar en la millora de la qualitat del personal tècnic. *(Persisteix la remor de veus.)* Afecten...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Afecten, senyores i senyors diputats, 152.000 nens i nenes de Catalunya, aproximadament un 20% dels nens i nenes en edat escolar; estan organitzats en quaranta-tres àmbits territorials; s'hi practiquen bona part dels esports federats del nostre país, i la seva composició, com saben, és mixta, amb participació dels ajuntaments, de les APA i dels tècnics dels clubs i de les mateixes federacions esportives. Estan agrupats a l'entorn de la UCEC –Unió de Consells Esportius de Catalunya–, que és l'òrgan de coordinació i de representació, i en alguns aspectes –afortunadament, en bastants aspectes– són una referència a nivell de l'Estat.

El problema actual dels consells esportius és que, després de disset anys de funcionament, necessiten una revisió a fons; revisió a fons per ajustar-los a les neces-

sitats actuals de l'esport en edat escolar, per implicar-hi degudament els ajuntaments, que tan bona feina han fet i estan fent per l'esport de les nenes i els joves en la immensa majoria dels pobles i ciutats de Catalunya, també per implicar-hi i per redefinir la funció de les federacions i dels clubs en aquesta fase de l'esport infantil i juvenil. Ho diu la Unió de Consells Esportius de Catalunya, ho diu el Congrés de l'Esport Català i ho assumeix el nostre Grup, com queda clar en el primer punt de la Moció, que diu: «Impulsar des de la Secretaria General de l'Esport, amb la col·laboració principal de la UCEC i altres sectors implicats, una revisió del model de funcionament dels Consells Esportius Escolars, per tal d'ajustar-los a la realitat actual de l'esport en edat escolar i a les recomanacions del Congrés de l'Esport Català.»

Com deia anteriorment, les voluntats polítiques tenen credibilitat si s'acompanyen amb els recursos econòmics necessaris. Per això vàrem presentar el segon punt de la Moció, que té dues parts. La primera reclama els recursos necessaris per garantir el bon funcionament dels consells esportius, i fa bé, em sembla, de demanar-ho, perquè, tal com veiem els pressupostos que han entrat i que demà debatrem, veiem magre que puguin fer aquesta feina. I entenem, veiem que difícilment podrem recuperar els valors econòmics d'anys endarrere, i difícilment s'acomplirà allò que ens anunciava precisament el mateix conseller, d'un augment d'un 14% respecte al pressupost de l'any passat.

L'altra part del segon punt de la Moció reclama una cosa que ens sembla també molt responsable, i és que si no hi ha prou recursos per garantir un bon funcionament dels jocs esportius escolars es prioritzin les fases locals respecte a les fases finals. Això és una lògica de repartiment global dels recursos públics, però també ho reclamava la mateixa UCEC com a resposta, com a proposta, per superar la greu retallada de l'any passat.

El tercer i últim punt de la Moció vol, reclama, un rol institucional i uns recursos econòmics per a la UCEC, la Unió de Consells Esportius, que li permeti dur a terme la seva funció d'acord amb el que preveu la normativa en aquesta matèria. Per això proposem que s'impulsi des de la Secretaria General de l'Esport el suport institucional i es doti dels recursos necessaris la UCEC per tal que pugui desenvolupar correctament les seves funcions, que li vénen encomanades pel Decret 267/1990. Senyores i senyors diputats, la UCEC és un organisme plural, representatiu, madur, com es va poder comprovar en l'assemblea que varen elegir els seus càrrecs fa menys d'un mes a la ciutat de Tarragona, és una eina bàsica per a la Secretaria General de l'Esport, però que pot quedar afeblida si no disposa dels recursos mínims per poder desenvolupar la seva feina i no té el rol institucional, el suport institucional que es mereix i que se li ha de donar des de la Secretaria General de l'Esport.

Senyores i senyors diputats, acabo afirmant que el Grup Socialista creu que estem en temps d'ajustar els jocs esportius i els consells que els organitzen. Hi som a temps i per això avui volem donar aquesta empena a través de la Moció que els proposo i els agrairé el vot favorable des del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Hi ha una esmena presentada, del Grup de Convergència i Unió; per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Vilaseca.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre posicionament, que els exposaré en nom del Grup de Convergència i Unió, amb relació a la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup Socialista sobre la situació actual i les previsions del futur dels consells esportius de Catalunya, no difereix pas gaire del proponent, i suposo que tampoc dels altres grups d'aquesta cambra. Crec que estem d'acord, almenys jo personalment i el meu Grup ho està, que els consells esportius constitueixen uns instruments molt vàlids per afrontar la promoció de l'activitat esportiva en l'àmbit de l'esport en edat escolar. Aquests organismes, que varen ser creats en el seu inici amb el nom de consells comarcals esportius, han realitzat fins avui una tasca essencial per al desenvolupament de l'esport en edat escolar i en l'organització dels jocs escolars de Catalunya, portant a terme tasques de coordinació i col·laboració en tota mena d'esdeveniments esportius.

També és de remarcar l'assessorament que els consells esportius presten a les entitats esportives de les respectives demarcacions territorials, així com als ajuntaments, consells comarcals, escolars, diputacions i a la mateixa Generalitat, portant a terme els programes aprovats per la Secretaria General de l'Esport per organitzar directament la fase comarcal dels jocs, participant molt activament en l'organització de les fases territorials i finals. Tampoc no pot oblidar-se la col·laboració dels consells esportius amb l'Escola Catalana de l'Esport, de la Secretaria General, per a la formació i el perfeccionament dels tècnics esportius, i també l'impuls que han donat per a l'aprofitament de les instal·lacions esportives.

Li agraeixo molt, senyor diputat, senyor Terradellas, el que va dir en la seva intervenció del dia 13 de novembre passat, amb motiu de la interpellació al conseller de Cultura prèvia a aquesta Moció. Expressava textualment que al nostre país –i en això sí que som una referència– tenim una realitat envejable de l'esport en edat escolar, i això és fruit d'una llarga i sòlida salut de l'esport català. Estem totalment d'acord, senyor Terradellas, i ens agrada que ho valori així, i comprenem també que vostè i el seu Grup Parlamentari s'alarmessin en pensar que amb les restriccions pressupostàries generals, i de l'esport en particular, aquesta tasca feta pels consells esportius, i que és mèrit de tots, se n'anés en orris, després de disset anys de funcionament. Comprendem les seves temences, però li puc assegurar, amb tot el coneixement de causa, estigui tranquil, que no hi ha cap motiu per pensar que aquesta feina, que judica de ben orientada, trontolli i es malmeti. Seria un error per a la Generalitat, en especial per a la Secretaria General de l'Esport, que de cap manera hi incorrerà, ja que em consta que tant l'honorable conseller de Cultura com el

2210

mateix secretari general de l'Esport valoren la feina i l'existència dels consells esportius, que han fet possible que l'esport en edat escolar arribés a tot Catalunya, fins als racons més allunyats.

És per això que el Grup de Convergència i Unió hem presentat una esmena al punt primer de la Moció que ve a recollir a bastament l'esperit que va inspirar la interpellació i moció subsegüent. Proposem desenvolupar el Decret 267/90, de 8 d'octubre, desplegant el funcionament dels consells esportius i la seva progressiva adaptació a les consideracions derivades del Congrés de l'Esport Català, i particularment a les actuals necessitats de l'esport en edat escolar, tenint en compte les recomanacions de la Unió de Consells Esportius de Catalunya. I és lògic que així sia, ja que seria una incongruència, per part de la Generalitat, que, havent consolidat l'existència dels consells esportius en la Llei de l'esport, d'abril de l'any 88, i desenvolupat aquests ens per Decret del 8 d'octubre del 90, havent-los donat suport institucional i econòmic per al seu funcionament, ara es desentengués d'ells o acceptés que tinguessin una vida vegetativa o migrada. Igualment, havent estat la Generalitat la promotora del Congrés de l'Esport Català, és inqüestionable que ha d'atendre els seus suggeriments per anar adaptant els consells a les actuals necessitats de l'esport escolar, atenent també la reforma educativa iniciada. I ha d'escoltar i atendre les recomanacions de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, la UCEC, que també va ésser una creació de la Secretaria General de l'Esport, com a òrgan assessor i consultiu, i també coordinador, de tot aquest gran món de l'esport en edat escolar.

Per això els anuncio que el nostre Grup Parlamentari votarà afirmativament el punt tercer de la Moció presentada avui pel Grup Socialista, ja que seria absurd haver creat aquesta eina que és la UCEC per després deixar-la de costat. Pensin que la Secretaria General de l'Esport va crear la UCEC, que representa tots els consells esportius, com a òrgan paral·lel a aquell altre organisme, que és la UFEC, que representa la Unió de Federacions Esportives Catalanes, ambdues unions molt valorades per la Generalitat, que desitja i promou que cada vegada tinguin una millor interrelació entre elles, ja que es vol i pretén que l'esport català es mogui i creixi d'una forma unificada, almenys en la seva filosofia i enfocament. Fruit d'aquesta interrelació, la UCEC i la UFEC han elaborat conjuntament la normativa dels jocs esportius escolars de Catalunya, que ha culminat en la signatura d'un conveni, amb la consegüent edició i publicació de les normatives i convocatòries del curs 96-97, que contempla totes les fases –comarcal, territorial i nacional– en què es desenvolupen els jocs.

El segon punt de la Moció el votarem en contra, perquè s'exigeix la prioritització dels recursos dels jocs esportius escolars en les fases locals i comarcals, per davant de les finals dels jocs. Aquesta prioritització, creiem que l'ha de marcar la Secretaria General de l'Esport, sempre escoltant i atenent les recomanacions i suggeriments del col·lectiu, en aquest cas representat per la UCEC.

La baixa del pressupost de l'any 96, que afectà en un 40% la totalitat de la Secretaria General de l'Esport, va

poder-se reconduir per tal que als consells esportius només els afectés en un 18%, i això ja va representar una primera prioritització. Posteriorment, senyor Terradellas –i vostè ho coneix–, en un contacte estret de la Secretaria General de l'Esport i la UCEC, que en tot moment va estar informada, tant la seva directiva com l'assemblea, es plantejà com es podien paliar els efectes econòmics de la retallada de la temporada 95-96 i, després de ser valorat l'impacte, es va aconseguir que la reducció d'aquest primer semestre només hagi estat del 4,5%.

Ara, amb el plantejament de pressupost de l'any 1997 per als jocs esportius escolars de Catalunya, amb un augment efectiu d'aproximadament un 14% en total, millorarà la situació respecte d'aquest any i permetrà recuperar terreny per, proporcionalment, arribar a anivellar anys anteriors. La xifra que el diputat senyor Terradellas va plantejar en la interpellació del 13 de novembre, en indicar que el 90% dels costos de les fases locals van a càrrec dels ajuntaments, i que en general en els jocs hi participen els ajuntaments en un 53%, els centres escolars en un 5% i la Secretaria General de l'Esport en un 40%, minimitza l'impacte de la possible retallada per part de la Generalitat. Tenint en compte la valoració que en fa el senyor Terradellas, resulta que la rebaixa de la subvenció de la Generalitat afecta el conjunt d'ingressos dels consells esportius en un 7,2% del global.

No crec, doncs, que ens hagi de preocupar l'activitat de l'esport en edat escolar, que ha de continuar sense especials problemes, i hem de dedicar-nos tots plegats a l'adaptació de la LOGSE en el desenvolupament dels jocs esportius escolars de Catalunya, que ja es va crear una comissió per analitzar la incidència que se'n podia derivar. Aquesta comissió va elaborar unes consideracions per al desenvolupament dels jocs i de l'esport en edat escolar, consideracions que han estat presents en l'elaboració de la normativa per al curs 96-97 abans indicada. Aquest any 97 serà de prova, per comprovar si tot el que s'ha plantejat per optimitzar recursos, per donar sortida al plantejament de la LOGSE, per incentivar la participació, etcètera, dóna resultats. És un any especialment apassionant i que ara, amb les noves directives de la UCEC i la UFEC, hauríem d'impulsar i animar tot el que s'ha obtingut en aquests anys.

El posicionament, doncs, del nostre Grup és que votarem que sí en el primer punt de la Moció, si s'accepta la nostra esmena; negativament en el segon, pels motius que ja he indicat, i afirmativament en el tercer punt.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels respectius grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula el diputat del Grup Mixt senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Bé, en la sessió d'avui, diguem que és la segona ocasió que es tracta de

temes esportius, en aquest cas l'esport de base, i en concret els consells esportius i els jocs esportius escolars. Bé, el nostre Grup ja avança que votarà favorablement a tots els punts de la Moció. Jo, potser, a diferència d'alguna persona que ha intervingut abans, crec que és difícil poder-s'hi oposar, especialment al punt 3 i al punt 1. L'esmena que presenta el Grup de Convergència, jo diria que millora el text original, ja que el referència directament amb el Decret 267/90, i en concret amb el Congrés de l'Esport Català, i, per tant, no hi ha cap qüestió. En el tercer punt, nosaltres també creiem que és prou interessant, i que sobretot surt de l'experiència de tots aquests anys de treball dels consells esportius i de l'esport base. I en el punt número 2, malgrat les objeccions que s'han presentat anteriorment, nosaltres hi trobem sentit, i sobretot creiem que amb l'experiència aquesta abans citada, entenem que és interessant de poder-ho votar a favor i que es porti a terme.

Per tot això, anunciem el vot favorable del nostre Grup.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. També de l'escò estant, per tal de manifestar també el nostre suport a aquesta Moció del Grup Socialista.

Fa uns moments s'ha parlat d'altres temes, com ja s'ha comentat, s'han fet, doncs, grans manifestacions d'entusiasme de cara a les seleccions esportives nacionals, i el que és evident és que, si no hi ha una base sòlida, dintre d'aquesta estructura piramidal que nosaltres hem esmentat en diverses ocasions en aquesta mateixa cambrà, quan parlem de l'esport a Catalunya, doncs, no té massa sentit parlar de seleccions esportives nacionals si això de baix no acaba de funcionar.

En qualsevol cas, per nosaltres és tan prioritària una cosa com l'altra i tan necessària una cosa com l'altra, entre altres coses perquè, en definitiva, no deixa de ser complementari. I, és clar, si parlem de l'estructura, és evident que l'estructura passa, i aquesta base passa, per tres aspectes, per nosaltres importants –dos dels quals s'han comentat, un tercer no–, que serien l'esport escolar –que en definitiva, d'alguna manera, és del que estem parlant en aquests moments, a partir del suport als consells esportius escolars i de la creació i del desenvolupament de la UCEC–, l'esport federat –que també se n'ha parlat en d'altres ocasions; en aquest cas, del suport a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya–, i també, per nosaltres, tot el que faria referència a la qüestió de la medicina de l'esport, amb directa vinculació amb les dues que hem comentat abans. D'alguna manera això és la base i, per tant, a partir d'aquesta base, doncs, s'ha de construir l'estructura esportiva de Catalunya.

En qualsevol cas, nosaltres estariem d'acord globalment amb la Moció. Segurament que el punt segon..., no tindria per què prioritzar-se les fases locals i comarcals; en qualsevol cas, totes són prou importants, no?,

vull dir, el que s'ha de fer és fer-ho ben fet i fer-ho tot. Però, bé, tampoc no en farem cap qüestió, d'aquest tema. I, en tot cas, manifestar que globalment estem d'acord amb el contingut de la Moció.

Dir també que, és clar, d'alguna manera es planteja una mica el mal endèmic, quan parlem d'esports, sobretot en el que fa referència a alguns aspectes més que en d'altres, però una mica el mal endèmic de la Secretaria General de l'Esport: el tema dels recursos. Suposo que demà, o demà passat, en el debat pressupostari, tindrem ocasió de tornar-ne a parlar, però el que és evident és que una política esportiva coherent necessita recursos suficients per tirar-la endavant en tots els seus àmbits. I, evidentment, la base, si ha de ser sòlida i àmplia, necessita, doncs, que s'hi aboquin recursos suficients.

Tanmateix, com he dit abans, nosaltres entenem que el contingut de la Moció –malgrat aquest petit matís, segurament, del punt segon– és des del nostre punt de vista correcte, i, per tant, hi votarem afirmativament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Aquests darrers mesos, en aquest Parlament s'ha posat de manifest, com en altres moments, la preocupació pels temes esportius; ja el senyor Ignasi Riera va presentar una interpellació i la Moció subsegüent sobre política esportiva, i a la Comissió de Política Cultural, a posteriori de la compareixença de l'honorable conseller de Cultura, es va decidir demanar la del secretari de l'Esport per fer un tractament monogràfic d'aquest tema.

És per això que ens ha semblat que la interpellació i la Moció subsegüent, que ara ens ocupa, sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya ens semblen oportunes, i anunciem ara ja, des d'aquest moment, el nostre vot favorable.

La UCEC, a més de ser un òrgan d'assessorament per a la Secretaria General de l'Esport i complir les altres funcions que han estat esmentades a bastament en les intervencions que m'han precedit, ha vetllat perquè la pràctica de l'esport en edat escolar es porti a terme amb garanties pedagògiques i ha vetllat, en certa manera també, per unes certes garanties d'infraestructura, però nosaltres entenem que també és oportú que en aquest moment s'incorporin a les seves funcions les recomanacions del Congrés de l'Esport Català, com molt bé recull el primer punt d'aquesta Moció.

Igualment, ens sembla imprescindible que es doti de recursos necessaris, que es contempen –nosaltres entenem– d'una manera gasiva en els pressupostos, tant la UCEC com els mateixos Jocs Escolars, ja que, si les aportacions de la Secretaria General d'Esports es redueixen, s'obren incògnites preocupants sobre el futur d'aquests Jocs.

Volem destacar –nosaltres no compartim l'opinió, la matisació del diputat d'Esquerra Republicana que ens

2212

ha precedit— que, malgrat que sigui lamentable haver de prioritzar, entenem que també és oportú prioritzar les fases locals i comarcals si aquest ajustament pressupostari ho fes necessari.

També pensem que és oportú demanar l'impuls institucional i els recursos per a la UCEC —com dèiem abans—, com es recull en el tercer punt de la Moció.

Per tot això, repetim, donem el nostre suport favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor del punt primer de la Moció si s'accepta l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ja que ens sembla més adient desenvolupar el Decret 267/90, de 8 d'octubre.

Quant al segon punt, no ens sembla lògic prioritzar les fases locals i comarcals, i per això el nostre Grup s'abstindrà.

Pel que fa al tercer punt, el votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar els termes de la votació i l'acceptació o no de l'esmena presentada, té la paraula el diputat senyor Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió ens proposa una esmena que, al nostre entendre, millora el text del primer punt de la Moció. En aquestes condicions, el nostre Grup l'agraeix i l'accepta.

En segon lloc, molt honorable president, agraeixo en nom del Grup Socialista els suports que se'ns han anunciat. De totes maneres, hi han hagut dues observacions..., tres observacions que fan referència a la segona

part del segon punt de la Moció: ens han anunciat, per part de Convergència i Unió, que no el votarien favorablement; per part del Grup Popular, que s'abstindria. Bé, en qualsevol cas, nosaltres entenem que aquest no és un tema fonamental, i, per tant, em sembla que és important que sortim avui d'aquí amb una votació unànime.

Amb aquesta esperança i entenent que al primer punt de la Moció ningú hi ha mostrat cap objecció, retiraré em la segona part del segon punt de la Moció a partir del punt i seguit.

El president

A partir del punt i seguit.

El Sr. Terradellas i Redon

Sí. Posaríem a votació: «dotar els Jocs Esportius Escolars dels recursos suficients per garantir el seu bon funcionament»; fins aquí. En aquestes condicions, senyora Tolosana, si hi ha recursos suficients, no caldrà prioritzar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En definitiva, per tant, es tractaria de sotmetre a votació la Moció, havent sigut assumida l'esmena en el punt número 1, havent quedat suprimit el segon punt i seguit del número 2 i la totalitat del punt número 3. Aquests són els termes de la votació.

Per tant, senyores i senyors diputats, anem a procedir a la votació de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha quedat aprovada per 95 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció.

Un moment, abans de suspendre la sessió. En primer lloc, recordar als membres de la Junta de Portaveus que, immediatament que suspenguem la reunió, ens reunirem en el lloc que és habitual, a la sala de reunions habitual. I anunciar la suspensió de la reunió fins demà a les deu del dematí.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i deu minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00	
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA.
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el Butlletí Oficial :	13.000 PTA.
Número solt (edició impresa o en microfitxa)	120 PTA.
Dipòsit legal: B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P) Imprès a Multitext, SL, Barcelona.	

} IVA inclòs